Hikmet Kıvılcımlı sosyalizm mücadelemizde yaşıyor!

Davranış ve düşünce önderi Kıvılcımlı ölümünün 46.yıl dönümünde mücadelemize yol gösteriyor.

toplumsal özgürlük

facebook.com/ToplumsalOzgurlukPartiGirisimi twitter.com/toplmsalozgrlk 2 TL / Eylül-Ekim 2017

Irak'ta yeni dönem

Hasan FERAMUZ

Irak Kürdistanı'nın bağımsızlık referandumu, 2018 parlamento seçimleri ve IŞİD'in Musul ve Telafer'den silinmesi, Irak'ta yeni bir dönemin başlangıcını işaret ediyor. Bölgedeki ve ülkedeki siyasi güçler de bu yeni dönemde yerlerini alabilmek için sıraya dizildiler. Irak'ın yaklaşık yüzde 65'ini oluşturan Şiilerin önde gelen liderleri siyasi hareketliliğin başını çekiyorlar. *Devamı 9. sayfada*

Başkanlık Sistemi

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

Sermaye güçleri, içinde yaşadığımız olağanüstü ortamın kendi varlıkları ve büyümeleri açısından büyük risk taşıdığını görüyor, haklılar da. "Başkanlık Sistemi", söz konusu riskleri azaltıp kontrole almaya en uygun siyasal rejim olarak inşa ediliyor. Üstündeki denetim mekanizmalarından "kurtulmuş" bir çıplak sermaye diktatörlüğü kurularak, sermaye birikiminin mevcut olağanüstü koşullarda da aksamadan sürmesi hedefleniyor.

Ancak, diktatörlüğün nasıl yürütüleceği konusunda egemenlerin farklı güçleri arasında şiddetli bir iç gerilim yaşanıyor.

Sermaye, diktatörlüğün kendilerine doğrudan bağlı olan görevliler tarafından yürütülmesini istiyor. Kılıçdaroğlu ve Akşener, sınırları belirlenmiş bu göreve talipler. *Devmı 5. sayfada*

Yarını bugünden ve yeniden kuralım

Alternatifin ne olduğu ve nasıl olabileceği görünür olduğunda; halkın kendi çıkarlarını savunabildiği ve iktidara dayatabildiği yeni bir dünyanın kapılarını aralamış oluruz.

Türkiye, birbirini tetikleyen çoklu kriz dinamikleri ve yanı başında süren savaşların sonuçlarıyla çok zor günlerden geçiyor.

Bu durum AKP iktidarının 15 yıllık politikalarının bir sonucudur.

AKP/Erdoğan hükümeti ülkeyi bataklığa sürüklüyor. Ama yine de iktidarda kalabilmek için, zor ve hileye başvuruyor.

Restorasyon cabaları

Kılıçdaroğlu'nun CHP'si ve Akşener'in yeni kurulacak olan "merkez-sağ" partisi ise, zor duruma düşen sömürü düzenini kurtarmak amacıyla bir restorasyon hamlesi başlatmış bulunuyor.

Amaç, Erdoğan'ın verdiği hasarları temizleyerek sömürü düzenini yenilemek.

Halkın ihtiyacı ise, sömürü düzenini yenilemek değil, yeni ve özgürlükçü bir demokratik cumhuriyet kurmak.

Alternatifin inşası

Şimdiki durumda, elle tutulur ve herkesçe anlaşılır alternatifleri hayata geçirmeliyiz.

Eğitimden, sanata ve üretime kadar, yaşamın bütün alanlarında dayanışmayı hedefleyen ve ortaklaşa inşa edilen kurumlar yaratmalıyız.

Çeşitli meclisler ve komitelerle, söz, yetki ve kararın halkın kendisinde olduğu ortamlar oluşturmalıyız.

Devrimciler, kendi varlıklarını şimdi hareket halinde olan bütün toplumsal güçlerle ortaklaştırmalı.

Alternatifin ne olduğu ve nasıl olabileceğinin açıkça görünür olduğu durumlar yaratılmalı. O zaman, halkın kendi çıkarlarını savunabildiği ve iktidara dayatabildiği yeni bir dünyanın kapıları aralanacaktır.

Umut halk güçlerinde

Devrimci-halkçı güçler için gelecek, çeşitli toplumsal dinamiklerin hareketinin içinde inşa ediliyor, edilecek!

Umut, kendi ihtiyaçları yönünde hareket eden, cüret eden ve yılmayan halk güçlerinde!

Mevcut rejim sağdan sallanır mı?

Akşener Hareketi, AKP/Erdoğan'ın kurmaya çalıştığı yeni rejime karşı mı savaşacak? **2**

Sendikaların çöküşü

Sermaye işçi sınıfını mücadeleden yoksun bırakmak için her türlü yönteme başvuruyor.Sendikalarsa sınıfı yalnızlaştırıyor. **7**

Finansal balon

Aktüel süreç, aşırı finanslaşma ve parazitlenme şeklinde kendini dışa vuruyor. Sistem giderek zombileşiyor. **8**

Mülteciler

Z. ÖZTÜRK

7 Haziran seçimleriyle iktidarını kaybeden AKP'nin, bu seçimden sonra devletin zor gücüne olan ihtiyacı giderek artış gösterdi. Nitekim 15 Temmuz darbe girişiminden sonra ise iktidarını koruyabilmek OHAL ilan etti. Yetmedi, etrafında destek noktası olabilecek her yapıya dört elle sarılıyor. Bunların yanı sıra AKP ve temsilcisi olduğu sermayenin, Ortadoğu coğrafyasında bölgesel hegemon güç olmaya çabaladıkça bataklığa batması sonucunda yeni gerilim noktaları oluşuyor. *Devamı 7. sayfada*

Erdoğan çıkmaz bir sokakta ilerliyor

AKP, bütünlüklü bir yol haritası olmadan kuşatmayı kırıp bu krizden çıkamaz.

Perihan KOCA

2019'a doğru ilerlerken AKP içerisinde bulduğu kaostan çıkmak için kendini ve geleceği garanti alantı alacak hamlelerle süreci örmeye çabalıyor. Ancak, tutarlı ve bütünlüklü bir yol haritası olmadan içerisinde bulunduğu kuşatmayı kırıp bu krizden çıkamayacağı aşikar. Zira hesaplaşma 2019'dan önce olacak.

Türkiye uzun zamandır yapısallaşan ve giderek derinleşen çok boyutlu bir krizle karşı karşıya.

Erdoğan/AKP krizin yarattığı boşlukları fırsata çevirerek ayakta durmaya çalışıyor. Ancak, içerisinde debelendiği krizleri aşmadan yeni krizlere yelken açıyor. Krizin açmazları ile yeniden harmanlanıyor.

Dünya ölçeğinde yaşanan hegemonik buhranın yarattığı sarsılmanın sancıları şimdiye dek hiç olmadığı kadar devrede.

Erdoğan ve AKP'si bir an evvel ulaşmak istediği Başkanlık rejimine, içerde ve dışarda düşmanlar yaratarak, kutuplaştırma siyasetine sarılarak ilerliyor. Öyle ki; Erdoğan'ın dümeni tuttuğu ülke siyasetinde tansiyon giderek yükseliyor.

İpler geriliyor

Egemen güçler açısından Türkiye; askeri, ekonomik ve siyasi açıdan güvenli ve güvenilir bir güç olmaktan çıkmış durumda. *Devamı 3. sayfada*

POLİTİKA

CHP ve Akşener muhalefetinin "yeniden kuruluş" sancıları devam ediyor

Adalet kurultayı üzerine notlar

Görünen o ki, CHP, devlet sınıfları geleneğinin bazı yönlerini içeren, sınırlı da olsa kimi liberal açılımlar yapabildiği, bir zemine yerleşmeye çalışıyor. Asıl derdi, finans kapitalinyeni düzeni olan "Başkanlık Sistemini" garanti altına alabilmek.

Hasan DURKAL

Çanakkale savaşlarının gerçekleştiği alanda yapılan kurultay, Türkiye devletinin kurucu iradesinin oluştuğu bu topraklarda yeni bir kurucu irade olma iddiası taşısa da, bu iradeyi temsil ettiğini söylemek güç.
Yaş ortalaması yüksek bir kitleye hitap eden kurultay, coşkulu da değildi.
Kurultayda dikkat çeken bir detay, partinin "ulusalcı" kanadının temsilcilerinin orada olmamasıydı. Tıpkı adalet yürüyüşünde olduğu gibi dışarda kalmayı tercih ettiler ya da dışarıda bırakıldılar.
Adalet yürüyüşünün akabinde gerçekleştirilen "Adalet Kurultayı" ile birlikte, CHP niyetini net bir şekilde ortaya koydu: Bu apaçık bir restorasyon hamlesi! Anlaşılan AKP'nin kurduğu ama çıkmaza soktuğu "Başkanlık Sistemi" rejimi restore edilerek sürdürülmek isteniyor.

Kurultayın içeriği

"Hafıza sokağı" ile çeşitli toplumsal meselelere değinen kurultayda, "mahkemede adalet, yaşamda adalet, seçimde adalet, inançta adalet, geçimde adalet, eğitimde adalet, devlette adalet, medyada adalet" başlıklı paneller gerçekleştirildi.
Bunun yanında panellerle eş zamanlı olarak oldukça fazla sayıda çalıştay da yapıldı.
Panel ve çalıştayların içeriği bizlere partinin 2019 yönelimi hakkında önemli ipuçları verdi. Görünen o ki, CHP, devlet sınıfları geleneğinin bazı yönlerini içeren, sınırlı da olsa kimi liberal açılımlar yapabildiği, bir zemine yerleşmeye çalışıyor.
Asıl derdi, finans kapitalin yeni düzeni olan "Başkanlık Sistemini" garanti altına alabilmek. Bunları yaparken de, kitle meşruiyetini sağlamak adına sol popülist söylemlerin arkasına gizleniyor.
Çalıştaylarda ve panellerde yapılan konuşmalar iki odakta tasnif edilebilir.

Statükoculuğa devam

Birincisi; bu kurultaya parti dışından katılan ve genellikle sosyalist-demokrat fikirlere sahip olan katılımcıların ve izleyicilerin konuşmaları… Bu konuşmalarda genellikle CHP'nin programında yer almayan (ve yer alması bizce imkânsız) talepler dillendirildi.
Demokratik bir cumhuriyet özlemi taşıyan bu konuşmalarda, "finans kuruluşlarının egemenliğinin sınırlandırılması, tarımda aracı ve komisyoncuların ortadan kaldırılması, tarıma bağlı sanayinin geliştirilmesi, tarım eğitiminin yaygınlaştırılması, kooperatiflerin kurulması, inşaat ve ranta dayalı kapitalizmin yerinin sanayici, rekabetçi ve kalkınmacı bir kapitalizmin alması, işçi sınıfının sosyal haklarının geliştirilmesi, diyanet işleri başkanlığının lağvedilmesi" gibi oldukça çeşitli ve dağınık talepler sıralandı.
İkinci odak ise bizzat partililer tarafından dile getirilen hedefleri kapsıyor. "Daha iyi bir devlet yönetimi nasıl olmalı, diyanet işleri başkanlığı nasıl olmalı, sermaye nasıl laikleşir" gibi statükoyu garantiye alan konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalarla statükoyu tartışmaya açmayan bir tutum sergilendi.

Yeni kurulacak parti, MHP'yi baraj altına itmekten fazlasına, iktidara talip

Bu rejim "sağdan" sallanır mı?

Akşener Hareketi, AKP/Erdoğan'ın kurmaya çalıştığı yeni rejime karşı mı savaşacak? Yoksa rejim sınırları içerisinde -makul ölçülerde bu sınırları da zorlayarak- Erdoğan'la bir paylaşım savaşı içine mi girecek?

Ronay GÜLTEKÇE

MHP içi iktidar kavgası olarak başlayan süreç, "Akşener Hareketi" olarak adlandırabileceğimiz yeni bir siyasi odak doğurdu. Bu odağın yakın zaman içinde partileşecek olmasının meclis aritmetiğini etkileyeceği hemen herkesçe öngörülüyor.
Yeni kurulacak parti, MHP'yi baraj altına itmekten fazlasına, yani iktidara talip. HDP tabanını ve sol-sosyalist-demokrat tabanı kapsamaları mümkün görünmese de, "Hayır Cephesi"nin öncülüğüne soyunmak niyetindeler.
Peki, Akşener Hareketi, AKP/Erdoğan'ın kurmaya çalıştığı yeni rejime karşı mı savaşacak? Yoksa rejim sınırları içerisinde -makul ölçülerde bu sınırları da zorlayarak- Erdoğan'la bir paylaşım savaşı içine mi girecek?
Eldeki verilere bakalım.

Akşener kimleri heyecanlandırıyor?

Seküler- milliyetçi kodlara sahip, geçmişte oyunu CHP ya da MHP için kullanmış kesim, Akşener'in partisinin ana omurgasını oluşturacak. Referandumda Bahçeli'ye rağmen "Hayır" oyu verenler, yeni partinin daha kurulmadan % 8-10 bandında bir seçmen bakiyesine sahip olduğunu da göstermiş oldu.

Meral Akşener, söylemi ve siyaset yapma biçimiyle, özellikle "eski Türkiye» özlemi çeken vatandaşa hitap ediyor. Çeşitli sembollere indirgenmiş de olsa Atatürkçülüğe ve cumhuriyetçiliğe yapılan vurgular, Kılıçdaroğlu CHP›si ile arası limoni olan ulusalcıların gözünde Akşener'i daha cazip hale getiriyor.

Partide yer alabilecek adaylar

Yeni kurulacak partiye katılacak bazı siyasetçilerin Akşener'in bu etki alanını daha da genişletmesi gözlemlenebilir. Geçmişte Erdoğan ile birlikte yürümüş olsa da zamanla gözden düşmüş ya da tasfiye olmuş önemli sağcı isimler, bu partide siyaset yapmaya adaylar.
Akşener'in Gülen Cemaatiyle geçmişte kurduğu ilişkiler ve bugünkü siyasi atmosfer düşünüldüğünde; Cemaatle ilişkisi bulunan pek çok siyasetçi ve sermayedarı yeni kurulacak partide görmek sürpriz olmayacaktır
Balyoz ve Ergenekon davalarında sanık olmuş kimi subaylar da, Akşener'in partisini Erdoğan'a karşı bir üs olarak değerlendirebilirler. Ümit Özdağ üstlendiği kurucu rol ve söylemleriyle bu zemini hazırlıyor.
Erdoğan rejiminde kendine yer edinemeyen sağ siyasetçiler, yeni rant düzeni ile etkisi azalan sermaye grupları, havuza dahil olmayan/ olamayan medya patronları...
Öyle anlaşılıyor ki; çaptan düşmüş ancak "henüz" vatan haini damgası yememiş tüm düzen aktörleri, Erdoğan rejimine karşı sağdan gelişecek belki de son atak için hazırlık içindeler

Hassas denge

Akşener ve çevresindekilerin söylemlerine bakılınca, Erdoğan'ın özel vurgu yaptığı "yerli ve milli cepheden" darbe yememeye yani iyi bir oy yüzdesi almaya kararlı oldukları görülüyor.
Ancak her ittifak hareketinde olduğu gibi heterojen bir yapıya sahip olmaları; maddi kaynak ve lobi faaliyetleri için yurt dışına yönelme zorunlulukları; şimdilerde vatan haini olarak kodlanmış kimselerin vereceği örtülü/açık destek, Erdoğan'ın eline bu konuda ciddi kozlar verebilir.
Akşener'in soğukkanlı duruşu ve kadın oluşu öne çıkan avantajları. Partisi yoğun ve istikrarlı bir muhalefetle orta vadede Erdoğan'ı epey yıpratabilir.
Ancak Erdoğan rejimi ona bu zamanı tanımayacaktır. HDP ile aynı akıbete uğramamak adına kendilerini frenlemeleri halinde ise Erdoğan'a alternatif bir sağ parti olmaları çok zor.

Şark cephesinde değişen bir şey yok

Sistem kendi meşruiyetini yeniden üretecek hamleler yapıyor. Adalet hareketinin içeriği ve dili de bu amaca hizmet ediyor.

Adalet talebiyle yola çıkan CHP, dönüp dolaşıp taşıyıcısı olduğu devlet sınıfları geleneğine çarpıyor. Despotik ve bürokratik devletin varlığını korumayı amaçlayan ve adaletsizliğe yol açan kurumları savunan bir yaklaşımla, sözüm ona adalet aranıyor.
Merkezi bürokratik devlet yapısını ve onun organlarını revize etmeye yönelik bir tutum, CHP'nin "devrimci" perspektifinin sınırlarını ortaya koymakta. Bu kurumların revize edilmesinin yeterli olacağını savunan konuşmalar, kurultay boyunca partililer tarafından sıkça dillendirildi.

Yeni bir "yetmez ama evet" mi?

Kurultayda katılımcılar "diyanet lağvedilmeli" diyor; CHP'liler Diyanet İşleri Başkanlığının nasıl işlemesi gerektiğine vurgu yapıyor. Katılımcılar "rekabetçi bir sanayi geliştirilmeli, asalak sermayedarlar tasfiye edilmeli" diyor, CHP'liler İslamcı sermayenin ne kadar düzenbaz olduğunu anlatmaya çalışıyor.
Katılımcılar "Piyasa düzeninde ve devletinde adalet olmaz" diyor, CHP'liler piyasanın daha iyi işlemesi için gerekli önlemleri almayı tartışıyor… CHP'nin 2019 vizyonu bundan ibaret.
Bunu yaptığı için CHP'yi yargılayacak değiliz. Böylesi yönelimler onun -tabiri caizse- mayasında var. Ama adalet yürüyüşüyle başlayan süreci "işte sonunda CHP yüzünü sola döndü" şekilde okuyan sosyalist solları uyarmak görevimiz.
Bir zamanlar AKP'nin yarattığı havaya "yetmez ama evet" diyerek atlayanları haklı olarak eleştirenlerin, şimdi CHP'nin öncülüğündeki olası bir restorasyona kanarak "yetmez ama evet" demeleri aynı ağırlıkta ve öldürücü bir politik hata olacaktır.

Adalet ve sermaye

Adalet hareketine neden ihtiyaç duyuldu? Çünkü "yukarıda" yolunda gitmeyen şeyler var. Sermaye sınıfımız ile antika-modern kırması devletimiz arasındaki ezeli "aşk ve nefret" ilişkisi "Başkanlık Sistemi" ile yeni bir zemine sıçrıyor.
Modern devlet müdahaleciliği doktrininden farklı bir tarihsel kökten beslenen Türk devleti müdahaleciliği, Erdoğan ile birlikte zirve noktasını yaşıyor. Deyim yerindeyse zaman zaman sermayedarların kişisel varlığını dahi tehdit eden bir "özel sermaye rejimi" tesis edilmek isteniyor.
Sermayenin ise, başkanlık sistemini istediği ama bu sistemin Erdoğan tarafından uygulanış biçimine karşı çıktığı görülüyor. Kimin başkan olacağı ve nasıl uygulayacağına dair anlaşmazlık yaşanıyor.

Meşruiyet üretme çabaları

Öte yandan, ülkenin üzerine inşa edildiği çarpık siyasal ve toplumsal statüko, AKP iktidarı ile birlikte büyük bir yıkım yaşıyor. Devlet fraksiyonları kavga halinde ve aynı zamanda iktidara karşı yıkıcı bir öfke barındıran büyük bir kitle var.
İşte böyle bir ortamda sistem kendi meşruiyetini yeniden üretecek hamleler yapıyor. Adalet hareketinin içeriği ve dili de bu amaca hizmet ediyor.
Yalnızca bu değil. Akşener önderliğindeki merkez sağ toparlanma da, Adalet hareketi dışında kalan kesimleri kapsama hamlesi yapıyor. Bu iki yönelim arasında dönen ve içeriğini henüz bilmediğimiz temaslar hepimizin gözü önünde inşa ediliyor.

POLİTİKA

AKP/Erdoğan dört bir koldan kuşatma altında.

Erdoğan çıkmaz bir sokakta ilerliyor

2019'a doğru ilerlerken AKP içerisinde bulduğu kaostan çıkmak için kendini ve geleceği garanti alantı alacak hamlelerle süreci örmeye çabalıyor. Ancak, tutarlı ve bütünlüklü bir yol haritası olmadan içerisinde bulunduğu kuşatmayı kırıp bu krizden çıkamayacağı aşikar.

Perihan KOCA

1. sayfadan devam

Uluslararası arenada irtifa kaybeden Türkiye, her yeni hamlesinde başarısızlık duvarına çarpıyor ve güç ilişkilerinin dışına doğru itiliyor.
Siyaset üretme ve diplomasi kabiliyeti giderek daralan Erdoğan iktidarı, ABD-Rusya denkleminde bir eksende tutunmaya çabalasa da, ikircikli politikalarıyla ordan oraya savrulma eğilimi daha da güçlenerek, sıkışırıyor.
ABD- Türkiye arasındaki gerilim giderek tırmanırken, Almanya ile yaşanan kriz tüm Avrupayla yaşanan çok yönlü ve tehlikeli bir kriz boyutuna ulaştı. Alman gazeteci ve insan hakları savunucularının Türkiye'de tutuklanması, 680 Alman şirketinin teröre destek veren şirketler listesine alınması, Almanya'nın yaptırım siyasetini devreye soktu, sürecin sertleşmesine sebebiyet verdi.
Dahası kriz Almanya ile sınırlı kalmayıp Avrupa'nın diğer güç odaklarına sıçrayan bir gerilim hattına dönüştü. Avrupa Birliği'nin uslübunun sertleşmesi ve Türkiye'nin AB'ye üyelik müzekarelerinin durdurulması, askıya alınması, gümrük sözleşmesinin yenilenmemesi ve Avrupa yardım fonlarının durdurulması krizin varabileceği boyutları gösteren önemli ipuçlarından. Bu bağlamda Ekim ayında gerçekleşecek olan AB Liderler Zirvesi Türkiye açısından kritik sonuçlar doğurabilir.
Zira; Erdoğan/AKP'nin hareket alanı bilinçli hamlelerle sınırlandırılıyor.

Zarrab davası ABD'nin sopası

Öte yandan, Reza Zarrab Davasına 17-25 Aralık yolsuzluk operasyonunda isimlerini sıkça duyduğumuz Eski Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan ve Halkbank eski Genel Müdürü Süleyman Aslan'ın tutuklanma talebiyle davaya eklenmesi, süreci kritik bir noktaya doğru taşıyor.
Öyle ya, bu işin sonunda "burnuma pis kokular geliyor" diyen Erdoğan uluslararası mahkemede yargılanabilir ve hatta iktidarının sonu gelebilir.
Erdoğan/AKP'nin genişleyen ve derinleşen sıkışma dinamikleri sadece batı ile sınırlı değil. Bölgesel düzeydeki tüm hamleleri de bir bir boşluğa düşüyor. Özellikle Kürtlerle savaşta evdeki hesabın çarşıya uymadığı ve Ortadoğudaki müttefikleriyle yapılan hesapların suya düştüğü görülüyor. Ortadoğu'da inisiyatifsiz duruşunu sürdüren Erdoğan/AKP son olarak PKK'nin MİT operasyonuyla iyiden iyiye köşeye sıkıştı. Ki, bu sürecin Erdoğan lehine akması artık çok güç görünüyor.

Parti içi gerilim

AKP/Erdoğan dört bir koldan kuşatma altında. Yeniden kadrolaşma süreci ile yeni döneme başlarken, sözde partideki "metal yorgunluğunu" giderme hamlesiyle kutuplaştırma siyasetini partisinin içine de uyguladı.
AKP içinde biriken gerilim, parti içi tasfiye sürecine evrildi. Ve öyle görünüyor ki, AKP'nin içinde kaynayan kazanlar önümüzdeki günlerde daha da alevlenecek. Bir yandan çıkarılan KHKlarla OHAL'in olağanlaştığı ve daha da ötesinde kurumsallaştığı bir süreci yaşıyoruz. Öyle ki; 24 Ağustos'ta yayınlanan KHK ile, Başkanlık rejiminin inşasında Erdoğanizme doğru sağlam bir temel atılmış oldu.
AYM Başkanı Zühtü Arslan'ın Erdoğan karşısında eğildiği fotoğraf karesi ile, 30 Ağustos töreninde Genelkurmay Hulusi Akar'ın eşinin tarihsel fotoğrafları; yargı, yürütme, yasama dengelerinin içinde bulunduğu karmaşadan ziyade Erdoğanizmin önemli kilometre taşlarından. Ancak, iktidarın devletin zor aygıtları üzerinde mutlak denetim sağlayamadığı da başka bir gerçeklik.

AKP'nin yarattığı çürüme topluma yayılıyor

Baskı ve diktatörlük gündelik hayata sızmış ve toplumun en ince uzuvlarına kadar yayılmış durumda.
Hukuk, medya, emek ve eğitim alanlarına yönelik ardı ardına gelen muhafazakar-gerici uygulamalarla toplum Başkanlık rejimine uygun olarak yeniden dizayn ediliyor.
Bu durumun toplumda yarattığı basınç, işlevsizleşen parlamenter siyasetten, tabana değin tüm yaşam alanlarında toplumsal isyan ve direnme eğilimini tetikliyor.
Evet, 2019'a doğru ilerlerken AKP içerisinde bulduğu kaostan çıkmak için kendini ve geleceği garanti alantı alacak hamlelerle süreci örmeye çabalıyor. Ancak iktidarın, tutarlı ve bütünlüklü bir yol haritası olmadan içerisinde bulunduğu kuşatmayı kırıp bu krizden çıkamayacağı aşikar. Zira hesaplaşma 2019'dan önce olacak.

İslami kesim ile seküler kesim ortak zeminde buluşabilmeli!

İzzet Begoviç'e atıfla «İslâm sosyalizmle Hristiyanlığın hakikat paylarını sadece tanımakla kalmıyor, üzerinde ısrarla duruyor. Çünkü eğer sosyalizm yalansa, o zaman İslâm da tam hakikat değildir." diyen, İslami muhalefetin önemli isimlerinden Cihangir İslam ile söyleştik.

Röportaj: Perihan KOCA

"Benim anladığım İslam ile iktidarın anladığı İslam'ın bir alakası yok."

Perihan KOCA-(PK): *OHAL ve KHK iktidarı ile yönetilmeye çalışılan Türkiye olağanüstü dönemeçlerden geçiyor... 16 Nisan "çalıntı refarandumu" sonrasında gerçekleşen Hayır eylemlerinden Adalet yürüyüşüne ve bugüne gelen süreci siz nasıl değerlendiriyorsunuz? Yeni dönem, sizin açınızdan nasıl tarifleniyor?*

Cöhangir İSLAM-(Cİ): Referandumda Hayır oyu verenlerle adalet yürüyüşü arasındaki bağ gözle görünür bir şekilde mevcut. Bunun bir önceki adımı bence 7 Haziran seçimi idi.
7 Haziran seçiminde de HDP'nin o günkü Türkiye Partisi olma yolundaki iradesine çok güçlü bir destek geldi. Kendilerinin tahmininden fazla bir destek ortaya çıktı. 7 Haziran'dan önceki olay ise Gezi hadisesi.

Gezi'de odak noktası yaşam tarzıydı

Gezi, yaşam tarzına müdahale üzerine inşa edilmiş bir hadiseydi. Daha ziyade okumuş, beyaz yakalı, orta sınıf hatta zaman zaman ekonomik açıdan güçlü kesimde olan insanların da buraya katıldığını gördük. Odak noktası yaşam tarzıydı. Fakat şunu ortaya koyalım ki, 15 Temmuz'un bütününe baktığımızda erken sokağa çıkarılanlardan bahsetmiyorum- sokağa çıkanlar aslında Gezi'de pek görmediğimiz tipler. İşçi veya düşük gelir grubuna sahip ücretli insanlardan bahsediyorum, erken sokağa çıkanlar farklı bir profildi. Birçok anket de bunu ortaya koydu. Çok farklı partilerden ve siyasi gruplardan gelen insanlardı. Yani, o ruhlar insan düşüncesi ve yapmak istedikleri açısından akraba.

Hayır'ın önemi

Gelelim Hayır'a. Bence iki toplum yaşıyor Türkiye'de. Bir tanesi vahiy geleneğine ve vahiy geleneğinin müktesebatının türevlerine ait vahiy üstündeki yorumlar etrafında örgütlü İslami gelenek diğeri seküler kaynaklardan beslenen ve kendini daha ziyade seküler referanslarla ifade eden seküler kesim. Hayır kampanyasında bu iki kesimin son derece somut bir şeyde ortak tavır gösterdikleri, baskıcı bir yönetime, tek adam yönetimine karşı direndiklerini gördük. Bence önemli bir kitlesellikte çok kritik bir kitle.

P.K: *Adalet yürüyüşüne ve sonrasına dair ne düşünüyorsunuz?*

C.İ: Adalet yürüyüşü baskı rejimine, tek adam yönetimine, baskıcı anayasaya, tekilciliğe bir tepkiydi. Adalet kavramı zaten karşı çıkılacak bir kavram değil. Her ne kadar iktidar partisinin adı "Adalet ve Kalkınma Partisi" olsa da, biz yıllardır onlardan adalet sözcüğü duymamış olsak da bu konuda tutarlı davranıyorlar. Adil olmadıklarını bu konudaki sükutlarıyla ikrar ediyorlar. Başarılı bir eylemdi. Tabi devamının gelmesi lazım.
Bahsettiğim iki kitlenin birbirini tanımasında önemli oldu. "Hayır ve Adalet yürüyüşü" siyasetin çıtasını yükseltti. Siyaseti; Türk-Kürt, dindar-laik, Alevi-Sünni, sağcı-solcu ikileminden çıkardı. Ki, bugün sağcının-solcunun anlamı eskisi gibi değil artık.

P.K: *Toplumsal kutuplaştırma üzerinden yürüyen bir politika ve onun ürünü olarak inşa edilen bir başkanlık rejimi var. İktidarın "İslam'ı" pompalayarak bu rejimi inşa etmeye çalıştığını görüyoruz. İktidarın İslam anlayışı size göre nasıl bir yerde duruyor ve İslami muhalefet açısından İslam'ın uygulanışı nasıl?*

Doğru bir soru ama bence iktidar belli bir İslami pompalamaktandan ziyade, toplumu zaman zaman tarihe, geçmiş kavgalara, geçmiş husumet noktalarına; fay hatlarına döndürüp buradan bir gerilim üretmek gayretinde Hükümet sürekli olta atıyor ve maalesef muhalefet partileri ve özellikle ana muhalefet partisinin bazı kesimleri bunların üzerine kolayca atlıyor. AKP' de İslamcı falan da yok. Şu anda gördüğünüz pelikanla diğer kesimin kavgası. Tamamen menfaat getirilerinin paylaşımı üzerine ve reise yakınlık üzerine dönen bir kavga.
Makyavelist siyasetin -nasıl iktidar olunur- konusuna verdiği cevapları harfiyen uyguluyorlar. Makyavel'deki o nasihatlerin altını kazıdığınız zaman aslında onların geçmişte Sezarlardan, Neronlardan onun da altını kazıdığınızda Firavunlardan, Nemrutlardan geldiğini; mitolojiye kadar da dayandığını, vahiy dünyasındaki kıssalara gittiğini görürsünüz. O yüzden geçmişle bağlantısı var ama geçmişle bağlantısı ne İslam ne de peygamberler üzerinden bunun altını çizmek gerekiyor.
Daha ziyade despotik yönetimleri, Firavun yönetimleri çağırıyor.
Benim anladığım İslam ile bunların anladığı İslam'ın bir alakası yok.

Müslüman kesimle buluşmak

P.K: *Manipüle edilen Müslüman milyonlarla İslami muhalefet -siyasi muhalefet, Antikapitalist Müslümanlar, İslami entelektüeller - nasıl buluşabilir?*

C.İ: Bu kitlelerle buluşması gereken sadece İslami muhalefet mi? Sol niçin bu kitleyle buluşmak istemiyor?
Veya Kemalist ulusalcı arkadaşlar neden bu kitleyle buluşmak istemiyorlar?
Türkiye'de böyle bir ana gövde var. Bu gövde aşağı yukarı dünyanın her yerinde görülür.
Siz, Hindistan'da siyaset yapmak istiyorsanız, çarşının ortasında dana eti, sığır eti yiyemezsiniz, yani siyasi kanallarınızı kapatmış olursunuz.
Şunu bütün içtenliğimle söylüyorum hiç kimse Müslüman olmak, Müslüman inancını paylaşmak zorunda değil.
Ama bu ülkede İslam'la tepişerek, İslami değerlerle tepişerek, siyaset yapma imkânı yok.
Daha doğrusu herhangi bir kültürde, herhangi bir toplumun değerleriyle tepişerek siyaset yapılmaz. Bunlar psikolojinin pedagojinin, siyaset biliminin çok temel kurallarıdır.
Ama Türkiye'deki iki kültür birbirinden yalıtık iki büyük popülasyon yaşıyor. Sanki üçte ikiye üçte bir gibi ayrılmış bir durumda bu iki popülasyon.
Bu yüzden İslami kitlelere daha doğrusu Anadolu'daki insanlara ulaşmak bütün siyasetçilerin hedefi olmalı
Neticede bu coğrafyanın siyasi önermelerinin çıktığı önemli bir bölge de bizim Anadolu'muzdur. Onlar ham halinde oradan çıkar.
Daha rafine hale getirilerek siyasetçiler tarafından işlenir.
Ben kopukluğu özellikle seküler kesimde görüyorum.
Bunun temeli de toplumun diniyle bu arkadaşların dünya görüşlerinin çok farklı olması ve ortak bir zemin bulunmamasını bunun nedeni olarak gösterebiliriz.
Toplumla aynı dili konuşmak önemli.
Bu ülkede siyaset yapmak isteyen biri bu iki dili de çok iyi bilmeli.
Yani kendi meramını hem seküler cümlelerle hem de İslam kültürünün veya İslam edebiyatının kelimeleriyle anlatabilme yeteneğine sahip olunmalı. Çünkü iki kültür var bu ülkede.
O yüzden bu kitlelerle ilişki kurmanın birinci yolu bence içtenlikli olmak.
İnsanlarla hemdert olmak, aynı dertleri paylaşmak: Alevi olsun Sünni olsun, CHP'li veya Ak Partili olsunlar veya bir başka partili olsun, ne bileyim dindar olsun, seküler olsun bunların hepsiyle hemdert olmak, herhangi bir kesime uzak kalmamak.
Ortak bir dil, ortak bir zemin oluşturmak ve siyasetteki dili bir arada yaşama üzerine oturtmak. Bu çok önemli.

Ortak bir dil kurmak

Ben tabanın aslında bu konuda siyasilerden çok daha olgun olduğunu da görüyorum yani.
Anadolu ve Anadolu'nun ait olduğu üç zor coğrafya Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya.
Bu üç coğrafyanın da Anadolu'da etkisi vardır tarihsel olarak. Diğer bölgelere bakın öyle ya da böyle bir tarafın galebe çalmasıyla daha homojenleşmişlerdi. Bir taraf bir tarafı neticede yok etmiştir.
Ama bizde böyle olmadı, Kudüs gibi bir şehir vardı mesela belki Haçlı Seferleri dönemi dışında her üç dinin bir arada olduğu. Endülüs tecrübesine bakın: Aynı anda hem İbn-i Arabi'yi, hem Yahudi Filozof Maymonides'i çıkarmış, hem da katolik düşünürleri kendi bünyesinde barındırabilmiş. Buna tahammülü bırakın, böyle bir vasat oluşturmuş.
Medeniyet "hadi arkadaşlar bir bina yapalım" der gibi hadi bir medeniyet kuralım şeklinde kurulmaz.
İlme, düşünceye değer veren ve bunun da spontane bir saygı olduğu bir ortamı kurduğunuz zaman gerisi toplum tarafından getirilecektir.
Düşünce dünyasıyla, edebiyatçılarıyla, şairleriyle, sanatkârlarıyla, filozoflarıyla, teologlarıyla, hepsi kendini gösterecektir.

POLİTİKA

OĞUZHAN KAYSERİLİOĞLU

İş yerleri, evler, okullar; her biri birer direniş ocağına dönüştürülmeli

Hic Rhodus Hic Salta!(*)

"Kader" bütün toplumsal güçlerin ve onların siyasal temsilcilerinin kapısını çalıyor ve "İşte sahne, diyor, çıkın oynayın, oyunun sonrasında neler olacağı şimdi ve burada/2019'dan önce belli olacak, hata yapmayın ve beklemeyin, kaybedersiniz!"

İçinde yaşayan halkın ayakta kalıp normal günlük düzenini sürdürmeye çalıştığı ama her taraftan çıkıp gelen farklı gerilimler tarafından zorlandığı, başların dönüp nefes alış verişlerin gittikçe hızlandığı olağanüstü koşullarda yaşıyoruz.
Faklı odaklardan yola çıkan ve farklı ihtiyaçların sözcüsü olan politik süreçler de, kendilerini güçlendirmeye ve bir kırılma olasılığı tarafından zorlanan güç dengelerinde tutunarak inisiyatif kazanmaya çalışıyor.
Kaotik ortamın sürekli hareket halindeki karmaşık git-gelleri, her güce kendisini geliştirebileceği fırsatlar sunuyor. Güç, yaratıcı zeka, dayanıklılık ya da hamlecilik gibi kimi tutumlara diğer güçlerden daha fazla sahip olanlar, rakiplerinden daha fazla inisiyatif kazanıyorlar.
İşte, böylesi yoğunlaşmış dönemler, içindeki siyasal ve toplumsal güçlere, tarihin akışını kendi ihtiyaçlarını karşılayacak bir yöne doğru "bükme" imkanını veriyor.

Süreç hata payı tanımıyor

"Kader" bütün toplumsal güçlerin ve onların siyasal temsilcilerinin kapısını çalıyor ve "İşte sahne, diyor, çıkın oynayın, oyunun sonrasında neler olacağı şimdi ve burada/2019'dan önce belli olacak, hata yapmayın ve beklemeyin, kaybedersiniz!"
Gelin görün ki, sahne uçurumlarla ve mayınlarla dolu, üstelik zemin sürekli sarsılıyor!
Bırakın sürekli ve doğru hamleler yapabilmeyi, sıradan sayılabilecek anlık hamlelerin bile normalde olduğundan çok zor yapılabildiği, ayakta kalmanın marifet sayıldığı zamanlardayız.
Gerilimin hayatın bütün alanlarına yayılıp çeşitli biçimlere bürünerek çoğalması ve sertleşmesi, karmaşanın artması, nereden geldiği belli olmayan ani akışların önüne geleni sürükleyip götürme yönündeki zorlamaları, yükselip-alçalan ve o arada aniden yön değiştiren siyasal dalgalanmalar, toplumsal ve siyasal yaşamın akış hızının yüksek risk içeren bir noktaya ulaşmış olması gibi güncel gerçeklikler, en ufak bir inisiyatif alışa bile çok sayıda risk ve bedel yüklüyor.

Yaratma cesareti belirleyici olacak

Siyaset sahnesindeki bütün güçler, sarsılıp zorlanıyor. Sadece hevesli ya da istekli olmak yetmiyor; güçlü, kararlı, esnek ve kapsayıcı, cüretli ama soğukkanlı olunmalı. Her an yenileri çıkıp gelen ve önündeki gücü yıkıp tasfiye etmeyi hedefleyen zorlamalara karşı sürekli hareket halinde var olarak yaratıcı hamlelerle cevap üretmek ve bir biçimde ayakta kalıp yola devam edebilmek gerekiyor.
Ortam; dağılma, geri durma, korkuya kapılıp kaçma ya da gereksizce ileri çıkma yönündeki panikçi eğilimleri doğurup besliyor. Her türden zayıflık ya da yetmezlik, anında yenilgili bedeller ödetiyor. Yakınanlar, ağlayıp sızlananlar, oflayıp-puflayanlar sahnenin dışına itiliyorlar.
Tarihin şimdiki momenti, bütün toplumsal güçleri, kendi ihtiyaçlarını esas alan özel türden bir "özneleşme" yaşamaya zorluyor.
(*) "Hic Rhodus Hic Salta", Latince bir deyim: "Şimdi zamanın geldi" ya da "İşte Hendek İşte Deve" veya "Halep Oradaysa Arşın Burada" anlamında kullanılır.

Kulağımıza küpe olsun

Marx, "Hic Rhadus Hic Salta" deyimini, Kapital'de ve Luis Bonaparte'ın 18. Brumaire'i" broşüründe kullanır. "…18. Brumaire'i" den iki paragraf aktaralım:
İlk alıntı, şimdiki tarihsel yol ayrımında bile hala ve ısrarla sermaye ve devletin farklı fraksiyonlarının etki alanında konumlanıp halk güçlerinin kafasını bulandıran "ulusalcı" ve "liberal" sol güçlerin kulağına küpe olsun!
"19. yüzyılın toplumsal devrimi, şiirsel anlatımını, geçmişten değil, ancak gelecekten alabilir. 19. yüzyılın devrimi, geçmişin bütün hurafelerinden kendisini sıyırmadan, kendisiyle harekete geçemez. Daha önceki devrimlerin kendi öz içeriklerini kendilerinden gizlemek için tarihsel anımsamalara gereksinmeleri vardı. 19. yüzyılın devrimi ise, kendi öz içeriğine ulaşmak için ölüleri, kendi ölülerini gömmeye terk etmek zorundadır. Eskiden söz içeriği aşıyordu, şimdi içerik sözü aşıyor."

İkinci alıntı ise, "hepimizin" kulağına küpe olsun!

"(…) Proletarya devrimleri, (…) durmadan kendi kendilerini eleştirirler, her an kendi akışlarını durdururlar, yeni baştan başlamak üzere, daha önce yerine getirilmiş gibi görünene geri dönerler, kendi ilk girişimlerinin kararsızlıkları ile, zaafları ile ve zavallılığı ile alay ederler, hasımlarını, salt, topraktan yeniden güç almasına ve yeniden korkunç bir güçle karşılarına dikilmesine meydan vermek için yere serermiş gibi görünürler, kendi amaçlarının muazzam sonsuzluğu karşısında boyuna, daima yeniden gerilerler, ta ki, her türlü geri çekilişi olanaksız kılıncaya ve bizzat koşullar bağırıncaya kadar:
Hic Rhodus, hic salta!
Gül burada, burada raks etmelisin!"

Halkın vazgeçilmez hakları

"'Kendisi' olarak yalnız başına durmaya" dayanmayla başlayan bir inşa süreci içinde özgür bir kuş gibi zirvelere doğru yükselmeyi göze almak gerekiyor

Anadolu'da, burjuva devrimi yarım kalmış ve dolayısıyla bireyselleşme süreci çarpıtılmış, üstelik efendi-kul ilişkisinin derin tarihsel köklerinden güç alarak sürekli yeniden üretilen "biat kültürü" altında ezilen bir halk yaşıyor.
Büyük çoğunluğuyla "kendisi" olmayı bilmeyen ya da bir biçimde yakalayabildiği "kendisi" olmaktan korkup, dönüp yeniden "efendisine" sığınan veya özgürleşme sürecinden hemen "yorulup" pineklediği köşesine çekiliveren geniş yığınlar nasıl özneleşsin?
Tam da içinde yaşadığı güncelliğin zorlamaları, Anadolu halkını, ayakta kalıp yaşayabilmesi için geçmişin köleleştirici bağlarından kopuşarak özgür irade sahibi olmaya ve kendi ihtiyaçlarına ölesiye sahip çıkmaya itiyor.
Geçmişin tortusu olarak taşınan ama günümüzde güçsüzleştirip yok oluşa sürükleyen toplumsal zaaflar, bu gerçeği değiştirmiyor; her şeye rağmen, Anadolu'da yaşayan halk güçleri, şimdi ve burada, bireysel ve toplumsal düzeyde "kendisi" olmaya, kendisinin ve ihtiyaçlarının bilincine varıp, onları savunmaya mecbur!

Yol ayrımına yaklaşırken

Peki, Gezi'de tam da böyle bir yol açılmamış mıydı?
Yol, 7 Haziran'da devam etti, referandum sürecinde sürdü, herkes biliyor.
İşte, günümüzün koşullarında "yolun" sürebilmesi için daha güçlü ve daha cüretli bir hamleye ihtiyacı var.
İçinde hareket eden farklı toplumsal güçler, "Yol" sadece "direniş" zeminine sıkışırsa "kendisi" olamayacak ve o takdirde "Yol" da tıkanacak! Onu "kendisi" yapacak olan, cüret edip kendi ihtiyaçlarını esas alan demokratik bir cumhuriyeti, netçe "Yolun" hedefine yerleştirmesi olacaktır.
Önümüzde bir yol ayrımı duruyor; herkesin görebileceği netlikteki bir tarihsel kavşağa hızla yaklaşıyoruz.
Halk güçleri, hemen önümüzde duran ve hızla içine sürüklendiğimiz kaosun yakıcı alevleri içinde yok olmayıp ayakta kalabilmek için, Efendiye" sığınma, "şefaat" dilenme, "ihsan buyrulup lütfedilerek uygun görülenle yetinme" alışkanlıklarından kopuşmak zorunda.

"Kendisi" olmayı becerebilmek

"'Kendisi' olarak yalnız başına durmaya" dayanmayla başlayan bir inşa süreci içinde özgür bir kuş gibi zirvelere doğru yükselmeyi göze almak gerekiyor.
Başka güçlerin doğrudan peşine takılanlar veya yedeği olanlar ya da başkalarının etki alanında kalıp "kendisi" olmakta ikircikle-nenler, bugünkü şartlarda ezilip kaybedecekler! Kaotik zamanlar içindeki güçlere ikircik geçirme, kolaya kaçma, durumu idare etme gibi ucuz ve zavallı tutumları yasaklıyor, tabii şayet ayakta kalmak istiyorlarsa!
Bütün toplumsal güçlerin; despotik siyasal düzenin baskısı altında ezilen etnik ve inanç kimliklerinin, günümüzde saldırganlığını vahşilik düzeyine sıçratan erkek egemenliğine karşı kadınların, sermayenin neo liberal çapulculuğuyla bütün sosyal hakları ellerinden alınan, daha ucuza daha fazla ve daha yoğun çalışmaya zorlanan işçilerin ve işsizlerin, gerici eğitimle bilinçleri köleleştirilerek teslim alınmaya çalışılan gençlerin, yaşama hakkına saldıran ekolojik yıkım politikalarına karşı herkesin, kendi güncel ihtiyaçlarını sonuna dek ve kararlı-cüretli hamlelerle savunması gerekiyor.
Her semt, her iş yeri, okullar, köyler, evler direniş ocağına dönüştürülebilir. Yaşama hakkını ve güncel ihtiyaçlarını savunmak meşrudur!

Özneleşme sürecini kalıcılaştırmak

İşte, birey düzeyinden, sınıfsal var oluşa ve etnik, inanç ve cinsel kimliğini özgürce yaşama hakkına dek, süreklileşmiş mücadeleler üzerinden her toplumsal düzeyde bilinçli ve özgün özneleşmeler sağlanabilmelidir.
Kendini önemseyen, kendi hakkına ve ihtiyaçlarına sahip çıkan halk güçleri, günümüzün kaotik ortamından mümkün olan en yüksek kazançlarla çıkabilmenin altın anahtarını eline geçirmiş olacaktır.
Öte yandan, farklı ihtiyaçlar için hayatın her alanını mücadele mekanına dönüştüren halk güçlerinin, mücadelenin zenginliği ve hayatın her alanını kendi mekanına çevirebilmesi açısından olumlu rol oynayan farklılıklarının, aynı zamanda ortak bir hedefte buluşarak dağılmaması da gerekiyor.
İşte, o momentte keyfi bir seçim değil ama bir somut-tarihsel gerçeklik/belirlenim olarak kendisini var eden hedef, herkesin güncel ihtiyaçlarının anayasal siyasal güvencesini sağlayacak olan bir demokratik cumhuriyetin inşasıdır!

Tarihsel derinlik

Özneleşme süreci, en temel insani ihtiyaçlara odaklanan farklı halk güçlerinin güncel mücadeleleriyle/özneleşme çabalarıyla bir sarmaşık gibi bütünleşen işçi sınıfının tarihsel derinliğe sahip bilinçli özneleşmesiyle iç içe geçebildiği oranda kalıcı ve sonuç alıcı olacaktır.

"Kefenleri giymeye hazır mıyız?" diyen Erdoğan'ın iç dünyasının ne durumda olduğu belli değil mi?

İktidarın taban tarafından denetlenmesinin son bulduğu bir döneme doğru

Başkanlık Sistemi

Öyle engeller var ki, o engellerin aşılması sırasında yaşanması kaçınılmaz olan gerilimlerin vereceği hasar, hedefe ulaşılsa bile onu ağır hasarlı, kısmi ve kısa süreli olmaya yazgılı kılıyor.

Oğuzhan KAYSERİLİOĞLU

1. sayfadan devam

Erdoğan ise, sermayenin çıkarlarını savunan ama şahsının "vesayeti" altına alınan bir diktatörlüğü fiilen inşa ediyor.

Erdoğan'ın KHK rejimi

24 Ağustos'ta yayınlanan son KHK ile Erdoğan'ın diktatörlüğünün inşasında önemli bir kavşak daha arkada bırakılmış oldu.
Hedef, Erdoğan'ın şahsının devletin merkezileşmiş iradesi olması.
Sermayeye 'En çok benim dönemimde kazandınız, nankörlük etmeyin, düşün peşime' deniyor.
Olası diktatörlüğün AKP tarafından (parti-devlet) ve hatta daha da sivrileştiği bir oligarşik zirvede liderin şahsında (Erdoğan-devlet) gerçekleşmesi savunuluyor.
Hedefleriyle aralarında hem artık çok kısa bir aralık kaldı hem de ama o kısa aralığa epey zorlu engeller birikmiş durumda.
Engeller, farklı sermaye fraksiyonları ve demokratik halk güçleri tarafından üretiliyor.
Hedef yaklaştıkça engellerin de hızla arttığını ve sertleştiğini görüyoruz. Hatta öyle engeller var ki, o engellerin aşılması sırasında yaşanması kaçınılmaz olan gerilimlerin vereceği hasar, hedefe ulaşılsa bile onu ağır hasarlı, kısmi ve kısa süreli olmaya yazgılı kılıyor.

Erdoğan'ın engelleri

"Kefenleri giymeye hazır mıyız?" diyen Erdoğan'ın iç dünyasının ne durumda olduğu belli değil mi?
30 Ağustos töreninden gelen görüntüler ise, özellikle Genelkurmay Başkanının eşinin "başını örtmesi" üzerinden, "biat" eden yeni bir güç alanının/Ordu merkezinin ilanı-"gösterilmesi" olarak okunabilir.
Suriye ve Irak'ta, "yerel hegemon güç" olma yönünde yapılan hesapsız ve dengesiz hamleler, "tecrit olma" gerçekliğini doğurdu. Tecriti yerel rakip olan İran'la kırma teşebbüsü, İran devletinin "derin" koridorlarında oldukça keyifli bir ortam yaratmış olmalıdır.
Kürtler, kaosun başından itibaren yürüttükleri politikalarıyla hem ABD hem de Rusya ile uygun dengeler kurarak kendi "Demokratik Özerklik" ve "Demokratik Konfederalizm" hedeflerine yol alıyor, attıkları her adımda da Erdoğan'ın hesaplarını bozuyorlar.
Gezi, 7 Haziran seçimleri ve 16 Nisan referandumunda kendilerini ve güçlerini görüp tanıyan demokratik halk güçleri, güçlü olmayan ama sürekli hareket halindeki duruşlarıyla, diktatörlüğün inşasına irili ufaklı engeller çıkarıyor, daha güçlü hamleler için güç topluyorlar.
Almanya ile yürütülen gerginlik politikası, Almanya'nın sinir uçlarıyla oynayarak sürdürülüyor. Özellikle hassas olunan Nazi geçmişin kurcalanması "heyecanlı" olabilir, ama yaratacağı tepkinin pek hesaplanmadığı anlaşılıyor. Nitekim, Almanlara özgü soğuk, hesaplı ve zamana yayılan bir karşı hamlenin devrede olduğu görülüyor.
"Çok pis kokular geliyor" diye yorumlanan Zarrab davasına Z.Çağlayan'ın eklenmesi ise, ABD'nin bu davayı Erdoğan'a karşı bir "sopa" olarak kullanacağını gösteriyor.
Almanya ve ABD'nin tutumları, yavaş ilerleyen ama gittikçe sertleşen bir kuşatma ve zorlama sürecinin devrede olduğunu gösteriyor.

Tecrit ve tehdit

Evet, ulusal sınırların siyasal iktidar alanı olan devlet adım adım fethedilirken, o devletin yerleştiği uluslararası güç dengeleri ağı içinde tecrit edilip kuşatıldığını görüyoruz. Dayanak olarak görülen Rusya'nın ani bir hamleyle Afrin'de asker konuşlandırması, o desteğe pek de güvenilmemesi gerektiğini gösteriyor.
Üstelik fethedilen devletin içinde çırpındığı kriz durumu, kritik anlardaki gücünün sınırları olacağını ve içindeki kimi unsurların Batı yanlısı ya da Erdoğan karşıtı bilinen kimlikleriyle "sürprizler" yapabileceklerini düşündürtüyor.

İktidar savaşları

Ülkemizde de, iktidar ve karar mekanizmaları görülüp kontrol edilemeyecekleri karanlık ve derin bir alana çekiliyor.

İşte, Erdoğan "Reis" olup ülkenin üstünde bir "vesayet" rejimi kurma hedefine çok yaklaştı, ama önündeki engeller de gittikçe güçlenen bir kuşatma üzerinden onu boşluğa doğru itiyorlar.
Kuşatılan AKP içinde biriken iç gerilim ise, iki kanalda toplanıyor.
İlkinde, saray içi entrikalar olmanın ötesine geçmeyen "kim daha Reisçi" itişmeleri seviye ve üslup açısından mide bulandırıcı bir zeminde yaşanıp, bolca içi boş sabun köpüğü çıkarmaktan öte gitmiyor.
İkincisi, Taşgetiren, Karar gazetesi çevresindeki Davutoğlu ekibi ve Gül-Babacan-Arınç ekseninde biriken hesap sorulacağı korkusu, hoşnutsuzluk ve bıkkınlık ise, bunların dalgaların yükseleceği kritik anda gemiyi ilk terk edenler olacağını gösteriyor.

Zombi parti

Aslında ölmüş olan ama bir sol seçenek tarafından zorlanarak cenazesi kaldırılamadığı için canlıymış gibi davranan "zombi parti" CHP, Erdoğan'ı zorlayan "Yürüyüş" hamlesinin yarattığı halkçı-demokratik toplumsal enerjinin sönümlenmesi için çabalıyor.
Çanakkale buluşması, CHP'nin ölü bir parti olarak yeni bir dalga yaratamayacağını ve sadece halkçı güçleri gevşetip teslim alma göreviyle var olacağını bir kez daha gösterdi.
Kürtlerin ve işçilerin konuşamadığı buluşma, şimdi yürütülen halkçı mücadelelerin 2019 seçim zaferi hayalleriyle uyuşturulması için neler yapılabileceğini tartıştı.
Her şey bu kadar açıkken adeta koşturarak CHP'nin açtığı "ahmak toplama" şemsiyesinin altına yerleşen kimi sol güçler ise, "Yetmez ama Evet" diyerek AKP'nin önünü açan ahmak liberalleri hatırlattı.
CHP içinde toplanan ve demokratik bir cumhuriyet için yürütülecek mücadelenin özneleri olmaya aday demokrat, yurtsever ya da devrimci toplumsal güçlerin, "Yürüyüş" eyleminde edindikleri moral ve enerjinin merkezi karşılığının olmadığını görmeleri kaçınılmaz.
CHP'yi, içinden liderlik rekabeti, sağdan Akşener ve soldan devrimci-demokratik güçler tarafından zorlanacağı günler bekliyor.

Akşener çıkışta!

Batılı emperyalist metropollerdeki isimleri herkesçe bilinen ana akım gazetelerinin art arda methiyeler yaptıkları Akşener ise, kendi yolunda emin adımlarla yürüyor.
Ü. Özdağ ve K. Aydın'ı kapsayan Akşener, MHP'nin doğrudan devamı olmayacaklarını ve daha geniş bir alana yayılarak politika yapacaklarını açıklayarak, Erdoğan'a sistem içi bir seçenek olmayı hedeflediğini bir kez daha gösterdi.
Hem CHP hem de Akşener'in "başkanlık sistemine" değil, bu sistemin Erdoğan tarafından yürütülüş biçimine karşı oldukları netçe anlaşılıyor. Sermaye tarafından Erdoğan'ı kuşatarak sınırlama amacıyla desteklendiklerini saptayabiliriz.

Sonuç

Kapitalist dünyadaki genel eğilime uygun biçimde ülkemizde de, iktidar ve karar mekanizmaları görülüp kontrol edilemeyecekleri karanlık ve derin bir alana çekiliyor. İktidara ortak olmak gibi "demokratik" umutlar ya da reformist fırsatlar, artık neredeyse Kaf dağının arkasında!
"Politika ile iktidar alanı birbirinden kopuyor." İktidar "derine" indiği gibi tersinden politika "yüzeye" çıkıyor ve iktidar alanından koptuğu oranda isminin temsil ettiği içeriği taşımıyor.
İçeriksiz politika, güdümlü medya alanında oynanan ve emekçi halkı manipüle etmeyi hedefleyen bir oyun haline dönüşüyor.
İktidarı görüp-bilme ya da denetleme isteğinin "demokratik bir hak" değil ama "suç" olacağı özel bir döneme sokulmak isteniyoruz.
Ama toplumsal ve siyasal gerçeklikler her zamankinden çok daha yakıcı sonuçlar üreterek emekçilerin yaşamını kâbusa çeviriyor.
Halk güçlerine iktidarı fethetmekten başka yol bırakılmıyor.
08.09.2017

Türkiye-AB ilişkileri ne durumda?

Almanya bazı noktalarda Erdoğan rejimi sıkıştırabilir belki. Ama Almanya egemenleri ve büyük sermayenin büyük çoğunluğu Türkiye ile ilişkilerin kesilmemesi gerektiğini vurgulamaktalar.

Mert YILMAZ

Emperyalist dünya sistemi acısından bir fetret devrinde bulunduğumuzdan söz etmek mümkün.
Bu fetret devrinde, emperyalist güçler arasındaki çelişkiler artmakta; "alt-emperyalist" ülkeler kendi bölgesel etki alanlarında hamle yapmaya başlayıp, göreli "bağımsızlık" kazanmayı hedefliyor.
Erdoğan Türkiye'si de bu durumda fırsatçılık yapmaya çalışıyor ve artık doğrudan Batı'ya bağımlı değil, göreli olarak daha bağımsız ittifaklar kurmak istiyor.
Son dönemde, özellikle 15 Temmuz sonrasında AB ve ABD'yle yaşanan problemlere baktığımızda arka planda yaşananlar büyük önem taşıyor. Son aylarda Türkiye ve Almanya üst düzey yetkililer durmadan çatışma modunda, aşırı gergin bir retorik hâkimiyet sürmekte.

Türkiye Almanya için sıradan bir ülke mi?

Bu gerginliği anlamak için, tarihsel, jeopolitik ve politik-ekonomik bağlantıları anlamak zorundayız. Türkiye (Osmanlı İmparatorluğu) ve Almanya'nın "kadim", 100 seneyi aşkın, bir silah arkadaşlığı vardır. Bunun dışında, göçmenlerden dolayı da derin bağlar var iki ülke arasında.
Daha da önemlisi, bahsi geçen silah arkadaşlığının asıl sebebi bugün de önem kaybetmedi. Türkiye, Alman emperyalizmi için Orta Doğu'ya stratejik açıdan olağanüstü önem taşıyan bir köprüdür. Üstelik Alman tekelci sermayesi için Türkiye önemli bir üretim yeri. 2017 yılının ilk yarısında, AB'den gelen yatırım % 61 oranında artıp 2 milyar 719 milyon dolar oldu. Hâlbuki şunu gözden kaçırmamalı: Alman yatırımları az miktarda geriledi ve aynı dönemdeki Asya yatırımları % 138, Körfezden gelenler ise % 322 oranında yükseldi (Yine de mutlak rakamlar olarak baktığımızda AB yatırımlarından çok daha az). Ayrıca, Türkiye'deki toplam 55 bin 639 uluslararası sermayeli şirketin 22 bin 145'i AB ülkesi ortaklı ve Almanya 6 bin 998 bin şirketle birinci sırada.

Türkiye Batı'dan kopacak mı?

Batılı elitlerin son zamanlarda sık sık tartıştığı bir mevzu ise, Türkiye'nin jeopolitik açıdan nereye doğru gideceği. Türkiye, gerek Şanghay beşlisi yoluyla, gerekse Suriye üzerinde Rusya'yla ürettiği bağlar üzerinden Çin ve Rusya ile flört etmektedir. Batı'ya yönelik sert sözlerle birlikte değerlendirildiğinde gayet açık bir izlenim yaratıldığını söylemek mümkün. Belirttiğimiz gibi, Türkiye elbette sunulan fırsatları kullanarak daha "bağımsız" hareket etmeye çalışıyor. Ama hem NATO üzerinden askeri-diplomatik bağlar, hem vurguladığımız ekonomik bağlar yüzünden AB-ABD blokunu terk etmek o kadar kolay olmayacak.

Sonuç olarak

Orta vadeli büyük değişiklikler görmeyeceğiz. Almanya bazı noktalarda Erdoğan rejimi sıkıştırabilir belki. Ama Almanya egemenleri ve büyük sermayenin büyük çoğunluğu Türkiye ile ilişkilerin kesilmemesi gerektiğini vurgulamaktalar. Erdoğan Türkiye'nin konumunun farkında. Arada, terörü destekleyen kuruluşlar listesine Alman tekelci sermayeyi (BASF, Daimler) dâhil etmesinde gördüğümüz gibi, fazla ileriye gidip yanlış hesaplar yapılıyor. Bunun dışında gerginliğin "somut" etkileri hâlâ azdır.
Fakat Almanya mutlaka "Erdoğan'dan sonra" hesapları yapmaktadır. Alman dış işleri bakanı Gabriel bir açıklamasında "Erdoğan'a muhalifler"le daha sıkı işbirliği yapabilme olasılığını vurguladı. Erdoğan ise, her fırsatta Batı'ya "'Türkiye ile çalışmak isterseniz, benle çalışmak zorundasınız" mesajını veriyor. Evet, şimdilik durum bu, ama Batı'nın çeşitli emperyalist ülkeler bunu o kadar kolay kabul etmeyeceğine aşikâr.

POLİTİKA

Referandum yaklaşıyor...

Hesaplar Kürt halkına uyacak mı?

"Her halk kadar kendi kaderini belirleme hakkına sahip olan Kürt halkının "yaşam" mücadelesi, bağımsızlığa giden sürecin gidişatını da belirleyecek en önemli etken olacaktır.

Hasan FERAMUZ

Yıllardır gündemden düşmeyen Kürdistan'ın bağımsızlığının oylanacağı referandum 25 Eylül'de gerçekleştirilecek. Gözler referandumdan çok, sonrasında olacaklara çevrilmiş durumda.

İçerisi referandum sonrasına bakıyor

Parlamentonun ikinci büyük gücü Goran Hareketi bir yandan referandumun ertelenmesini isterken diğer yandan Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ile görüşmelere de devam ediyor. Goran, halkın hayati sorunlarını gündeme getirerek diğer yandan referanduma doğrudan karşı çıkmayarak inisiyatifi 25 Eylül sonrasında KDP/Barzani'ye kaptırmayarak iktidara doğru yürüyüşünü hızlandırmayı amaçlıyor.

Üçüncü büyük güç Kürdistan Yurtseverler Birliği (KYB) ise (KYB'li Necmettin Kerim'in valiliğini yürüttüğü Kerkük'ün il meclisinin referanduma katılma kararı almasının da gösterdiği gibi) referandum fırsatından yararlanıp Süleymaniye'nin yanına Kerkük'ü de katarak iktidarını büyütmek istiyor.

KDP/Barzani ise referandumdan çıkacak "Evet"in getireceği meyvelere konsantre. KDP/Barzani referandumdan alacağı güç ve meşruiyetle parlamentoyu açıp iktidarını ve Barzani'nin başkanlığını kazanmayı hedefliyor.

PKK'ye yakın olan Kürdistan Özgür Toplum Hareketi (KÖTH) ise bağımsızlık referandumunun Kürt halkının meşru hakkı olduğunu ifade etmekle birlikte, Barzani'nin siyasi mutabakatın oluşmadığı bir referandumla fiili iktidarını uzatmak istediğini ve referandumun halkın sorunları çözmek bir yana daha da arttıracağını belirterek Hayır için çalışacaklarını açıkladı.

Dışarısı temkinli ve fırsatçı

Türkiye, klasikleşen resmi açıklamalar bir yana bırakılırsa, bu sürecin bölgedeki tek müttefiki Barzani'yi güçlendireceğini görerek perde arkasından desteğini sunuyor. Öyle ki Türkiye ile Irak Kürdistanı arasındaki ticaret hacmi 2016'nın ilk 6 ayında 4 milyar dolarken, 2017'nin ilk 6 ayında 5 milyar dolara yükseldi.

İran resmi açıklamalarının yanı sıra Genelkurmay Başkanı›nı Ankara›ya gönderdi ve Goran ve KYB ile ilişkisini geliştirmeye yöneldi. Böylece İran Barzani'nin etrafını sararak bağımsızlığın önünü almaya çalışıyor.

ABD ise Irak'ın birliğinden yana olduğunu belirterek, referandumun ertelenmesi istedi. Öte yandan Barzani, Erbil'de kendisini ziyaret eden Savunma Bakanı James Mattis'in referanduma karşı olmadığını söyledi. ABD bu ikili tavrıyla Barzani'nin konumunu korumasına yardımcı olmakla birlikte, İran'ın Irak'ta artan nüfuzunu engellemek için ülkedeki etkisini kaybetmemeye çalışıyor.

Rusya ise bu durumun Irak'ın "iç sorunu" olduğunu belirtip iki tarafı da ötelemeyerek Ortadoğu'ya yavaş ama güçlü şekilde yerleşme stratejisi doğrultusunda ilerliyor.

Referanduma açık destek veren tek ülke ise İsrail. Barzani'yle olan "ticari ilişkileri" ve "bağımsız" Kürdistan'ın bölgedeki güvenilir ve stratejik dost olabilme ihtimali, İsrail'i referandumu desteklemeye itiyor.

Yaşam mücadelesi

Bütün bunlarla birlikte Irak Kürdistanı'nda büyüyen yolsuzluk, derinleşen yoksulluk, elektrik kesintileri ve memurların maaşlarının ödenememesi gibi yaşamsal sorunlar dayanılamayacak noktada. Bu yüzden Kürt halkının insanca yaşam mücadelesi, yüzyıllardır mücadele ettiği bağımsızlık mücadelesiyle beraber ilerliyor. Dolayısıyla her halk kadar kendi kaderini belirleme hakkına sahip olan Kürt halkının "yaşam" mücadelesi, bağımsızlığa giden sürecin gidişatını da belirleyecek en önemli etken olacaktır.

Siyaset boşluk kaldırmaz

Diyarbakır'da başlayan nöbet Kürt halkının OHAL ve ötesi sıkıyönetim koşullarında yaşadığını ve direndiğini gösterdi. Ama yaşadığımız bu siyasal ortamın beklentileri daha fazla.

Tomris KESKİN

Şüphesiz ki tek adam diktatörlüğünün sistematik baskı ve OHAL kılıcı en çok Kürt halkını hedef almış durumda.

İktidarı 7 Haziran'da uykusundan "iktidardan düşme korkusu" ile sarsarak uyandıran HDP'nin eş başkanları başta olmak üzere binlerce üyesi tutuklu olan HDP, her adım attığında baskı ve zor aygıtları tarafından kuşatılıyor. Böylece iktidarın tasfiye politikaları ile siyaset sahnesinin dışına itilmeye çalışılıyor.

Evet, inşa edilmeye çalışılan faşist rejimin tüm zor ve baskı aygıtları toplumsal dinamiklerin karşısında var gücüyle devrede. Fakat kurulan bu rejimin karşısında yer alan, rahatsız olan, öfke duyan kitleler de bir o kadar devrede, hareket halinde.

Sahneden düşürülmeye çalışılan HDP

16 Nisan referandum sürecinde açığa çıkan Hayır dalgası ve arkasından başlayan Adalet Yürüyüşü, Türkiye'de tek adam diktatörlüğüne karşı direnişin ülkenin yarısını aşan potansiyel toplumsal bir tabanı olduğunu gösterdi. Bu tabanın sistematik baskı ve OHAL koşullarında da direniş refleksini koruduğu da açığa çıktı.

Dolayısıyla HDP'nin iktidarın onu siyaset sahnesinden düşürmeye çalışma hamlelerine karşı yapabileceği pek çok şey var, tüm baskı koşullarına rağmen.

Ancak ne yazık ki süreci buradan doğru okuyamayan HDP, CHP'nin Adalet Yürüyüşü hamlesinin yaratmış olduğu basınç ile hareket eden bir pozisyonda yer aldı. Adalet Yürüyüşü ile harekete geçen dinamiklere değmemesi de hem iktidarın hem de CHP'nin ekmeğine yağ sürdü.

HDP bildirisi/ vicdan ve adalet nöbetleri

HDP, 20 Temmuz'da Abbasağa'da gerçekleştirdiği Demokrasi Buluşması'nda ortak mücadele deklarasyonu yayınladı. Ardından iktidarın tüm kuşatmalarına rağmen Vicdan ve Adalet nöbetlerini Diyarbakır, Van, İstanbul, İzmir'de -CHP'nin gölgesi altında- hayata geçirdi.

Abbasağa programında deklare edilen 9 maddelik ortak mücadele bildirisine bakacak olursak, baştan söylemeliyiz ki Kürt hareketinin Ortadoğu nezdinde yaptığı hamleleri merkezine koyan, Türkiye siyasetine dair pek bir şey içermeyen bir bildiri.

İlk dört maddesi Ortadoğu ile ilgili olan bildirinin son beş maddesi de OHAL, cezaevi koşulları, işten atılanların eleştirildiği, faşizme karşı mücadele çağrısının olduğu ve kendi parti kongreleriyle ilgili.

Faşizme karşı birlikte mücadele çağrısı yapan HDP, ayrıca bu kampanyayı mitinglerle de destekleyecek.

Ancak, önemli karar ve vurgular içeren bildirinin değneği büktüğü yer Türkiye içinde iktidara karşı mücadelede belirleyen olmak değil, Ortadoğu hamlelerine bu kararlarla Türkiye'den de bir ses etmek olmuş.

Daha fazlasını istemek

Elbette ki, Diyarbakır'da başlayan nöbet Kürt halkının OHAL ve ötesi sıkıyönetim koşullarında yaşadığını ve direndiğini gösterdi. Ama yaşadığımız bu siyasal ortamın beklentilerinin Hayır mücadelesi ve Adalet Yürüyüşü ile talep edilenlerden de fazla olduğunun farkındayız öyle değil mi?

Dolayısıyla HDP'nin bu soruyu cevaplaması, başlayacağı yeri de gösteriyor.

İktidarın yürüyüşü karşısında açığa çıkan direniş refleksini 7 Haziran'da olduğu gibi Kürt halkıyla dayanışan bir çizgiyle kavuşturmak, uzak bir hayal değil.

OHAL ve sistematik baskı koşullarına rağmen hareket halinde olan toplumsal güçlerin bir işaret beklediği bu ortamda bırakılan her boşluk tarihin akışını değiştiriyor, tıpkı 7 Haziran sonrasında HDP'nin bıraktığı boşluk gibi.

Erdoğan Ortadoğu'da krizde...

Ortadoğu bataklığında Türkiye

Ola ki, o yangından payımıza düşeni alırsak, AKP/Erdoğan hükümetinin hatalarının bedelini Türkiye halkları ödemiş olacak.

Meral ÇINAR

AKP/Erdoğan hükümeti devlet içerisindeki krizlerin yanı sıra, Kürt hareketinin ve halkçı devrimci dinamiklerin hareket alanının genişlemesi durumlarıyla da boğuşuyor. Bu yüzden hareket kabiliyetini, soğukkanlılığını, reflekslerini giderek yitiriyor.

Bu durumda elini değdirenin üçüncü derece yanıkla kurtulduğu Ortadoğu ateşinde hareket ederken ve karar verirken ne kadar sağlıklı davrandıklarını, Ortadoğu'ya yönelik sürekli değişen ve çoğu zaman anlaşılması güç olan, hatta bir uçtan öbür uca savrulan politikalarından anlayabiliriz.

Suriye'de oyuna dâhil olma çabası

Cumhuriyet sonrası, Ortadoğu'da ABD'nin sözcülüğünü ve tetikçiliğini yapan Türkiye devleti, AKP/Erdoğan hükümetiyle birlikte Irak ve ardından Suriye işgalinde askeri olarak yer alamayınca, daha tehlikeli bir siyaset yürütmeye başladı. ABD ile pazarlık payını güçlendirebilmek için Rusya'ya yanaşan Türkiye yıllar sonra yeni bir politik hamle gerçekleştirdi.

Artık soğuk savaş döneminde değildik ve Suriye özelinde küresel emperyalist güçler ciddi bir hegemonya krizi içerisindeydi. Bu krizin yarattığı çatlaklarda fırsatlar aramak, bölgede söz sahibi olmak ve bölgenin istikrarsızlığından beslenmek isteyen Türkiye burjuvazisine alan açmak derdine düştüler.

Pay kapma savaşı

"Ağza bir parmak bal çalma" kıvamında olan Fırat Kalkanı harekâtından sonra daha fazlası için çabalayan Türkiye, Afrin ve İdlib üzerinden Suriye'ye girip yeniden oyunda yer almak istiyor.

Peki, TSK'da darbe sonrası girilen temizlik sürecinden sonra böyle bir askeri harekâtı kaldırabilecek kapasite var mı?

Suriye'ye doğrudan TSK ile bir giriş yapmaları onlara kısa vadede nefes alacak bir alan bile açabilir. Üstelik bahane de hazır: Kürt oluşumuna ve teröre karşı "vatan savunması"…

Uzun vadede ise yukarıda da bahsettiğimiz gibi, Fırat Kalkanından farklı olarak Ortadoğu'nun ateşinden payımıza düşeni alacağımız bir sürece resmen girmiş olacağız.

AKP/Erdoğan hükümeti Ortadoğu pazarından pay kapmak için, artık sadece ABD politikalarına sıkı sıkıya bağlı kalmanın yetmeyeceğinin farkında.

Çark etme siyaseti

Öyle bir an gelir ki; darbeci Sisi'yi bağrına basabilir, İsrail ile barışabilir, "Suriye'de bir Kürt devleti ortak sorunumuz" diyerek tarihsel düşman İran ile bile bir araya gelinebilir, Sincar krizi nedeniyle gerildiği Bağdat ile aralar düzeltilebilir. Dost ve müttefik Suudilerle Katar üzerinden karşı karşıya gelip, Irak'ta Barzani'yi sonuna kadar destekleyebilir.

Türkiye burjuvazisi tarihsel olarak da bugün de Ortadoğu'nun sürekli istikrarsızlığından "Jeopolitik önemini satarak beslendiği" bir politikaya sahip. Bugün ek olarak Ortadoğu pazarından doğrudan bir pay alma derdindedir. Bunun için elinden geleni yapan AKP/Erdoğan hükümeti içinse Müslüman kardeşlerinin akan kanının hiçbir önemi yoktur. Yeter ki "meşru" bir gerekçesi olsun (Kürtler gibi) ve Türkiye'deki varlığını garanti altına alabilsin.

Direnenlerin de bir sözü olacak

Bu düzeydeki politikalarla Ortadoğu'dan üçüncü derece yanıkla sıyrılabilirsek ne ala! Ola ki, o yangından payımıza düşeni alırsak, AKP/Erdoğan hükümetinin hatalarının bedelini Türkiye halkları ödemiş olacak. Ya da Ortadoğu'da direnen halklarla birlikte başka bir seçeneği yaratacak hamleyi Erdoğan'dan önce biz direnenler atacağız ve kendi kaderimizi kendimiz belirleyeceğiz.

POLİTİKA

Sendikalar sermayenin ekmeğine yağ sürerken, işçi sınıfını yalnız bırakıyor

Sendikaların önlenemeyen çöküşü

Hükümet ve sermayenin işçi sınıfını mücadeleden yoksun bırakmak için her türlü yönteme başvurduğu bir ortamda, Türkiye'deki sendikacılık anlayışı işçi sınıfını yalnız bırakmakta.

Emrah ARIKUŞU

AKP, başkanlık sistemi ile sermayenin mutlak egemenliğinin inşasını ilerletirken ekonomik krizin etkileri işçilere ve emekçilere yansıyor. Kıdem tazminatı tasfiye edilmek isteniyor, çalışma saatleri uzatılıyor, esnek çalışma koşulları yaygınlaştırılıp düşük ücret dayatılıyor, mobbing ve taciz artıyor. Öte yandan işçi sınıfının mücadeleden yoksun bırakılması için de her türlü yönteme başvuruluyor. Memur-Sen ile hükümet arasında imzalanan toplu sözleşme ve Real market işçilerinin hileli iflas yoluyla işten atılmaları, işçi ve emekçinin haklarını koruması gereken sendikaların acizliğini ortaya koyan iki önemli örnek olarak karşımızda duruyor.

Sendika, sermayenin ekmeğine yağ sürüyor

Bilindiği üzere toplu sözleşmelerde sendika, işçilerin-emekçilerin ihtiyacı ve isteklerini dile getirip savunur ve bu zeminde mücadele eder. Kamu çalışanlarını ve emeklilerini kapsayan 2018-2019 döneminde uygulanacak toplu sözleşmede Memur-Sen, grev hakkı olmayan kamu çalışanlarının haklarını başka mücadele yöntemleriyle savunabilirdi. Ama sendika masaya pazarlık mantığıyla oturup zam talebini aşağı-yukarı çekerek anlaşmaya çalışılınca sonuçta yüzde 4'lük zamma "ikna" oldu. Zaten Memur-Sen'in derdi "yapılan yemeklerde helal gıda sertifikalı ürünler kullanması ve çalışanlara hac izni verilmesi" düzeyinde olduğundan sonuç pek de sürpriz olmadı. Sermayenin çıkarlarının bir numaralı temsilcisinin hükümet olduğu bir ülkede, iktidara yaranmak için yapılanlar elbette sermayenin ekmeğine yağ sürmektedir.

En iyi tabirle hırsızlık

Real işçilerinin Tez-Koop-İş tarafından yüzüstü bırakılması ise icazetçiliğin ve çürümüşlüğün en çarpıcı örneği. İşçilerin kıdem tazminatsız işten atılması için türlü türlü oyunlar çevrilmesi, sermayenin on yıllardır başvurduğu bir yöntem. Bunların yaşanılacağı tahmin ediliyordu. Ancak hiçbir şey olmamış gibi sendikanın sessiz kalması kabul edilemez. Hatta kimi sendikacılar daha da ileriye gidip, işçilere "eylem yapmayın, dayak yediğinizle kalırsınız" diye buyurmuşlardır. Böyle bir ortamda işçi sınıfını kontrol altında tutmaya çalışmak ve hak aramanın önünü kesmek misyonu sendikalara hasıl olmaktadır. 1200 işçinin emeğini, rızkını, geleceğini çalmak en iyi tabirle hırsızlıktır. Bütün bunlar olup biterken Tez-Koop-İş seyirci kalmıştır.

Aidat için değil işçi için sendika

Öte yandan sendikalaşma oranlarına bakıldığında Ocak 2013'ten beri sendikalı işçi sayısı yüzde 62 artarak 1.6 milyona ulaştı. Bu artış örgütlü ve mücadeleci bir dönemin sonucu olmaktan çok, sendikal yapının yozlaşarak çözüldüğü bir ortamda gerçekleşmiştir. Sendikalar işçiler lehine kazanımlar elde etmek için değil, aidat toplamını büyütmek ve sendikacıların iktidarlarını sağlamlaştırmak için üye yapar hale gelmişlerdir.

Devrimci zeminde sendikacılık

Sendikalar işçilerin dayanışma ve mücadele örgütüdür. İşçiyi pazarlama ya da işçinin sırtından geçinme yeri değildir. Oysa şimdi işçi sınıfının ufkunu daraltan ve sınırlandıran bir zemine çekilmiştir. Devrimci zeminde sendikacılık ise ekonomik mücadeleyi ileriye taşıyan, hak aldığı oranda mevcut kapitalizmin gerçek yüzünü işçiye gösteren ve sınıfın ufkunu genişleten anlayıştır. Sendikalar hakların mücadele ile alınacağının, sermayeye güven olmayacağının ve ana çelişkinin sebebinin sermaye olduğunun eğitildiği zeminler olmalıdırlar.

Savaşçı ve bilge bir Alevi hareketi yaratılmalı

Yeni, güçlü, kendi temellerinde, derinden, bağımsız, teorik ve pratik; savaşçı ve bilge bir Alevi hareketi yaratmalıyız. Başka yolumuz kalmadı.

Haydar ARIKUŞU

Sivas katliamı protestolarının atmosferinde meydana gelen dört gelişme Alevi hareketinin geldiği konumu önemle işaret etmektedir.
Birincisi; Cami-Cemevi projesiyle Sünni İslam'la bütünleşen İzzet-ullah'un CEM vakfının son icraatı "Ramazan Cemi" yönergesi, Alevilikteki asimilasyonun ne boyutta olduğunu gösteriyor. CEM Vakfı'na bağlı cemevlerinde böylesi uygulamalara gidilmesi belki tek başına sorun görünmüyordu. Ama "yönergenin" Pir Sultan Dernekleri cenahında da karşılık bulması, sorunu boylu boyunca önümüze serdi.

Tarihselliği eksik ama olumlu bir bildirge

İkincisi; 4 Temmuz›da yayınlanan " Hacı Bektaş Bildirgesi" oldu. "Yol Erkan Bildirisi" olarak da bilinen bildiri, hem Alevi hareketince hem de iktidar mensuplarınca çok tartışıldı. Asimilasyona ve İslam takiyelerine karşı ortaya konan bildirge "öze dönüş" kaygısıyla yazılmıştı. Fakat Alevilerin önemsediği İmam Ali, 12 İmamlar, 7 ulu ozanın bildiride olmaması çok dikkat çekiciydi ve bu büyük bir eksiklikti. Bildirge cesareti ve Alevilik öz değerlerini yansıtmasıyla olumluluk taşıyor, Alevilerin "Kadim Tarihine" inebiliyordu belki; ama "tarihsel gelişiminin" yanından bile geçmiyordu.

Esas sorun "ulusalcı" yaklaşım

Üçüncüsü; Osman Baydemir'in 2 Temmuz Katliamı anmasında Sivas'ta yaptığı tartışmalara yol açan açıklamadır:"Buraya acıya ortak olmaya geldik. Buraya üç karanfil bıraktık. Biri Şeyh Sait torunları adına, diğeri Seyit Rıza torunları adına ve üçüncüsü Hacı Bektaş ve Pir Sultan torunları adına bırakılan karanfillerdir". Alevi önderlerinin yanında Şeyh Sait isminin birlikte anılması birçok Alevi önderce kabul görmemiştir. Böylesi bir yerde ve zamanda açıklamalarda Alevilerin hassasiyetini göz önünde bulundurmak gerekirdi elbette. Ancak tartışmalardaki üslup, meselenin öz itibarıyla "Kürtler ve Aleviler" meselesi olduğunu açığa çıkarmıştır.
Kastını aştığını belirterek özür dileyen Baydemir'in Diyarbakır Belediyesi Başkanlığı döneminde Alevi hareketine ne kadar katkı sunduğu bilinmektedir. Buradaki esas sorun Aleviler'deki Kemalist, ulusalcı, aydınlanmacı etkinin bir kere daha hortlatılmak istenmesidir. Yoksa açıklamaya bakıldığında, ezilen ve isyan eden önderlerin "birliğini" savunmaktan başka bir şey yoktur. Karşı açıklama yapanlar Seyit Rıza'nın bir Alevi önderi olduğunu ve 38 Dersim Katliamı'nın Atatürk döneminde yapılmış bir Alevi Katliamı olduğunu kabul etmekte midir ki?

Vahim bir bildirge

Dördüncüsü 27 Temmuz'da yayınlanan, 32 Alevi ocağına mensup 75 Alevi dedesi ile 20 kanaat önderinin imzaladığı "Alevilik Bildirgesi"dir.
Bildirgenin yazarlarından Ali Rıza Özdemir; "Bu bildirgenin öncelikli amacı Alevilerin ve daha sonra Türkiye'nin birliğini sağlamaya yöneliktir. Bu bildirge Türkiye'nin birliğine ve Büyük Atatürk'ün başlatmış olduğu Türk uluslaşmasına konulan altından bir tuğladır. Yüz yıl sonra bugünün Aleviliğini ve bugünün Türkiye'sini yazanlar, bu bildirgenin altında imzası bulunan Alevi inanç önderlerini büyük harflerle yazacaklardır ve herkesi programımıza bekliyoruz" dedi.
Alın size bir Türk –İslam sentezi bildirgesi.

Yeni bir Alevi hareketi ihtiyacı

Sonuç olarak; Asimilasyonun, takiyelerin, milliyetçiliğin, Sünniliğin cenderesinde dolanan Alevilik. Bir sağdan, bir soldan yumruklanan Alevilik…
Yeni, güçlü, kendi temellerinde, derinden, bağımsız, teorik ve pratik; savaşçı ve bilge bir Alevi hareketi yaratmalıyız. Başka yolumuz kalmadı.

Mülteciler: Türkiye işçi sınıfının yeni bölüğü

Türkiye işçi sınıfının yeni bölüğü olan mültecilerin lümpenleştirilerek ve cihatçılaştırılarak düşman saflarına katılmasını engellemek adına yapılması gereken şey, fiili-meşru bir zeminde mülteci işçiler sendikasının ve taban örgütlenmelerinin hayata geçirilmesi.

Z. ÖZTÜRK

1. sayfadan devam

Bu gerilimlerle birlikte kapitalizmin yapısal kriziyle de sarsılan AKP/Sermaye, ayakta kalabilmesi için küçüklü büyüklü direnişler ile ne zaman kopacağı belli olmayan bir fırtınayı besleyen Türkiye işçi sınıfına karşı önlemlere yönelmiş durumda. AKP/Sermaye, sindirilmiş, her sömürü şekline boyun eğen ve ne verilirse onu kabul eden bir işçi "yığını"na, yani mültecilere ihtiyacı var. AKP/Sermaye medyasının Suriyeli mülteciler konusu üzerine bu kadar çok eğilmesi bir tesadüf değil.

Suriyeli mülteciler insan değil "koz"

Türkiye'de yaklaşık olarak 3 milyon Suriyeli mültecinin %23'ü çocuk. Bunun yanında AFAD verilerine göre 2011'den bu yana Türkiye'de 224,750 vatansız çocuk doğdu. Mülteci kamplarında barınanların sayısı ise 233,064. Yani Suriyeli mültecilerin kabaca %90'ı sınırdan geçer geçmez evsiz ve işsiz bir şekilde bir herc ü merc edilmiş bir ortama düşüyor.
Sermayesiyle beraber gelmiş Suriyelilerin vatandaşlık işlemleri ve "yatırım"ları son hız devam ediyor. Ancak büyük bir çoğunluğu hiçbir güvence olmadan ve hiçbir zaman vatandaş olamayacağını bilen beden işçilerine dönüşmüş durumda.
Türkiye kamuoyunda, mültecilerin Türkiye metropollerine sanki keyif çatmak için geldiği ve hepsinin cihatçı teröristleri desteklediği gibi bir algının varlığı söz konusu. Halbuki mültecilerin içinde bulunduğu durum; himaye etme kisvesi altında ucuz iş gücü olmak ve Batının "istila edilme" korkusuna yönelik bir koz olarak kullanılmak arasında bir yerde sıkışmışlık hâlinden ibaret.

Türkiye'de yaklaşık olarak 3 milyon Suriyeli mülteci var.

Mültecileri örgütleyelim

Tam da burada sınıfsal bir bakış açısı hayati önem taşımakta. Mülteciler Türkiye'de hepimizden daha çok ve yoğun bir şekilde yoksullukla, iş cinayetleriyle, eğitim-sağlık-barınma haklarına ulaşamamakla, tacizle, tecavüzle, faşist saldırılarla, geleceksizlikle, ucuz iş gücüne dönüşmekle, "vatan savunması"ndan kaçmakla suçlanmakla, en riskli işlerde çalışma zorunluluğuyla karşılaşmaktalar.
Hâl böyleyken buraya kör bakmak ya da AKP/Sermayenin manipülasyonlarına aldanmak büyük bir lüks. Sermayenin ihtiyaçlarından ötürü, mültecilerin geriye zorla gönderilemeyeceğini tespit etmeliyiz. Türkiye işçi sınıfının yeni bölüğü olan mültecilerin lümpenleştirilerek ve cihatçılaştırılarak düşman saflarına katılmasını engellemek adına yapılması gereken şey, fiili-meşru bir zeminde mülteci işçiler sendikasının ve taban örgütlenmelerinin hayata geçirilmesi.
Mülteci yığınların işçi sınıfının öznelerine dönüşmelerinin önünü açmak için yaşadıkları kenar mahallelerde birincil ihtiyaçlarını karşılayan, hukuki sorunlarını çözen yani onları yerelleştiren yatay çalışmalara başlanılması gerekiyor. Yerelleşen ve her yerelde kendi potansiyelini açığa çıkaran bu taban örgütlenmelerinin tüm Türkiye sathında yaygınlaşması, aynı zamanda işçi sınıfının zaferine doğru giden yolda büyük bir sıçramayı da beraberinde getirecektir.

EKONOMİ

VOLKAN YARAŞIR

Kapitalizmin yapısal krizi sürüyor ve şiddetli alt üst oluşlar yaratarak derinleşiyor.

Sürekli durgunluk ve finansal balon

Kapitalist kriz sürüyor ve şiddetli alt üst oluşlar yaratarak derinleşiyor. Bu süreç aşırı finanslaşma ve parazitlenme şeklinde kendini dışa vuruyor. Sistem giderek zombileşiyor. Zombileşme aynı zamanda yeni ve yıkıcı mali krizleri tetikliyor.

2008 yılında patlak veren küresel mali kriz,10 yıllık kesitte farklı salınımlar göstererek yayıldı ve derinleşti. Krize yönelik alınan en önemli tedbir FED'in ve Avrupa Merkez Bankası'nın faizleri düşürmesi ve küresel piyasalara şırınga edilen bol likidite oldu. ABD ve AB bu adımlarla bir yandan krizi çevre ülkelere taşımayı amaçladı, öte yandan sermaye ihracatı yaparak ekonomik ve nüfuz alanlarını genişletti. Böylece çevre ülkeler borç kapanına sokularak, bağımlılık ilişkileri derinleştirildi. Ekonomilerin kırılganlıkları arttı. Neo-kolonyalist uygulamalarla ekonomik ve sosyal çöküş programlar radikal bir şekilde hayata geçirildi.

Kapitalizm zombileşiyor

Yıkıcı sonuçlara karşın, krize yönelik geliştirilen politikalar sonuç alıcı olmadı. Sistematik karakterli krizin palyatif adımlarla aşılması zaten olanaklı değildi. ABD kalıcı durgunluktan kurtulamadı ve Avrupa krizin sarsıcı etkilerini halen yaşıyor. Bugün küresel düzeyde oluşan yeni spekülatif köpük 2008 krizine yol açan aşamaya yaklaşmış durumda. Düşük faiz, bol likidite politikaları başta Wall Street, Londra, Hong Kong, Shanghai ve Avrupa borsalarının aşırı şişmesine yol açtı.
Piyasalara aktarılan olağanüstü düzeydeki para üretime değil, spekülatif alanlara yatırıldı.Varlık piyasalarına muazzam sermaye aktarımı yapıldı. Zombi şirketler faaliyetlerini sürdürdü. Böylece küresel finans balonu oluşmaya başladı. Yeni bir mali krizin bütün zeminleri ortaya çıkmış durumda. Bu gelişmenin yanı sıra küresel düzeyde borç seviyesi yükseldi. Bir nevi kapitalizmin zombileşme süreci hızlandı.

Küresel ekonomi ve kriz döngüsü

Bu hızlı zombileşme sürecine rağmen, FED başkanı J. Yellen 2007- 2009 yılları arasında "yapılan reformlar sayesinde yakın gelecekte yeni bir kriz görmeyeceğiz" açıklaması yaptı. Bu açıklama optimist bir yorumdan öte mana taşımıyor. Çünkü küresel ekonomi bir dizi riski aynı anda yaşıyor.
Yellen'in açıklamasına karşın küresel finans kapitalin önemli kuruluşları olası kriz ve risk faktörleri üzerinde duruyor. Riskleri finansal balonun patlama olasılığı yanında, global düzeyde borç seviyesinin aşırı yükselmesi ve ekonomide yüksek oranda yaşanan daralma olarak açıklıyorlar.
Küresel borç stoku 217 trilyon dolara ulaştı ve bu rakamın dünya yıllık GSYH'sine oranı yüzde 327'yi buluyor. Çin, ABD ve Kanada gibi sistemin taşıyıcı ülkeleri borçlanma oranlarıyla dikkat çekiyor. Gelişmekte olan piyasalardaki durum da hiç iç açıcı değil. Bu ülkelerin borçlanma oranları kritik eşiklere ulaştı.

Küresel ekonomideki büyüme oranı ise resesyon eşiğinde. Kendini uzun durgunluk şeklinde dışa vuran kriz, içinde farklı fazlar üreterek derinleşiyor. ABD ekonomisinin yaşadığı kalıcı durgunluk hali sürecin ne kadar sarsıntılı geçtiğini gösteriyor. Özellikle küresel ekonominin taşıyıcı güçleri olan ABD ve Çin'de yaşanacak bir ekonomik sarsıntının ya da finansal dalgalanmanın tektonik etkiler yaratması kaçınılmaz. Kısacası kapitalist kriz sürüyor ve şiddetli alt üst oluşlar yaratarak derinleşiyor. Bu süreç aşırı finanslaşma ve parazitlenme şeklinde kendini dışa vuruyor. Sistem giderek zombileşiyor. Zombileşme aynı zamanda yeni ve yıkıcı mali krizleri tetikliyor.

Küresel kriz ve küresel jeopolitik

İçine girdiğimiz yüksek konjonktür dünyanın farklı emperyalist güçler tarafından yeniden paylaşımını ve yeni kaynak savaşlarının önünü açmaktadır. Savaş kapitalist krizlerden çıkış için vazgeçilmez bir araçlardan biridir. Rosa Luxemburg'un ifadesiyle dönemin "düzeltici savaşları" kendini bölgesel savaşlarda ve yeni kaynak savaşlarında dışa vuruyor.

Kapitalizmin yapısal, organik krizi yalnızca yıkıcı ekonomik sonuçlar yaratmıyor, küresel jeopolitikte önemli alt üst oluşların önünü açıyor.
Her yapısal kriz sermayenin yeniden yapılanmasına neden olur. Bu süreç aynı zamanda kapitalizmin yeniden yapılanması olarak da okunabilir. Kapitalizmin yeniden yapılanması yeni sermaye birikim rejimini koşullar.
Kökleri 1970'lerin ortalarına dayanan, neo-liberal karşı devrim politikalarıyla derinleşen bu süreç, 2008 mali kriziyle yeni bir momentumun önünü açtı. 2008 yılında patlayan kapitalizmin genelleşmiş krizi, kendini multi-kriz şeklinde dışa vurdu. Ekonomik krizin yanında emperyalist özneler arasında hegemonya krizi ya da "savaşları" sürece damgasını vurdu.
Bugün Ortadoğu, Asya Pasifik, Latin Amerika ve Afrika'daki gelişmeler kapitalist kriz ve onun yarattığı anafor ve hegemonya savaşları perspektifi içinde ele alındığı taktirde mana taşır, yoksa yapılan sadece aktüel bir yorum ya da bir vaka yorumudur.
Kapitalizmin yapısal krizlerinin en başat karakterlerinden biri hegemonya krizinin önünü açmasıdır. 1873- 96 krizi, 1929- 1939 krizinin en temel sonuçlarından biri de hegemonya savaşlarıdır. I. ve II. Dünya Savaşları bu sürecin sonuçları olarak yaşandı.
Yapısal kriz koşulları aslında bir dönemin sermaye birikim rejiminin tıkanmasını ve makro dengelerin değişimini ifade eder. İçine girdiğimiz yüksek konjonktürde benzer şeyler ortaya çıkıyor.

Savaş ve kriz diyalektiği

Yapısal krizler dönemin sermaye birikim rejiminin sınırına gelmesi sonucu ortaya çıkan bir "durum" ya da bir "olaydır". Kar oranlarındaki düşüş eğrisi ya da "yasası"nın sonuçları olan talep yetersizliği, atıl kapasite, sermayenin değersizleşme süreci ve yatırıma dönüşemeyen mali sermaye fazlası, yeni kaynak arayışlarını, yeni pazarları, yeni talep arayışlarını beraberinde getirir. Bu süreç aynı anda farklı sermaye gruplarının yönelimlerini içerir ve yeni pazar ve kaynaklar üzerine ölümcül bir rekabetin önünü açar. Artık kapitalist devletler devrededir. Ve kaynak savaşları kaçınılmazdır.
İçine girdiğimiz yüksek konjonktür dünyanın farklı emperyalist güçler tarafından yeniden paylaşımını ve yeni kaynak savaşlarının önünü açmaktadır. Savaş kapitalist krizlerden çıkış için vazgeçilmez bir araçlardan biridir. Rosa Luxemburg'un ifadesiyle dönemin "düzeltici savaşları" kendini bölgesel savaşlarda ve yeni kaynak savaşlarında dışa vuruyor.
Bu anlamda özellikle Ortadoğu ve Asya Pasifik, küresel jeopolitiğin odak coğrafyaları olarak öne çıkıyor. Bu coğrafyalar emperyal öznelerin ekonomik ve nüfuz alanlarını yeniden tahsis etmeye çalıştıkları sürekli savaş alanlarına dönüşüyor.

Sürekli savaş coğrafyaları ve hegemonya krizi

Ortadoğu ve Asya-Pasifik emperyalist gerilim ve çatışmaların merkezleri olarak öne çıkıyor. Bu bölgeler ABD, AB, Çin, Rusya, Japonya arasında yaşanan şiddetli rekabete sahne oluyor. Etki alanlarındaki ülkeler de bu sürecin parçası olarak hareket ediyor. Bugün Ortadoğu'da yaşanan sürekli savaş halinin hızla Asya-Pasifik'e sıçraması yüksek bir olasılık.
Kriz ve hegemonya savaşları diyalektiği kendini çıplak bir biçimde dışa vuruyor.
Kapitalist kriz yayılarak derinleşirken, dünya bu sürecin ayrılmaz parçası olarak hegemonya savaşlarının şiddetleneceği bir dönemin içine giriyor.
Önümüzdeki en az 10 yıllık kesit şiddetli bölgesel savaşlara sahne olabilir. Aslında adı konulmamış ve kendini bölgesel savaşlar ve sürekli savaş haliyle gösteren, 21. Yüzyıla özgü III. Dünya Savaşı'nı yaşıyoruz. Bu savaşın ön cephesi Ortadoğu olurken asıl merkezinin Asya-Pasifik olacağı ortadadır. Bölgedeki gelişmeler bu perspektifle değerlendirilmelidir. Bir zemin yoklama, markaj ve hazırlık yapma, savaşı örgütleme pratikleri ve jeopolitik ataklar olarak ele alınabilir.

Gerilim artıyor

Kuzey Kore üzerine kopartılan fırtına, Çin Denizi'nde bitmeyen gerilim, Pakistan tartışmaları, Afganistan işgalinin devamı, yeni İpek Yolu projesi gibi gelişmeler bunlardan birkaçıdır. Kısacası ABD ve Çin arasında yaşanan ve giderek artan gerilim ya da hegemonya savaşları önümüzdeki çeyrek asrın kaderini belirleyecek içeriktedir.
Kriz ve savaş diyalektiği işliyor.

Türkiye ekonomisinin kırılganlığı artıyor, bağımlılığı derinleşiyor

Türkiye ekonomisi spekülatif hamlelerle, dış borçlanmayla ekonominin yapısal sorunlarını öteleyerek, sermaye akımlarının aşırı serbestleştirip, finansal kuralsızlıkla ayakta kalmaya çalışıyor. Ama her şey pamuk ipliğine bağlı. Ve her şey çok kırılgan.

Türkiye, küresel finans kapitalin bir çok kurumu tarafından en kırılgan ekonomiye sahip ülke olarak değerlendiriliyor. Birinci sırayı Güney Afrika alırken, Türkiye ikinci kırılgan ekonomiye sahip ülke olarak görülüyor. Ardından Brezilya geliyor. Makro dengelerin sarsıldığı Türkiye'de temel parametrelerde önemli problemler yaşanıyor. En başta işsizliğin oranı kronik aşamaya yükseldi. Sayılamayan işsizlerle, işsizlerin sayısı 6 milyonu geçti. Suriyeli göçmen işçilerin bu sayıya dahil edilmesiyle oran son derece ciddi bir aşamaya geldi. Enflasyon oranı ise ikili haneye ulaştı. Spekülatif büyüme sınırlarına dayandı.

Dış borç

Dış borç 412 milyar dolar gözüküyor. Bu borcun çok büyük kısmı özel sektöre ait. Kısa vadeli borç tutarı 172 milyar dolar. Yine bu borcun yüzde 84'ü özel sektöre ait borç olarak dikkat çekiyor. Cari açık petrol fiyatlarının konjonktürel etkisiyle 33 milyar dolar düzeyinde seyrediyor.
Ekonominin dış kaynağa bağımlılığı artıyor. Ekonominin sıcak paraya narkotik bağımlılığı, geçen yılın son aylarında 9.8 milyar dolarlık kaynağı belirsiz para girişiyle aşıldı. Ya da kriz ötelendi. 2017 yılında ise iki faktör ekonominin çöküşünü engelledi. Birincisi Trump'ın düşük performansı ve seçim vaatlerini tutamaması, merkez ülkelerden çevre ülkelere sıcak para akımlarına yol açtı. Türkiye bu yönelimden yararlandı. İkinci olarak Birleşik Arap Emirlikleri'yle yapılan ithalat ve ihracatın yarattığı olanaklar ekonomiyi olumlu etkiledi.

Herşey pamuk ipliğinde

Ekonomide yaşanan problemleri aşmanın bir yöntemi olarak atılan adımlardan biri de finansal derinleşme hamleleri oldu. Ekonomiyi bir nevi suni teneffüsle canlandırmak için Merkez Bankası kredi pompalamaya başladı. Merkez Bankası KGF- Kredi Garanti Fonu, hazine ve banka senetleri aracılığıyla finansal derinleşme politikaları izliyor. Bu yapay ve son derece riskli süreç ekonomiyi hızla yıkıcı bir anaforun içine sürükleyebilir. En başta kredi kalitesinin sorunlu olması bankacılık sektörünü ciddi risk altına sokuyor.
Kısaca Türkiye ekonomisi spekülatif hamlelerle, dış borçlanmayla ekonominin yapısal sorunlarını öteleyerek, sermaye akımlarının aşırı serbestleştirip, finansal kuralsızlıkla ayakta kalmaya çalışıyor. Ama her şey pamuk ipliğine bağlı. Ve her şey çok kırılgan. Sıcak paradaki radikal dönüşler, sert finansal dalgalanmalar, off- shore işlemlerinde yaşanan problemler her an senkronize sonuçlar yaratıp, yıkıcı bir krizin önünü açabilir. Ayrıca "kumarhane kapitalizmi"nin ömrü borç, kredi, tüketim döngüsüne bağlıdır. Bu döngünün kırılması da düşünüldüğünden daha kolaydır.

ORTADOĞU

Ortadoğu'da halkçı direnişler yükseliyor

Irak'ta yeni dönem, yeni gelişmelere gebe

"Sınırlı da olsa yolsuzluk, yoksulluk ve çatışmalara karşı kısmi direnişler gerçekleştiren, köklü bir komünist-direnişçi geleneğe ve geçmişe sahip olan Irak halkının göstereceği mücadele, yeni döneme şekil verecek en önemli etkenlerden biri olacaktır."

Hasan FERAMUZ

1. sayfadan devam

Şii güçler Sünnileri kapsamaya çalışıyor

2003 işgali sırasında ABD'ye karşı gösterdiği direnişle ön plana çıkan Mukteda el-Sadr, siyasi nüfuzuna ek olarak Haşdi Şabi milisleriyle Irak'ta askeri nüfuzunu da arttıran İran'ın etkisini sınırlama isteğinde. Bu yüzden Suudi Arabistan, Mısır ve Körfez ülkeleriyle ilişkilerini geliştirmeye çalışan Sadr, Arap-Irak kimliği üzerinden Sünnileri, Kürtleri ve komünistleri (Irak Komünist Partisi'nden Raid Fehmi'yi başbakanlığa aday göstereceği iddia ediliyor) kapsamaya çalışıyor.

Şii dünyasında Kum havzasının giderek büyüyen etkisine karşın Necef ve Kerbela'nın etkisini korumaya çalışan dini lider Sistani ise, İran'ın gücünü gözeterek Sadr ve Abadi'yi "destekliyor". Irak Başbakanı Haydar el-Abadi de, önceki başbakan şimdiki cumhurbaşkanı yardımcısı Maliki'nin tekrardan koltuğuna dönmesini engellemek için Sadr ile bir koalisyon kurma hazırlığında.

Hedefler

IŞİD'lileri Irak sınırındaki el-Bukemal'a gönderen Hizbullah›ı ve Haşdi Şabi›yi eleştiren Abadi'nin aksine bu iki silahlı grubu da destekleyen Maliki ise, İran'ın desteğiyle tekrardan başbakanlığı almayı amaçlıyor.

Bir diğer Şii lider Ammar el-Hekim ise dedesinin liderliğinde İran'da kurulan Irak İslam Devrim Konseyi'nin başkanlığından istifa ederek Ulusal Hikmet Akımı isimli bir parti kurdu. Sadr gibi farklı kesimleri bir araya getirmeye çalışan el-Hekim, İran'la ilişkileri bozmadan Sünnileri kapsama taraftarı.

Şii güçlerin İran konusundaki ayrışmaları giderek bölünmeye yol açsa da, Sünnilerin sistem içine çekilmesi konusunda ortaklaşıyorlar. Ninova gibi Sünni ağırlıklı bölgelerde Kürdistan'a katılmak için yapılan eylemler; Şii güçleri, İran›ın etkisini azaltıp Irak kimliğini öne çıkartmaya zorluyor.

İran sert, Suudiler "yumuşak" oynuyor

Sadr'ın Riyad'a gitmesi, Suudilerin "sertlikle" giremedikleri Irak'a "yumuşak" güçle girmek için için bir fırsat yaratmış oldu. Irak-Suudi Arabistan sınırlarının 27 yıl sonra açılmasıyla birlikte Suudiler, İran mallarının Irak pazarındaki etkisini kırarak, İran'ı ekonomik zarara uğratmayı ve Irak›ı ekonomik olarak Riyad›a bağlamayı planlıyor.

Ayrıca Suudiler, Şiilerin yoğunlukta olduğu Bağdat ve Basra'da hastane, Necef'te de konsolosluk açarak; hem İran'ın Şiiler üzerindeki etkisini kırmayı hem de kendi mezhepçiliğini örterek, Arap kimliği üzerinden nüfuzunu geliştirme amaçlıyor.

Tahran, Suudilerin bu atağına karşılık olarak bir yandan İran yanlısı güçlerin Sünni açılımına destek veriyor diğer yandan Telafer'den sonra Havice'ye yönelen Haşdi Şabi aracılığıyla askeri güçler üzerindeki etkisini arttırıyor.

Alan kapma savaşı

Bölgedeki ve ülkedeki siyasi güçler IŞİD sonrası Irak'ta alan kapma savaşı sürdürürken; bu güçlerin yolsuzluk, yoksulluk ve çatışmalar gibi halkı bezdiren sorunları çözme kapasiteleri oldukça sınırlı. Buna karşılık sınırlı da olsa bu sorunlara karşı kısmi direnişler gerçekleştiren, köklü bir komünist-direnişçi geleneğe sahip olan Irak halkının göstereceği mücadele, yeni döneme şekil verecek en önemli etkenlerden biri olacaktır.

Mısır'da direnişler yoğunlaşıyor

Hükümetin geçen senelerde uyguladığı kemer sıkma politikalarının hesabı, halk tarafından direnişlerle soruluyor. Cevap ise olarak tehdit ve şiddet.

Evrim MUŞTU

Mısır hükümeti, darbe aracılığıyla askeriye tarafından kurulduktan sonra, kendisini iflas halinde olan bir devletin içinde buldu. Devlet krizi yoğunlaşmadan, uluslararası camia -yani körfez ülkeleri ve Amerika- bu krizi paraya boğuverdi. Bu krizi aşmak adına uyguladıkları çözüm stratejisi ise, kemer sıkma politikaları. Uzun vadede devletin mali durumunu düzeltmek için dizayn edilmiş reformlar, Mısır iktisadını ciddi bir şekilde değiştirmekte. Fakat birikim süreci düzene sokulmadan, devlet krizi Damokles'in kılıcı gibi iktidarın başında sallanıp duracaktır.

Halkın sefalete düşmesi

"İlerleme için Şans" başlıklı programın ilk şartı; Mısır Lirası'na dalga kuru yapılmasıydı. Serbest piyasada paranın değeri 50%den fazla düştü, ithal edilen mallar (mesela buğday ve petrol) pahalılaştı. Hükümet bunun üzerine, giderlerini azaltmak için, gıda ve yakıt sübvansiyonlarını kesintiye uğrattı. Devlet işçilerin maaşlarını (yargı ve polis hariç) düzenli ödemeyince, Mısır toplumunun çoğunluğunu temsil eden alt sınıflar ve kısmen orta sınıflar, yaşamını devam ettirmek derdiyle baş başa kaldı. İktidarın bu şiddetli hamlelerinin sonucu tabii ki de meşruiyet kaybı oldu. Haliyle farklı cephelerde oluşan birçok direniş boy gösterdi. Buna karşı Mısır devleti muhafazakar bir tutum alıp tehditlerini ve şiddetini daha da arttırdı. Bu direnişler en net şekilde Kahire'nin "Warraq" adasında ve "al-Mahalla al-Kubra" ziraat ve sanayi merkezinde ortaya çıktı.

İşgal girişimi ve sömürü

Hükümet aynı zamanda gelir yaratmak için bir yandan kamusal mallarını satmak, öbür yandan da doğrudan yabancı yatırımlara münasip görülen koşullar yaratmak zorunda.

Şimdiye kadar değerlendirilmemiş, fakat potansiyeli olan her şeyi hesaba katıyor. Yaklaşık 80.000 nüfusu olan Warraq, hükümet ve uluslararası şirketlerin yatırım fantezilerini kışkırtarak, kısmetini belirlemiş. Nüfusu özellikle yoksul ailelerden, balıkçı ve çiftçilerden oluşuyor. Boş arazi yaratmak için çırpınan devlet bu insanları Polis aracılığıyla iki gün boyunca taciz ederek, evlerini işgal ederek kovmaya çalıştı.

İnsanların yaşam ve mülkiyet hakları ezilirken, çatışmalarda yüzlerce isyancı yaralandı, göz altına alındı, bir kişi de vurularak öldürüldü. Polis bu direnişe hakim olamayınca geri çekildi, fakat geri dönecekle-rine hiçbir şüphe bırakmadı.

İşçi sınıfı direniyor

Devletin Al-Kubra'daki tekstil fabrikalarının işçileri ise, her şeyden önce iktisadi bir direniş organize ettiler. Kötüleşen hayat koşulları ve artan sömürüyü protesto eden 25.000 grevci iki hafta boyunca çalışmadı.

Sarı sendikacılardan bağımsız hazırlanan taleplerin bir kısmı; maaşların ve sosyal sigortanın artan fiyatlara uyarlanması ve gıda yardımlarının ödenmesiydi. "Nihayet" işçiler oyalama vaatlerle grevi sonlandırdı fakat talepleri karşılanmazsa tekrardan greve çıkacaklarını belirtti.

Bu cephelerdeki çatışma olasılığı göründüğü gibi yüksek kalacak. Devletin zayıf sandığı Warraq'lılar şimdilik direnmeyi başardılar, fakat başka topraklarda yaşayanlar bunu başaramayabilirler. İşçilerin direnişi kararlıdır, ama fabrika sınırlarının dışına yansıma potansiyeli şimdiye kadar yükselmedi, siyasi taleplerde bulunulmadı. Direnişler arasında daha derin ittifaklar kurulmadığı süre, devlet saldırılarına devam edecektir.

Mısır'da işçiler talepleri karşılanmazsa tekrardan greve çıkacaklarını belirtti.

Suriye'de Esad kazanmaya yakın, "zafere" uzak

Suriye'nin kuzeyi ve İdlib gibi alanlar halen belirsizliğini korurken, buralarda konumlanan güçlerin gerek diplomatik gerekse de askeri çözüm arayışları Şam'ın zafer için epeyce emek harcaması gerektiğini gösteriyor.

Mahmut DURKAL

Suriye'de 2011 yılında başlayan savaşta; İran, Hizbullah ve Rusya'nın yardımlarıyla 2014'te ipten dönen Esad rejimi, bu sefer "zaferi" konuşuyor. Fakat zaferin niteliği cepheden cepheye değişiyor. Suriye Ordusu'nun Halep'ten sonraki hedefi Deyrizor'a doğru adım atabilmesi için, sınırlı gücünü toparlaması gerekiyordu. Bunun için de kimi bölgelerde çatışmaları dondu-racak hamleler yönelen Esad'ın imdadına Rusya yetişmişti. Doğu Guta, Hama ve Humus'ta çatışmasızlık bölgeleri üzerine yapılan anlaşmalarla ordu yönünü Deyrizor'a çevirebilmişti.

Deyrizor yarışı

Deyrizor, hem civarında barındırdığı enerji yatakları hem de Irak'a açılan kapı olması sebebiyle büyük önem taşıyor. Dolayısıyla SDG ile Esad Deyrizor'un tamamını alabilmek için bir yarış içerisindeler.

Nitekim Suriye Ordusu Deyrizor'a ilerlerken SDG'den de, çok yakın zamanda Deyrizor operasyonuna başlanılacağı açıklamaları geldi. SDG'den önce Deyrizor'a giren ve Issam Zahrettin'in yıllardır direnen kuvvetleriyle buluşan Suriye Ordusu›nun, Fırat›ın kuzeyine geçip geçmeyeceği önemli bir soru. Rusya ile ABD arasında yapıldığı iddia edilen anlaşma gereği Suriye Ordusu'nun Fırat'ın kuzeyine çıkmayacağı söylense de, anlaşmanın ne kadar geçerli olacağı belirsiz. SDG ve ABD cephesinden yapılan açıklamalar, Suriye Ordusu'nun önünün kesilmesinin güçlü bir ihtimal olduğunu gösteriyor.

Bu durumda yıllardır çatışmadan kaçınan iki taraf bu sefer karşı karşıya gelebilir. Zira Esad, IŞİD sonrası döneme geçilirken, Kürtlerin varlığı ile ilgili yorum yapmaktan ziyade, Suriye ulusal kimliğini vurgulayarak olası çatışmaya yönelik bir meşruiyet çabası güdüyor.

İdlib, Astana'ya bağlı

İdlib'e sıkışan cihatçı grupların arasındaki çatışmalar duruldu ve El-Kaide›nin Suriye kolu El-Nusra İdlib›in çoğunluğuna hâkim duruma geçti.

Esad'ın Deyrizor'dan sonraki hedefi olan İdlib, gerek cihatçı grupların gücünün ciddi boyutta olması gerekse coğrafi açıdan bir takım zorluklar barındırıyor. Bundan dolayı Rusya'nın Suriye Ordusu ve İran'a bağlı güçlere destek vermesi gerekiyor. Rusya ise İdlib'te Türkiye'ye bir rol vererek minimum kayıp; Suriye meselesinde de Türkiye'yi ABD'den kopartarak Suriye'de artan İran nüfuzunu dengelemeyi amaçlıyor. Öte yandan bu operasyonun gerçekleşmesinde Astana görüşmeleri belirleyici olacak. Görüşmelerin yapılacağı altıncı turda katılımcıların Humus ve Doğu Guta'ya ek olarak İdlib'te de çatışmasızlığa uyacağı haberleri, operasyonun Deyrizor operasyonuna bağlı olarak ilerleyeceğinin sinyallerini veriyor. Genel olarak tabloya baktığımızda Esad'ın zaferlerinden bahsetsek de, tam anlamıyla Suriye'nin toprak bütünlüğünün sağlandığı bir "zafer" elde edilmiş değil. Suriye'nin kuzeyi ve İdlib gibi alanlar halen belirsizliğini korurken, buralarda konumlanan güçlerin gerek diplomatik gerekse de askeri çözüm arayışları Şam'ın zafer için epeyce emek harcaması gerektiğini gösteriyor.

DÜNYA

Otoritarizm emperyalist-kapitalist dünya düzeninin bir zorunluluğu olarak ortaya çıkıyor.

Polonya ve Macaristan'da otoriterizm

Neoliberalizmin tılsımını çoktan kaybettiği dünyada, köktenci-ırkçı- milliyetçi ve refah şovenisti yaklaşımları hegemonya aracı olarak kullanan otoriterleşme tandanslarını hızlandırıyor.

M. Çakır

Günümüzün çoklu kriz ortamları neredeyse her yerde otoritarizmi emperyalist-kapitalist dünya düzeninin zorunluluğu olarak gündeme oturtmaktadır.
Böylesi bir tandansa, görece gelişmiş burjuva demokrasileriyle yönetilen Avrupa'da da rastlamak olanaklı.
Gerek AB'nin ulus devlet üstü bir yapı olarak üye devletlerin ulusal parlamentolarını, koruyucu yasalarını ve mücadelelerle kazanılmış sosyal ve demokratik haklarını işlevsizleştirmesi, gerek Avrupa çapında ırkçı ve sağ popülist formasyonların baskısıyla temel hak ve özgürlüklerin budanması, gerekse de kimi AB ülkesinde burjuva demokrasilerinin içi boşaltılarak, Türkiyevari "demokratörlüklere" dönüştürülmesi bu gelişmenin sonuçlarıdır.
Burada Polonya ve Macaristan örneklerini öne çıkarabiliriz.

Polonya'da Kaczynski diktatörlüğü yol alırken

Polonya'daki milliyetçi-muhafazakâr ve aynı zamanda aşırı dinci PİS-Hükümeti, aynı AKP gibi yasama, yürütme ve yargıyı tek merkezde toplayarak kuvvetler ayrılığı ilkesini ortadan kaldıran bir anayasa değişikliği peşinde.
Katolik gericisi ve aşırı Leh milliyetçisi Jaroslaw Kaczynski'nin liderliği yaptığı PİS, bu hedefine ulaşmak için AKP'ninkinden hiç farklı olmayan yöntemlere başvurmaktadır.
Doğanın metalaştırılması, kamuya ait varlıkların özelleştirilmesi, "kentsel dönüşüm" adı altında kentlerin yerleşik sosyal dokusunun değiştirilerek rant uğruna yoksul kesimlerin kent merkezlerinden uzaklaştırılması, muhafazakâr-dinci yaşam tarzının topluma dayatılması, popülist sadaka ve yardım mekanizmalarına başvurulması, ilk ve orta öğrenim ile üniversitelerde evrim teorisinin reddedilmesi başta olmak üzere bilim dışı teolojik söylemin müfredatın temeli hâline getirilmesi, nükleer enerji ve ekolojik tahribata yol açan üretim biçimlerinin öncelenmesi, iç ve dış düşman resimlerinin yaratılması vs. gibi tüm adımlar Türkiye'dekilerden hiç bir farklılık göstermemektedirler.
PİS de, aynı AKP gibi, stratejik ortaklarına karşı çatışmalı bir dil kullanmakta, NATO saldırganlığını dış politikasının taşıyıcısı hâline getirmektedir.

Macaristan'da Urban hükümeti gerisinde kalmıyor

Macaristan'daki ırkçı-milliyetçi Viktor Urban hükümeti de benzer uygulamalarla dikkat çekiyor. Yönetimin otoriterleşme seviyesi Polonya ve Türkiye ile aynı seviyede olmasa da, genel gidişatta pek büyük farklılıklar bulunmamaktadır.
Macaristan'da da okullarda "yurtsever ve askerî eğitim" adı altında müfredat gericileşmekte, Yüksek Öğrenim Yasası değiştirilerek "yabancı devlet ve örgütlerin yıkıcı faaliyetlerini engelleme" gerekçesiyle üniversitedeki bilim özerkliği yok edilmeye çalışılmakta, geleneksel emeklilik sigortası ve sağlık hizmetleri tamamen özelleştirilerek kapitalist sermaye birikiminin boyunduruğuna sokulmakta, sosyal ve demokratik haklar budanmakta, yoksul Roman kitlelerine karşı kurumsal ayırımcılık mekanizmalarıyla ırkçılık teşvik edilmekte, hukukta keyfilik yerleştirilmekte ve dış politika militaristleştirilmektedir.

Polonya'da artan otoriterizme karşı mücadele yükselerek devam ediyor.

AB, menfaatler gereği üç maymunu oynuyor!

AB, kendi üyeleri olan Macaristan ve Polonya'ya, aynı Türkiye'ye karşı davrandığı gibi, söylemde çatışmacı bir dil kullanmakta, ancak, gene aynı Türkiye ile olan ekonomik ve stratejik işbirliğinde olduğu gibi, ilişkilerin özünde bir değişime gitmemektedir.
Çatışmacı dil bir tarafta AB'nin taşıyıcı ülkelerinde iç politika malzemesi yapılırken, diğer tarafta da Macaristan ve Polonya'daki hükümetlerin toplumsal tabanlarını konsolide etmeye yaramaktadır.
Macaristan ve Polonya'daki liberal muhalefet, aynı Türkiye'deki fikirdaşları gibi, iki hükümetin "illiberal demokrasi" ile "yeni devlet" inşa ettiklerini iddia etmektedirler.
Her iki ülkede de neoliberal dönüşümlerin toplumda yarattığı öfkeyi "zararsız" alanlara kanalize eden muhafazakâr-sağ popülist yönetimlerin ve belirgin otoriterleşmenin temel nedeninin Macaristan ve Polonya kapitalizmleri ve içinde bulundukları krizler olduğu gerçeği yadsınmaktadır.

Sermayenin krizi ve etkileri

Sermaye birikim fazlalığı krizi, dünya konjonktüründeki zayıflamalar, ekolojik felaketler, dünya çapındaki göçmen ve mülteci "krizleri", artan askerî ihtilaflar ve sonucunda yaygınlaşan terörist saldırılar imtiyazlı coğrafyalardaki refah toplumlarını korku toplumlarına dönüştürerek, ırkçı-faşist partilerin taraftar kazanmasına ve otoriter yönetim tandansının artmasına neden oluyorlar.
Ancak imtiyazlı coğrafyalardaki burjuva demokrasilerinde yaşanan değişim ve dönüşüm süreçleri, emperyalizmin işbirlikçisi ve ekonomileri kapitalizmin merkez ülkelerinden çok daha zayıf olan ülkeleri, emperyalist stratejilerin ve krizlerin de etkisiyle çok daha katmerli bir biçimde etkiliyor, alternatif eksikliği nedeniyle de otoriterleşme tandanslarına hız katıyor.
O açıdan bugün Türkiye'de karşı karşıya olunan gelişmenin özünde Macaristan ve Polonya'dakinden pek farklı olmadığını, otoritarizme karşı mücadelenin ise sosyalizm hedefi olmadan başarıya ulaşamayacağını tespit edebiliriz.

G20'den sonra tepişmeye devam

Sermayenin Orwell'ci mantığında "serbest ticaret" benim işime yaradığında serbest oluyor, öbürüne yaradığında ise "rekabet kurallarını bozuyor" veya "ulusal güvenliği tehdit ediyor.

Alp KAYSERİLİOĞLU

7-8 Temmuz'da Hamburg'da yapılan G20 zirvesi, şehrin sokaklarında zaman zaman on binleri bulan kitlesel eylemlerle protesto edildi.
Protestolara karşı Almanya'da yakın tarihte görülmeyen bir polis şiddeti uygulanırken, ana akım medya polis şiddetini gizleyen iç savaş fantezileriyle kendisini rezil etti.
Merkel, zirvenin sonunda o da ancak ite kaka bir ortak bildiri yayınlayabilmiş olmalarını "başarı" olarak görürken, sözde ortak bildiriye ABD'nin Paris Antlaşmasına dair şerhi eklendi. Erdoğan da, zirveden bir kaç saat sonra yaptığı basın toplantısında, belki bütün anlaşamamalar arasında kendisine de pay kopar umuduyla kendi şerhini ilan etti. Sonuçta, zirvede anlaşamama üzerine anlaşıldı diyebiliriz.

Emperyalist rekabetin dayattığı tepişme

Neden bu tepişme? Sürüp giden Dünya İktisadi Krizi, Çin odaklı olarak "gelişen piyasalar" tarafından Batı karşıtı rekabeti ve neo-liberalizmin ağır toplumsal yıkıntılarının yarattığı metropollerdeki direniş hareketlerini kışkırttı. Küresel egemenler içinde de, otoritarizm ve birbirleriyle daha doğrudan restleştikleri maceraperest tavırlar güçlendi.
Bu restleşme veya çelişkili ilişkilenme, yakınlaşma ve uzaklaşmaların yansıdığı G20'den sonra, gerilim bazı yerlerde azaldı ama kilit konularda yükseldi.

Katar konusunda gevşeme, Rusya konusunda sertleşme

Katar krizi konusunda ABD bir nevi geri adım atıp daha "uzlaşmacı" dil kullanırken, ABD senatosunun önerdiği Rusya yaptırımlarının sertleşmesi hem Kongre'den geçti hem de Trump tarafından onaylandı.
Artık finans, metal, tren sektörleri ve Rusya ekonomisinin kalbi olan enerji sektörleri yaptırımların hedefi haline geldi. Ek olarak, bu sektörlerle işbirliği yapan Rus olmayan girişimciler de tehdit ediliyor.
Rusya'nın tepkisi bir yana, AB'nin baştan beri dillendirdiği muhalefet de yükseldi. Yeni yaptırımlar artık Rusya'yla enerji konusunda iş birliği yapan AB'nin büyük enerji tekellerini de tehdit ediyor. Avusturya ve Almanya Dış İşleri Bakanları Kern ve Gabriel, zaten daha Haziran ayında bu yaptırımların AB'li şirketlere uygulanmasını asla kabul etmeyeceklerini ilan etmişler ve mevzunun AB'nin enerji konusundaki özerkliği olduğunu vurgulamışlardı.
AB'nin içinden kaynaklar da, açıkça ABD'ye karşı özellikle tarımsal metalarda yaptırımlar hazırladıklarını ifade ediyor.

Ticaret ne zaman ve kimin için serbest?

İş burada da bitmiyor. Haziran sonundan itibaren Trump'ın talimatıyla hamle yapan ABD İktisat Bakanlığı, çelik ithalatına "ulusal güvenliği tehdit ediyor" gerekçesiyle "genel bir" gümrük vergisi getirmeyi tasarlıyor.
Bu hamle Avrupa'yı vuracağı için yine Avrupa'dan sert muhalefet gelişti.
Gelin görün ki aynı Avrupa Çin'e ve Rusya'ya "rekabet kurallarını" bozdukları gerekçesiyle 2016'dan beri çelik ithalatında gümrük vergisi uyguluyor.
Anlayacağımız, sermayenin Orwell'ci mantığında "serbest ticaret" benim işime yaradığında serbest oluyor, öbürüne yaradığında ise "rekabet kurallarını bozuyor" veya "ulusal güvenliği tehdit ediyor".
İşte, ortam kaynamaya devam ediyor ve gerilim adım adım yükseliyor. Durum pek de bazılarının zannettiği gibi "küresel entegrasyon yüzünden büyük çelişkiler kimseye yaramaz" veya "sistem Trump'ı zaten içerdi" tarzında ilerlemiyor. Sıkıntı zaten krizde olan sistemin ta kendisi değil mi?

Zirvede hegemonya krizi yükseliyor...

Hamburg, güzel incim...

Zirvedekiler tepişirken "çimenler" de kendilerinin ezilmelerini uysalca izlemiyor. İngiltere'de Corbyn, ABD'de Sanders ve Fransa'da Mélenchon'un yükselişinde parlamenter bir ifadeye bürünen direniş dinamikleri, 7-8 Temmuz ve öncesinde Hamburg sokaklarında kendisini gösterdi.
Bir hafta boyunca on binlerce protestocu alternatif zirvelerden yaratıcı eylemlere kadar birçok tepkiyi örgütledi. Üstelik Almanya'da nadiren görülen muazzam polis şiddetine ve baskısına direndi. Hatta öyle oldu ki, direnişin son günleri sosyal patlamaya dönüştü.
Dünya genelinde fotoğrafları gezinen ve 7 Temmuz gecesinde Schanzenviertel mahallesinde yaşanan olayların "iç savaşa" benzetilip doğru düzgün tartışılmaması ise, herhalde bizimkisine benzer bir medya propaganda ağının çıkarttığı kuru gürültüden olsa gerek.
Bazıları da, kapitalist sisteme karşı direnişin sözde yanında dururken, bu direnişin gerçekliğinden ve yer yer kontrolsüzlüğünden ürktü ve "goşizm" eleştirisi arkasında saklandı.
Sanki bütün Avrupa'da son senelerde bu tarz isyanlar gelişmedi!
Gerçeği görüp kavramak gerekiyor. İsyanlar kapitalist merkezlere geri döndü ve yakın zamanda buraları terk etmeyecekler.
Hiç kimse neo-liberal yıkımın yarattığı dehşete insanların sadece üretim alanında zaten git gide daha da az sonuç alabildikleri "normal"-"yasal"-"alışılageldik" biçimlerde veya içi boşaltılan parlamenter sistem içinde pinekleyerek direnmelerini beklememelidir!

DÜNYA

FARC-EP tarihe karıştı. Onun yerine legal siyasal parti Fuerza Alternative Revolucionaria del Común (FARC) geçti

Kolombiya için bir umut

Partinin programında kapitalizme aşmaya yönelik net bir perspektif korunurken toprak reformu, azınlıkların katılımı ve devletin demokratikleşmesi de hedefleniyor.

Jan SCHWAB

Latin Amerika'nın en eski gerilla örgütü yarım yüzyıllık silahlı mücadeleden sonra silahsızlandırıldı ve resmen tarihe karıştı. Geçen sene gerilla, şu anki Cumhurbaşkanı Juan Manuel Santos'un yönettiği Kolombiya hükümetiyle barış anlaşmasını imzalamıştı. Barış sürecinin prosedürü Havana Antlaşmalarında belirlendi. Buna göre gerilla Ocak'tan beri ZVTN olarak kısaltılan ve gerillanın topluma geçişini sağlamaya yönelik tasarlanan 26 geçiş bölgesinde toplandı. Temmuz başından itibaren ise gerilla adım adım 7000 gerillanın silahlarını BM'nin ZVTN'ler kapsamında gözettiği özel depolara bıraktı. Eylül başında eski gerillalar 1000 delegenin katılımıyla Kolombiya başkenti Bogota'da kapsamlı kongre gerçekleştirdi. Kongrede yeni örgütün ismi bir yana ideolojik ve siyasi hattı da tartışıldı.

Eski gelenek, yeni parti

Kongrenin sonunda örgüt öncelikle eski gerilla örgütünün aynı kısaltmasına sahip olan yeni siyasal örgütün ismini duyurdu. Yeni siyasal partinin ismi Fuerza Alternativa Revolucionaria del Común (FARC), yani Halkın Alternatif Devrimci Gücü olmakla beraber kendisini silahlı isyanın geleneğinde sabit konumluyor.
Eleştirmenler önceden silahlı mücadeleden net bir kopuşu ifade etmek için farklı bir ismin seçilmesini talep etti. Partinin logosu olarak artık Sosyalist Enternasyonal'inkine benzeyen stilize bir gül kullanılacak.
Programatik olarak siyasi partinin perspektifi Havana Antlaşmalarında belirlenen öğeler etrafında şekilleniyor: Kapitalizmi aşmaya yönelik net bir perspektif korunurken toprak reformu, azınlıkların katılımı ve devletin demokratikleşmesi de hedefleniyor.
FARC-EP'nin üst komutanı Rodrigo Londono partinin öz anlayışını "dün halkın ordusuyduk, bugün siyasi umut taşıyıcısı oluyoruz. FARC ortadan kalkmıyor. Bitirdiğimiz şey 53 senelik isyanımız. Legal ve demokratik bir güç olarak var olmaya devam edeceğiz" olarak özetledi.

Komünistlerden destek

Partiye hem eski gerillalar hem de ama Partido Comunista Clandestino Colombiano (PCCC, Kolombiya Yeraltı Komünist Partisi) üyeleri ile demokratik kitle örgütlerinin üyeleri de katılacak.
Gençlik örgütünü Juventud Rebelde oluşturacak. Partido Comunista Colombiano (PCC, Kolombiya Komünist Partisi) liderliği ise baştan yeni partiyle siyasi işbirliği hedeflediklerini duyurdu.
Siyasi parti kuruluşu olarak FARC Havana Antlaşmalarının belirttiği prosedür kapsamında ilerliyorlar.
Antlaşmalar, silahsızlandırmadan sonra FARC'ın siyasi arenaya siyasi ve silahsız bir örgüt olarak girmesini öngörüyor.
Antlaşmalara göre yeni siyasi partiye ilk iki yasama periyodunda Kolombiya devletinin iki kamerasında, Kongre ve Senatoda, beşer koltuk, seçim sonuçlarından bağımsız olarak veriliyor.
Gelecek ilkbahardaki cumhurbaşkanı seçimlerinde ise FARC'ın kendi bir aday göstermeyeceği duyuruldu.

Zor koşullar ama büyük potansiyel

Toplumsal koşullar ise yeni partinin pek lehinde değil. Yılbaşından beri 100 civarı siyasi aktivist ve sendikal temsilcinin paramiliterler tarafından katledilmesi bir yana, bu paramiliter gruplar FARC-EP'nin boşalttığı bölgeleri ele geçiriyor ve devlet bunlara müdahalede bulunmuyor.
Anlaşmaların devlet tarafından uygulanışı baştan beri sıkıntılı ve kurallara uymadan gerçekleşti. Örneğin gerillaların toplandığı geçiş bölgeleri çoğunlukla kötü alt yapılara sahipti, bir sürü yasa henüz uygulamaya koyulmadı veya uygulanması engellendi. Mesela FARC tutsaklarının çoğu daha hala bir Af Yasası kapsamında hapishanelerden bırakılmayı bekliyor.
Devlet aygıtlarının ve elitlerin bir bölümünün yeni örgütleri ve etrafında toplanan sosyal hareketleri siyasi ve fiziki olarak yok etmek istedikleri aşikâr. Ancak yeni parti ilk kazanımını elde etti. FARC-EP'yi kentsel halk ve özellikle potansiyel destekçi kitlesi olan halkın en alt kesimlerinden ayıran medya ablukası kırıldı. Yeni parti bütün ülke çapında tanıtılabildi ve silahlı mücadele geçmişine rağmen gelecekte toplumun büyük kesimlerini Kolombiya toplumunun radikal bir dönüşümü için kazanabilir.

Trump başkanlığı, ABD İmparatorluğunun çürümüşlüğü

ABD imparatorluğunun krizi derinleşiyor ve düzen içi çıkış yolları pek mümkün görünmüyor. Bu gerçeklik içerisinde ABD, hem içte hem de dışta, daha da saldırganlaştırabilir. Süren "Kore krizi" ABD üst düzey yetkililerin "askerî cevap verebiliriz" söylemleri bunu gözler önüne seriyor.

Max ZİRNGAST

ABD imparatorluğu küresel çapta güç kaybetmekte. Hem iç hem dış politika açısından derin bir kriz yaşanmaktadır. Trump'ın başkanlığı bu krizin göstergesidir. Trump dönemi aynı zamanda bu krizin katalizörü oldu.

Trump ve kaos

Trump'ın başkanlığıyla birlikte, FBI direktörünün bizzat Trump tarafından görevden alınması dâhil, Washington'da zor takip edilebilen bir anaforla karşı karşıyayız: Atamalar, işten atmalar, iftiralar, istifalar, başkan tarafından sarf edilen skandal sözler… Kısaca, Beyaz Saray'ın iç işleyişi süreklileşmiş bir kaos moduna girmiş durumda.
Bu sürekli kaos halinin temelinde birbiriyle çatışan farklı sermaye fraksiyonları var. Şimdiye dek ortak çıkarlar üzerinden birbirlerini idare edebilen fraksiyonlar, derinleşen kriz dinamikleri ve ABD imparatorluğun apaçık güç kaybetmesiyle, ABD'nin izlemesi gereken eğilim hakkında neredeyse birbirleriyle "savaş" haline geldiler.

"Bannon krizi" ve Cumhuriyetçi Parti'nin geleceği

Egemenlerin çatışmasında sahneye çıkan kilit isim Steve Bannon'dur. Seçim kampanyasından bu yana çeşitli rollerde Trump'ın danışmanlığı yapan, Trump'ın siyasi hattının mimari olarak tanımlanabilecek kişi olan Bannon, 18 Ağustos'ta baş danışmanlık görevinden istifa etti/ettirildi.
Irkçı, beyaz üstünlüğü savunan aşırı sağın baş teorisyenlerinden olan Bannon, faşist medya şirketini sahibi. Daha sık "sınır kontrollerini" ve göçmenlerin büyük oranda sınır dışı edilmelerini savunuyor. "Küreselci" sermayeye, yani finans kapitale karşı tavır alıyor.
Dış politikada ise, Rusya'yla daha yakın ilişkiler, Çin'e karşı da bir ticaret savaşı öneriyordu. Çoğu zaman küresel çapta askeri çözümler önermiyor. Hem Afganistan'daki asker sayısının arttırılmasına, hem "Kore krizi"nde askerî tehditlere karşı duruyordu. Ekonomik anlamda küreselleşme ve finansallaşmaya karşı "milliyetçi" bir tavır sergiliyordu.
Özetle, Cumhuriyetçi Parti'de gitgide radikalleşen, daha milliyetçi ve yerel sermayeye bağlı bir taban ile küresel çapta hareket eden sermayeye bağlı olan parti eliti birbiriyle çatışma noktasına gelmiş bulunuyor.

Charlottesville ve sonrası

Virginia eyaletinde bulunan Charlottesville şehrinde, faşist grupların bir yürüyüş ve o yürüyüşe karşı da bir protesto gerçekleştirildi. Yürüyüş açıkça ırkçıydı ve beyaz üstünlüğünü savunuyordu. Nazi sloganları ve sembolleri bile bulunuyordu. Olaylar esnasında, bir ırkçı, arabasıyla karşı protestocuların kitlesine dalarak bir antifaşisti öldürdü. Bunun üzerine ABD'de yaygın tartışmalar başladı. Trump'ın ilk yanıtı "her iki taraf da olaylardan sorumludur" idi. Kendi partisi, hatta kendi bakanları dâhil, Trump'a yönelik ağır eleştiriler yönelttiler. Elbette bu eleştiriler sadece antifaşist eylemcinin ölümünün ardından yapıldı. Bunun dışında burjuva siyasetçiler iki tarafın da "şiddetini" kınayıp, faşistler ve antifaşistlerin neredeyse "aynı" olduğunu, siyasi yelpazenin sağ ve sol ucunun birbirine benzediğini söylediler.

Süreç kontrolden çıkabilir

Demokrat Parti elitinin çoğunluğu tarafından ucuz bir totalitarizm "teorisi" üretildi. Fakat Charlottesville sadece bir eğilimin zirvesiydi.
Uzun zamandır faşist ve ırkçı gruplar güçlenmekte. Cumhuriyetçi tabanın önemli bir oranı ya oraya göz kırpıyor ya da aktif bir şekilde böyle gruplar içerisinde örgütlü. Trump ile birlikte bu gruplar ciddi derede özgüven kazanmış durumda. Yalnız, ABD'deki gibi yüksek oranda silahlanmış bir toplumda, Trump finans kapital tarafından kontrol altına alınsa bile bu gruplar kendi kafasına göre hareket etmeye başlayabilir ve durum iyice kontrolden çıkabilir.

Trump giderek saldırganlaşıyor.

Çıkış arayışları var mı?

ABD imparatorluğunun krizi derinleşmekte ve düzen içi çıkış yolları pek mümkün görünmüyor. Bu gerçeklik içerisinde ABD devleti, hem içte hem de dışta, daha da saldırganlaştırabilir. Süren "Kore krizi" ABD üst düzey yetkililerin "askerî cevap verebiliriz" söylemleri bunu gözler önüne seriyor.
Bu karmaşa içinde Occupy Wall Street'ten siyahilerin hareketlenmesine, özellikle gençlerin mevcut durum ve gidişattan rahatsız olduğu aşikâr.
2016 Demokrat Parti'nin ön seçimlerinde Hillary Clinton'u zorlayan Bernie Sanders kendini "demokratik sosyalist" olarak tanımlayarak, yeni bir alan açtı. Kendisi Amerikan tarzı bir sosyal demokrat. Onunla birlikte ciddi bir nüfus kendini sosyalist olarak tanımlıyor.
Gençler ve özellikle beyaz olmayan gençler arasında önemli bir kesim kapitalizme karşı ya da kapitalizmin iyi bir sistem olmadığını tespit ediyor ABD'de. Son senelerde bütün istatistikler bunu gösteriyor, fakat ilk defa şu an somut örgütsel bir etki yaratıldı. Örneğin 1982'de Komünist Parti'den ayrılan Amerika Demokratik Sosyalistler (DSA) adlı örgüt önemli bir gösterge.
Partinin 2015'te, Sanders'tan önce, 8 bin olan üye sayısı şimdi 25 bin. Ve yaş ortalaması da 30.
Marksist-Leninistler'den Sosyal Demokratlara ve azınlık hakları savunucularına kadar geniş bir muhalefet oluşuyor. Toplumsal protesto hareketleri daha koordine ve yayılmış örgütsel bir forma girme eğiliminde.

Güçlenen ve örgütlenen kadın hareketi, eril iktidarı korkutuyor

O yasa bu kılıfa girmez

Müftülüklere resmi nikâh yetkisi vermeyi öneren tasarı, kadınlar için mücadeleler sonucu kazanılmış pek çok hakkın yasa yolu ile gaspı anlamına geliyor

Hatice GÖZ

AKP/Erdoğan iktidarı, kurmaya çalıştıkları İslami rejim için, toplumsal olarak en derin katmanlara kadar işleyebilmek adına; eğitimden sağlığa, medyadan sanata neredeyse tüm yaşamı yeniden dizayn etmeye başladılar.
Yaşamın en küçük hücresine inmek için en kritik iki mesele bu nedenle gündemden hiç düşmüyor: Eğitim sistemi ve aile yapısı.
Kadın sorunları biriminin Aile Bakanlığı adıyla değiştirilmesi ile başlayan süreç, bugün "müftülüklere nikâh yetkisi verilsin" tartışmalarına kadar getirildi.

Nüfus hizmetleri yasa tasarısı aslında ne?

Meclisin tatile girmesine üç gün kala bir yasa tasarısı sunuldu. "Nüfus Hareketleri ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı" adıyla sunulan tasarı, anlaşılan o ki, sistematik olarak kadınlara saldıran AKP hükümetinin kurmaya çalıştığı yeni rejim için oldukça gerekli. Kadınlar içinse çok kritik ve kabul edilemez bir tasarı.
Birkaç ay önce meclis önünde ve sokaklarda eylemler yaparak geri çevirdiğimiz "Boşanma Komisyonu" yasa tasarısının parçalı halinden başka bir şey değil önümüze sürülen…
Müftülüklere resmi nikâh yetkisi vermeyi öneren tasarı, kadınlar için mücadeleler sonucu kazanılmış pek çok hakkın yasa yolu ile gaspı anlamına geliyor.
"Memurlarımız yetersiz bu nedenle müftülüklere de yetki veriyoruz" diyen hükümet yetkilileri; hemen ardından yine buna benzer bir bahane ile imamlara da yetki verecektir buna hiç şüphe yok. Zira resmi nikâh olmadan imam nikâhı kıyan "imam ve çiftlere" verilen cezanın kaldırılmasının üzerinden çok da zaman geçmedi.
"İmam nikâhı" artar ve meşrulaşırsa; yalnız resmi nikâhlılar için geçerli olan, kadınların mücadeleler sonucu kazandıkları, "miras, mülk ve nafaka" gibi haklar uçup gidecek.
Yalnızca kadınlar için değil, tabi ki çocuklar için de tam bir cehennem sunuyorlar. Çocuk evliliklerinde Avrupa birincisi olan ülkemiz bu tasarı ile istismarın önünü açmakla kalmayıp bir de nikâh yoluyla meşrulaştırmaya çabalıyor.
Bu tasarı ile yaşı resmi nikah için yeterli olmayan çocukların müftülük ve imam nikahı yoluyla küçük yaşlarda evlenmelerinin önü tekrar açılacaktır.

Eril iktidarın karşısında yükselen kadın hareketi

Bunların yanında; yeni doğumların kaydında yalnız babanın yeterli olması, çocuk yaşta doğumların bildirilmesi zorunluluğunun ortadan kaldırılması, eşin soyadını almamak için binlerce işlem gerekirken kadının kendi soyadından bir tek dilekçe ile feragat edebilmesi gibi kadın ve çocuk düşmanı madde barındıran tasarı Eylül ayında görüşülecek.
Toplumun dönüşümüne uygun olarak, evden çıkmayan ve kocasına itaat eden, gerektiğinde dışarı çıkan ve çıkarken de erkekleri tahrik etmeyecek biçimde giyinen kadınlar; düşünüp sorgulamayan ve yaratıcılığı din dersleri ile sınırlanan, taciz ya da tecavüze uğratıldığında susan çocuklar yetiştirilmeye çalışılıyor.

Kadın hareketinin yeni dalgası

Bu ve bunun gibi yasa tasarılarının birçoğu, çocukları ve esas olarak kadınları hedef alıyor. Aynı zamanda yeni rejim için aile yapısının dönüştürülmesi hedefini içeriyor. Bunun karşısında tüm gücümüzle direneceğimizin farkındalar.
Bu yüzden her fırsatta bir ötekinden daha korkunç ve eril yasa tasarıları sunmalarının altında sürekli kadınların sınırlarını zorlamak ve gücünü sınamak yatıyor.
Çünkü dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye'de de yükselen güçlenen ve örgütlülüğünü arttıran bir kadın hareketi var. Bunun gücünü yalnızca kadınlar değil, ataerki ve onun eril iktidarı da hissediyor ve bundan oldukça korkuyor.

Neşemizi buluşturup cesareti örgütleme zamanı!

Her dinden, her renkten kadınlar, heybelerinde biriken deneyimleri paylaşmak ve çözümler üretmek için bir araya geldi, beraber hareket etmenin ilk provalarını gerçekleştirdi.

Aylin YÜKSEL

İktidar politikalarının kışkırttığı erkekliğin, tek sesli cinsiyetçi medya ortaklığıyla kadınlar arasındaki güven ortamına saldırdığı, aynı zamanda kadınlar arasına sokulan rekabetçi ve ayrılıkçı söylemlerle kadın dayanışmasının yok edilmeye çalışıldığı bir süreçten geçiyoruz.
Bu süreçte; Mor Dayanışma "Özgürlüğü ve Yaşamı İstiyoruz" şiarıyla, yaklaşık 10 ilden 150 kadının bir araya gelerek, güven ortamını yaratıp dayanışmayı ve umudu yeniden büyüttüğü, tüm korku ve sindirme politikalarına karşı neşeyi kuşanıp cesareti örgütlediği bir kadın kampı gerçekleştirdi.
Türkiye'nin birçok ilinden katılımın gerçekleştiği kampta; Alevi, Sünni, Türk, Arap, Kürt, her kimlikten, etnik kökenden, farklı yaşam tarzı ve inançtan gelen kadınlar, kadın olmaktan kaynaklı sorunlarını ortaklaştırmak, heybelerinde biriken deneyimleri paylaşmak ve çözümler üretmek için bir araya geldi. Beraber hareket etmenin ilk provalarını gerçekleştirdi.

Bağımsızlık korkusu ve erkeklik krizi

Kampta işlenen ana tema; kadınları tehdit eden 'erkeklik krizi' ve ona karşı yönelimimizin nasıl şekilleneceği, hareketimizin nasıl gerçekleşeceği idi.
Bir yandan, biz kadınları kendimiz olmaktan alıkoyan ve baskılayan toplumsal yapıyı tartışırken, diğer taraftan erkekliği her gün yeniden üreten bu toplumsal yapının -ataerkil sistemin- içimizdeki kalıntılarıyla da yüzleşmemiz gerektiği üzerinde durduk.
Erkeklik krizinin ve kadınlarda bağımsızlık korkusunun tartışıldığı kampımızda, bir yandan çocukluk çağında başlayan ve ilerleyen zamanlarda hayatın her alanında karşımıza çıkan baskı biçimlerini tespit ederken, öte yandan bize karşı siper almış tüm yıkıcı güçlere karşı, dayanışmayı büyütmek için, zamanın ruhunu kavrayarak yaratıcı direnme yöntemleri geliştirdik, deneyimler paylaştık, tartışmalar yürüttük…

Krzin yarattığı gerilimler

Artık herkesin farkında olduğu, iktidar alanından başlayarak kültürel, ekonomik, siyasal, sosyal tüm alanlarda oluşan kriz gerilimlerinin kadın, işçi ve çocuklara yöneltildiği, kadın bedeni, emeği ve kimliğinin sürekli hedef gösterildiği saldırılar karşısında, Mor Dayanışma kadınlarla kuşanacağımız zırhı beraber örmek için çağrıda bulunuyor.

Kadın dayanışmasının yeni adresi

Mor Dayanışma kadınların sarmalandığı tüm bu kriz dinamiklerinin içinde, sorgulayan, cüret eden, dayanışmanın verdiği güçle tüm engellere karşı sarsılmaz inançla kadınların sesi olacak, ülkenin her ilinden uzanan kadın elleriyle koca bir yumruk oluşturacak mücadele hattını örmeye aday.
Her geçen gün üstümüze daha da umarsızca gelen tehditlere karşı direnme deneyimlerimiz ortada. Elbet biz kadınların da sesi yükseliyor, ellerimiz birbirimize daha sıkı kenetleniyor, direnişimiz zamanın ruhunu da hesaba katarak yenileniyor, çeşitlenip güçleniyor.
Baskılar yeni direnişlere gebe olmaya devam ediyor.
Evet, çok kritik süreçlerden geçiyoruz. Birbirini besleyen ve gittikçe derinleşen bu çoklu kriz ortamında kadınların sırtına iki kat yükün bindirildiğini görüyoruz.
Bu süreçte biz kadınlara düşen oynanan oyunları bozmak, var olduğumuzu haykırmak, özgürlüğümüze ve yaşamlarımıza sahip çıkmaktır.

Mücadele ortaklığı

Mor Dayanışma bütün kadınları; kadın dayanışmasından aldığı güçle hangi kimlikten, kültürden, inançtan olursa olsun kadın olmaktan kaynaklı yaşanılan sorunlar etrafında buluşup, ortak hedeflere doğru ilerleyen bir mücadele ortaklığında buluşmaya çağırıyor.

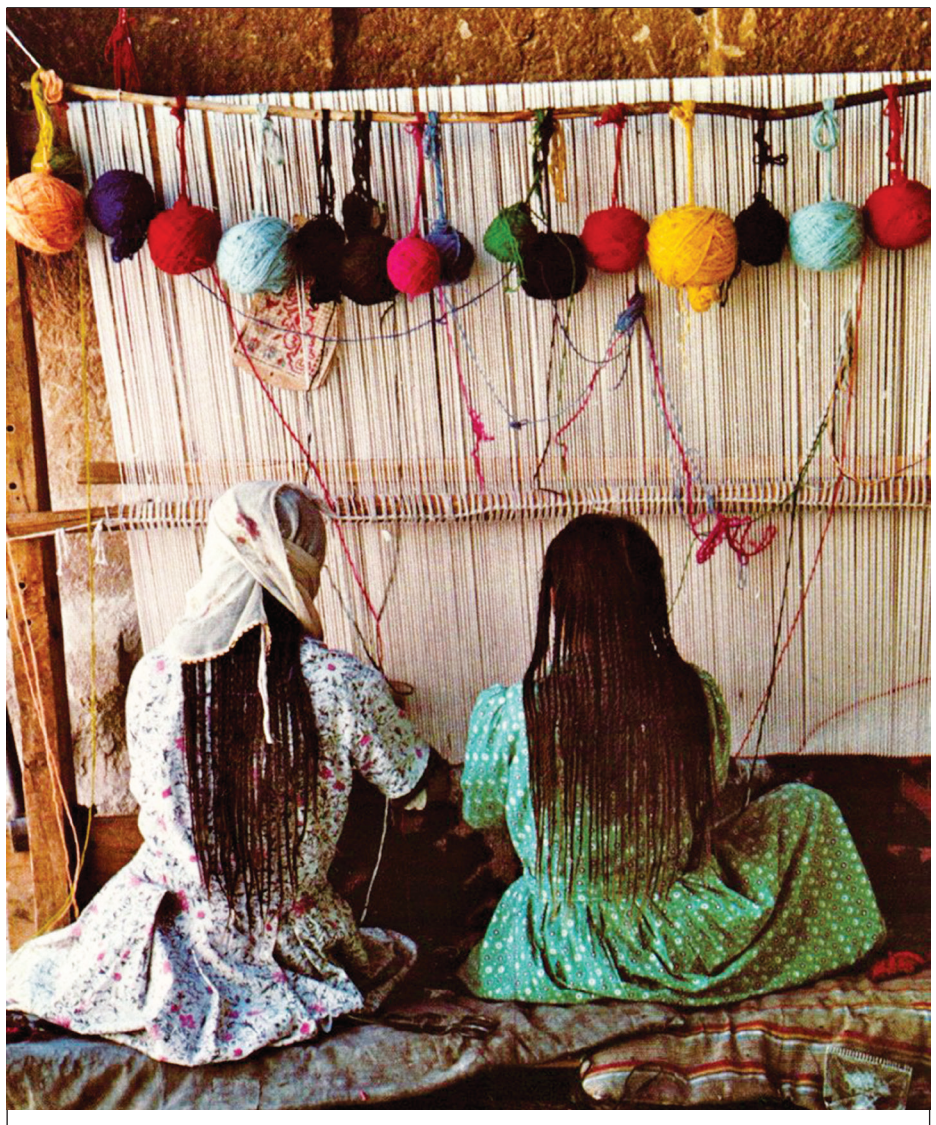

İstihdam politikaları kadınları vuruyor.

Sömürüyle öğütülen kadın işçiliği

Krizin bütün yükünü işçilere, kadınlara, göçmenlere, yoksullara yükleyen sistem dünyanın her yerinde direnişle karşılaşırken, Türkiye'den de dalga dalga yayılan direniş haberleri geliyor.

Buket KARAÇAYLI

Kapitalizm, kadının "ikinci cins" konumundan faydalanarak, cinsiyetçi iş bölümüyle, erkek iş-gücünün yeniden üretilmesi sürecini bedavaya getirir. Çünkü emek-gücünün yeniden üretilmesi sürecinde gerçekleşmesi gereken tüm işleri kadın herhangi bir ücret almaksızın yapar ve kadının görünmeyen ücretsiz emeği kapitalizme muazzam bir "artı-değer" kazandırır. Bu nedenle kadınlar, iş-gücü olarak meta üretim süreçlerinin içerisine girmek istediklerinde, ki bu pek de kolay olmuyor; evin geçimini sağlayan kişinin "erkek" olduğu kabulüyle, kadınların kazandığı ücret, evin gelirine "ek" ya da "destek" olarak görülüyor. Bu nedenle kadınlar erkekler ile aynı işi yapsalar bile "eşit ücret" alamıyorlar.

Türkiye'de istihdam politikaları

Türkiye'de kadınlar istihdama katılmak istediğinde kendilerini güvencesizlik, düşük ücret ve kayıt dışılık sarmalı içerisinde buluyor. Kadınlar, istihdamda kendilerine yer bulmaya çalışırken toplumsal cinsiyet rollerinin devamı niteliğindeki işlere yönlendirilirler.
Düşünsenize bir yandan evde ev işleri ve bakım hizmetlerinin yükünü çekip, dışarıda da benzeri bir alanda istihdam edildiğinizi… Bitmeyen bir döngü içine hapsolmuş Sisifos'un işkencesi gibi…
İstihdam politikaları zaten kadınların erkeklerle eşit koşullarda istihdam edilmesini sağlayacak düzenlemelerden çok uzakta...
Çalışan kadınların önemli bir kısmının haftalık çalışma süresi çok yüksek değilmiş gibi, geçtiğimiz günlerde turizm, özel güvenlik ve sağlık iş kollarının taşeron çalışmalarında "kadın çalışanın yazılı onayının alınması şartıyla, yedi buçuk saatin üzerinde gece çalışması yaptırılabilir" ibaresiyle kadın işçilerin gece çalışma süresi uzatıldı.

Her krizin bir isyanı vardır

Kapitalist üretim tarzı, büyük çaplı ve yapısal bir krizin içerisinde... Mali krizler, kredi batıkları, yolsuzluklar... Kapitalizm, girdiği krizden çıkmak için; erkeğin "kadın" üzerinde kurduğu hegemonyadan beslenmek zorunda kalıyor.
Fakat krizin bütün yükünü işçilere, kadınlara, göçmenlere, yoksullara yükleyen sistem dünyanın her yerinde direnişle karşılaşırken, Türkiye'den de dalga dalga yayılan direniş haberleri geliyor.
Gemlik Serbest Bölge'de bulunan Yazaki firmasına karşı "yalnızca kendim için değil, herkes için direniyorum" diyen Dilek Gültekin'in direnişi…
Geçtiğimiz günlerde Antalya'nın Kemer ilçesinde 5 yıldızlı bir otelde 4 ay çalıştıktan sonra işten atılan, darp edilen ve maaşı ödenmeyen kadın işçinin otel kapısı önünde boğazına cam parçası dayayarak protesto etmesi…
Akademide ihraçlara karşı direnen kadınlar gibi... Fabrikalarda çalışma koşullarına karşı grev örgütleyen kadınlar gibi…
Bu direniş haberleri aslında işçilerin öz örgütlenmesi ve direniş kimliğini sahiplenmesi adına umut veren gelişmelerin olduğunu gösteriyor.
Kadın hareketine düşen görev ise, kapitalizmin güncel krizi içinde baskı biçimlerinin çözümlemesini yeniden yapmak, neo-liberal politikalara karşı işçi sınıfın yanında yer almak ve kadın kurtuluş mücadelesini buna paralel olarak yeniden inşa etmek olacaktır.

EKOLOJİ

Afetten kaçış yok mücadele var

İstanbul'un afetle imtihanı

Rüzgâr yönleri ve dolayısıyla hava koridorları değiştirilen, ısı adacıkları oluşan İstanbul, ağır sonuçlar yaşadı ve giderek sıklaşan periyotlarda, artan şiddetlerde yaşamaya devam edecek.

Remzi ÇELİK

İstanbul ve afet yan yana gelmesi çok tehlikeli iki sözcük. Çünkü İstanbul'da afete hazırlık konusu, klasik afet tanımlarını aşan boyutlara sahip…
Şöyle ki: Borçlanma ve faiz ekonomisine bağlı olarak, hayvancılığı ve tarımı bitirilmiş; hızlı ve çarpık kentleşme sürecinde inşaat sektörü ile "kalkınmaya" terkedilmiş bir şehirdir İstanbul.

Mahşer yeri: İstanbul

Şehir demek zordur "mahşer yeri"dir.
"Mahşer Yeri"nin afet sonrası resmini yapabilir misiniz?
Çevresel (periferal) ülkelerin, metropolleştirilen kentlerinden biridir İstanbul. Brezilya ve diğer Latin Amerika ülkelerinin borca "batırılmış" metropolleri gibi.
Seçeneksiz bırakılan yığınlar; merasını, ormanını, hayvanını, doğasını bırakıp gelmiştir bu kente.
Keban'da üretilen enerjiyi 16.000 km. kablo döşeyerek Marmara'ya getirip tüketen; Büyükçekmece'den Yalova'ya kadar olan alanı İstanbul "marka"sı ile pazarlayabileceğini düşünen anlayış; ülkenin, bölgenin, şehrin, ilçenin, mahallenin "Acil Afet Planını" gerçek anlamda nasıl yapabilir?

Şehir plancıları ve mimarlar, nüfusu 80 yılda 800.000'den 25 milyona çıkan ikinci bir dünya kenti gösteremiyorlar. Eğitim, sağlık, ulaşım, kültür, sanat, huzur, barış, yaşam kalitesi gibi ana başlıkların çözümsüzlükle kitlendiği nokta, borçlanma ekonomisinin rant eksenli planlanmasıdır. Bahsettiğimiz tam olarak plansızlığın planlanmasıdır.

Plansızlığın sonuçları

2017 Temmuz ayında yoğun yağış nedeniyle 9 gün arayla yaşanan seller, İstanbul'un afet öncesi, afet esnası ve sonrası ile ilgili hiç bir eylem planına sahip olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi.
Küresel iklim değişikliğine karşı tedbirler alınması bir yana, tam aksine son hızla beton-asfalt cehennemine dönüştürülüyor.
Rüzgâr yönleri ve dolayısıyla hava koridorları değiştirilen, ısı adacıkları oluşan İstanbul, ağır sonuçlar yaşadı ve giderek sıklaşan periyotlarda, artan şiddetlerde yaşamaya devam edecek.
İklimin insan eli ile değiştirilmesi sonucunda, İstanbul'da 1 kg üzerinde dolu yağdığını anlamalıyız artık.
Afete hazırlıklı toplumlar izlendiğinde görülüyor ki; rasyonel çözümler, insan eksenli politikalar üreten ülkeler, örneğin afette hastahaneleri kapatmıyorlar, tahliye etmiyorlar!
Toplumun bir araya gelmesinden korkmuyorlar; tam aksine devlet örgütlü olmayı, hazırlıklı olmayı destekliyor ve devlet bütçesinden ödenek ayırıp yıl boyunca insanların bu konuda hazır, duyarlı, eğitimli olmasını sağlıyorlar.

Afetten kaçış yok

Bugün Bangladeş'te, Hindistan'da, Houston'da insanların nasıl savunmasız bırakıldıklarını görüyoruz.
Neo -liberal politikalarda, insan eksenli bakış ve çözüm yok.
Çevre felaketinin küresel ısınma kaynaklı olduğunu kabul etmiyor, dünyayı yönetenler ve kirletenler… Ancak gerçek şudur ki, uçakların su içinde kaldığı bu bollukta, içecek su bulunamıyor.
İnşaat kapitalizminin yağmasına teslim edilen İstanbul için mücadele etmekten başka şansımız yok.
Toplanma alanlarının her gün parça parça betonlaştığı, inşaata kurban edildiği bir şehirde hayatta ve ayakta kalmak için bizler, yerellerden çalışarak ezber bozabilir ve iktidarın yarattığı illüzyondan kurtulup gerçek bir kurtuluşa yol alabiliriz.

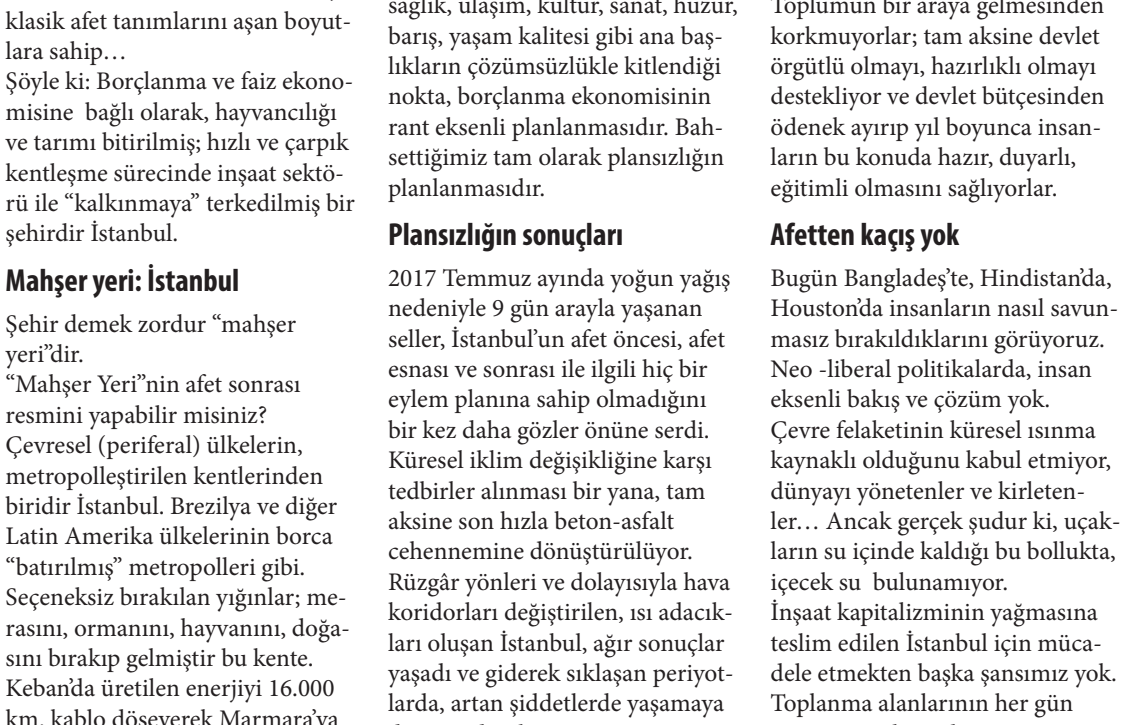

İstanbul'da yaşanan afet, yaşam alanlarını tahrip etti.

Neo -liberal politikalarda, insan eksenli bakış ve çözüm yok.

Peki neler yapabiliriz?

Bizlere sunulan illüzyonu daha gerçekçi hale getirmek için yapılacak birçok şey var.

- Her ilçenin afet hazırlık planının yapılması ve yerelde yaşayanların bu çalışmalara katılması önemlidir .
- Yerel yönetimler toplanma alanlarını mahalleli ile belirlemeli ve kişiler afet durumunda ilk toplanma alanının neresi olduğunu kesin olarak bilmelidir.
- Her mahalleye, nüfusa yeterli büyüklükte ve acil ihtiyaçlar ve müdahale araçlarını da içeren afet toplanma alanı talep edilmeli.
- Başta ilin, sonrasında her ilçenin Afet Hazırlık Planı olmalı. Mahalle / Bölge Tahliye Planları yapılmalı. Bunlar, mahalle ve sokak bazında katılımcı bir çalışmayla gerçekleştirilmeli.
- Hazırlık aşamasının önemli çalışması olan Mahalle Risk Analizi ve Mahallenin İnsan ve Altyapı Kaynakları belirlenmeli.
- Yerelde, İstanbul ilçe ve mahallelerinden halkın afete karşı hazırlık aşamasına aktif gönüllü katılması için bu yönde hazırlık çalışmaları yapılmalı.
- Mahallelerde oluşturulacak afet hazırlık ekibi birbirini tanıyan insanlardan oluşacağı için tanışıklıkları arttırmalı.
- Uluslararası bir kavram olan afetten sonra ilk 72 saat'e olduğu kadar, afetten önceki ilk 72 saate de hazırlanılmalı.

Kızıl sincaplar kampta bir araya geliyor!

"Üstün varlıklar" olduğumuz için değil, parçası olduğumuz doğa için mücadeleye atılıyoruz. 30-31 Eylül, 1 Ekim tarihleri arasında Mersin/Anamur'da gerçekleştireceğimiz çadır kampı ile ekoloji mücadelesinin öz örgütü olmayı hedefliyoruz.

Doğanın Çocukları

Sermaye hareketinin birinci dereceden sorumlu olduğu ve her geçen gün artan doğa tahribatı; iklim değişikliği, doğal alanların yok olması, canlı çeşitliliğinin azalması gibi sonuçlara yol açıyor.
Sonuç olarak doğrudan tüm canlıları ilgilendiren krizler ile karşı karşıya kalıyoruz: Büyük sel taşkınları, hortumlar, fırtınalar, kasırgalar, kuraklık, gıda ve beslenme sorunları, yaşam alanlarının yok olması, hava, su ve toprağın kirlenmesi, su ve toprak kaybı vb.
Elbette bu durum her geçen gün daha fazla insan tarafından fark ediliyor. Doğa tahribatına karşı irili ufaklı direnişler ve bu direnişlerde ön plana çıkan insanlar giderek artıyor.
Örneğin Yırca'da eli silahlı özel güvenliklere karşı zeytin ağaçlarını canları pahasına savunan köylüler; Cerattepe'de TOMA'lara, biber gazına karşı "Devlet kimdur?" sözüyle direnişi büyüten Havva Analar bize umut olmaya devam ediyor.

Tespitten eyleme geçmek

Ekolojik krizi durdurmak, gezegenin geleceğini kurtarmak, insanlar olarak doğa ile uyumlu bir yaşamı gerçekleştirebilmek için bir yol haritasına ihtiyacımız var. Kapitalizm, yasaları gereği hep daha fazla kâr etmek zorunda olduğuna göre, sınırsız bir kaynak olarak gördüğü doğayı talan etmeye devam edecek.
Bu yüzden sistem içi bir çözüm beklemek mümkün değil.
Doğanın inorganik bir parçası olan bizler, sermaye çıkarları adına doğanın daha fazla talan edilmesine izin vermemeliyiz.
Büyüyen krizin geçip gitmesini beklemek yerine, parçası olduğumuz doğaya ve yaşama ait ne varsa savunmalıyız.

Ekososyalizm mümkün

Sermaye düzeni içerisinde sürdürülebilir bir dünya mümkün değil.
Peki, o halde ne yapmalı?
Ekolojik krizin bugün geldiği aşama, üretim ilişkileri ile ilgili olduğuna göre, bu ilişkileri alt üst etmeden, doğayı ve yaşamı savunmak mümkün değil. Geçmiş sosyalizm deneyimlerinin hatalarının aksine eko-sosyalist bir dünya mümkün, inşa etmek ise ellerimizde.
Geçtiğimiz yıl çeşitli illerden katılımcılar ile birlikte Doğanın Çocukları kurucu irade kampını gerçekleştirdik. Dönem içerisinde atölyeler, okumalar, eylemsellik ve örgütlenme biçimimizin inşası üzerine çalışmalar yürüttük. Çeşitli yerel direnişlerin içerisinde olup ekoloji/kent mücadelesi ile birlikte kimliğimizi oluşturduk.

İnşa etmek için bir araya geliyoruz

İnşa ettiğimiz temel üzerine kendimize ciddi bir sorumluluk yüklüyoruz. "Üstün varlıklar" olduğumuz için değil, parçası olduğumuz doğa için mücadeleye atılıyoruz. 30-31 Eylül, 1 Ekim tarihleri arasında Mersin/Anamur'da gerçekleştireceğimiz çadır kamp ile ekoloji mücadelesinin öz örgütü olmayı hedefliyoruz.
Atölyeler, söyleşiler, belgesel/film gösterimleri, spor ve müzik gibi etkinliklerin olduğu kampımızdan alacağımız enerjiyle, kampüslerden doğaya uzanan el olacağız.
Yerel direnişlerden ve ekoloji ve kent mücadelesi içerisinden gelen dostlarımız ile mücadelenin çıkış noktalarını eleştiri/özeleştiri yöntemi ışığında beraber tartışacağız.
Dayanışma ve kolektif bir çalışma ve doğaya zarar vermeyen, yaratıcı, düşündürücü kamp içeriğimizle; "farklı bir yaşam mümkündür" demek için bir araya geliyoruz.

SANAT/SPOR

Yeşil sahalarda faşizm kurumsallaşıyor.

Futbolun yeni sahibi

Gezi günlerinde, futbol dünyasında biriken enerjinin açığa çıkmış halini hatırlarsınız. Çok değil, dört senede o havadan bu havaya "Faşşolig" ile geçildi. (Biz bu Passolig'e hep Faşşolig dedik ve öyle devam edelim.)

Haluk KOŞAR

2011 yılında, bugün her biri ya hapiste ya da kaçak pozisyonunda olan o günün savcı, emniyet görevlisi ve hâkimleri, başta Fenerbahçe ve Beşiktaş'a olmak üzere futbol dünyasını sarsan bir harekette bulunmuşlardı.
Adına 'Şike Davası' dedikleri "Fettullahçı" yargılama tarzının her bir adımının uygulandığı bir operasyonu izledik. Çok değil, altı sene önce olan ve o dönem yoğun tepkilerle karşılanan operasyon, futbol camiası için bugün sanki hiç yaşanmamış gibi.
O dönemin en önemli tepkisi ise operasyonun Fettullah Gülen cemaati ile beraber AKP'nin futbol dünyasını yönetmeye dönük bir hareketi olduğu yönündeydi.

Yeni dönemde futbol

'Futbolu ele geçirme' olarak tabir edilen süreç sonlandı mı peki? Elbette hayır. Ardı ardına açılan şehir statları ve yandaş yönetimler ile beraber boy veren yandaş takımlar kısa sürede futbol dünyamızda esen rüzgârların yönünü de belirler oldu.
Yeşil sahada ipler artık neredeyse tamamen iktidarın ellerindedir. Futbol, ülkede "zamanın ruhuna" uygun bir şekilde iktidarın güç inşa edeceği sahaya dönüşmüş durumdadır. Peki, zamanın ruhu nedir?

Zamanın ruhu

Gezi günlerinde, futbol dünyasında biriken enerjinin açığa çıkmış halini hatırlarsınız. Çok değil, dört senede o havadan bu havaya "Faşşolig" ile geçildi. (Biz bu Passolig'e hep Faşşolig dedik ve öyle devam edelim.)
Faşşolig tribünlerde yükselecek her tür muhalif hareketin celladı olarak doğdu.
Bunun son örneğini, Ağustos ayında oynanan Süper Kupa finalinde gördük. Final maçında Beşiktaş ile Konyaspor karşılaştı ve bu karşılaşma tribün olaylarında yaşananlar ile "zamanın ruhunun" ne olduğunu net olarak bize gösterdi.
Maç esnasında sahaya girip futbolculara bıçak çekilmesi nerdeyse olağan karşılanırken; maç öncesi tribünlerde Nuriye ve Semih için pankart açan Beleştepeliler, Konyaspor başkanının yönlendirmesi ile tutuklandılar. Bıçak çekenler tutuklandı mı? Hayır. Demek ki sahaya girip futbolcuya bıçak çekmek tutuklamayı bırakın nerdeyse kovuşturmaya sebep olmayan bir davranış. Ama diğeri oldukça tehlikeli… Neden? Çünkü doğrudan iktidarın politikalarını eleştiren bir davranış ve "zamanın ruhu" buna oldukça karşı.
Bu olaydan birkaç hafta sonra oynanan Mersin İdman Yurdu – Amedspor maçı esnasında Amedsporlu Deniz Naki'ye herkesin gözleri önünde bir saldırı gerçekleşti. Olay neredeyse olmamışa getirildi ve hem saldıranlar hem de olay hakkında bir bilgi almak imkânsızlaştı.
Diğer taraftan aylar önce oynanan "TFF 1. Lig Play-off " maçında yaşanan olaylar için Göztepe taraftarlarına örgüt üyeliğinden soruşturma açılıp gözaltı furyasının başlatılması da oldukça ilginç bir gelişme olarak gözüküyor.
Bu yaklaşım kısa sürede pek çok taraftar grubunu yasadışı örgüt kapsamına sokabilir ki bu da yeni dönemin en önemli hamlesi olarak tarihe yazılır.

Oyunun sahibi

Ülkede ligler başlarken ilk yaşanan olaylar bunlar. Bir tarafta açıkça yaşanan şiddet ve terör, diğer tarafta ise sadece düşüncelerini ifade eden insanlar var.
Şiddeti ve terörü uygulayanlar ise bırakın ceza almayı, nerdeyse kutsanıyor. Geçmişte de sahalarımız çok farklı değildi ama niteliksel olarak buna karşı duran kimi yönetimler ve tribünler mevcuttu.
Bugün artık bu yönetimler ve tribünler mumla aranıyor. Ortada gittikçe kurumsallaşan bir yapılaşma gözüküyor. Ve faşizm saha dışından saha içine koşar adım giriyor. Bu sefer sadece bir parçası olarak değil komple oyunun sahibi olarak hem de.

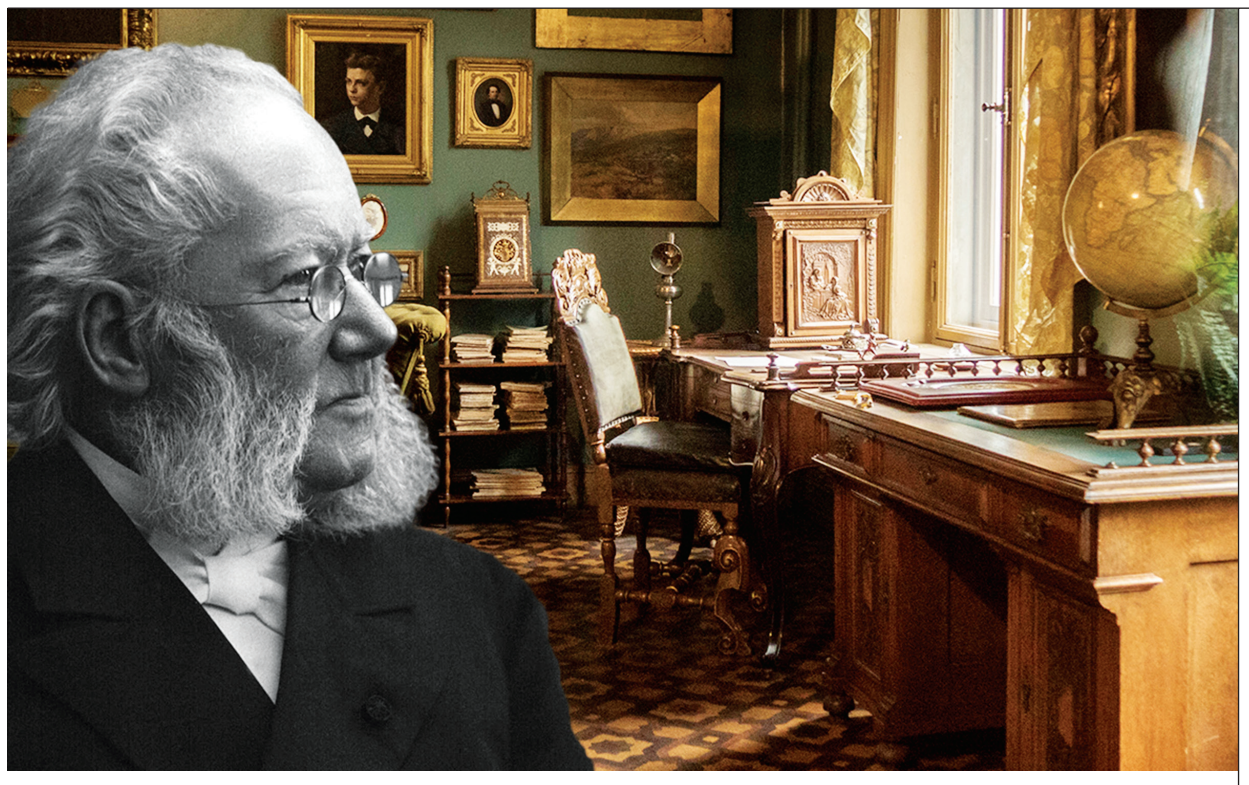

Ibsen'in toplumu

Ibsen, kadınları iki uçtan herhangi birine "zorunda" bırakmak yerine, fkadınların özgürce yaptığı seçimlerin doğruluğunu yüceltiyor.

Özgür UMUT

19. yüzyıl tiyatrosuna damgasını vurmuş ve gelecek yüzyıl yazınını derinden etkilemiş olan Henrik Ibsen, modern Avrupa trajedisinin temellerini atan yazarlardan belki de en önemlisidir.
Genellikle natüralizm ve eleştirel gerçekçilik ile anılan Ibsen'ın, yaşadığı 19. yüzyıl toplumunu hedef aldığı eserleri tüm Avrupa'da tepkiyle karşılanmıştır.
Kadın mücadelesinin savunucularından olan ve 19. yüzyılın en güçlü kadın karakterlerini yaratan Ibsen'ın "özgür kadınları", bugün bile feminist literatürde yerini koruyan karakterlerdir.

Ibsen ve toplumsal roller

Emma Goldman, Ibsen'ın modern toplumun dört ana günahına saldırdığını açıklayarak, bunları yalan, fedakârlık-görev, taşralılık (muhafazakârlığa yakın bir anlamda kullanmakta) ve çalışma olarak belirliyor. Bjørn Hemmer ise bu saldırıların nesnesini daha somut şekilde dile getiriyor; evlilik, din, mülkiyet hakları, cinsiyetler arasındaki ilişkiler ve toplumsal koşullar. Bunların yanında Ibsen'ın peşinde olduğu hakikat ve özgürlük kavramlarını dile getirmek bu "saldırıları" daha anlamlı kılacaktır.
Ibsen'ın 1877 ve 1882 arasında yazdığı oyunlar, "problem oyunları" olarak anılagelmiştir. Bu problem oyunlarından birisi Ibsen'ın 1879'da yazdığı "Bir Bebek Evi" (A Doll's House).

Annelik ve kadınlar

Ana karakter Nora'nın toplumsal kanunlarla, ahlakla ve kendi vicdanıyla girdiği çatışmayı anlatan bu oyunda Ibsen, kadınların içerisinde sıkışıp kaldığı ve "bir bebek gibi oynandıkları" aile yapısını hedef alıyor. İçerisinde sıkıştığı durumu fark ettiğinde kocasını ve çocuklarını terk eden Nora, kocasından "kutsal analık ve eşlik görevine ihanet ettiği" tepkisini alır.
Görev burada tam da Goldman'ın işaret ettiği bağlamda gerçekleşmekte, toplumun kutsadığı ve bireyleri oynamaya mecbur bıraktığı roller, yüzler, oyunlar. Kadınların üzerinde bir hayalet gibi gezinen bu "analık görevi", Ibsen'ın en başarılı şekilde karşısına aldığı kavramlardan birisi. Ibsen analığın biyolojik zorunluluğunu kırarak onu performatif bir düzleme getiriyor.
Ayrıca analık ve reddi arasında bir ikilik yaratmak hatasına düşmüyor. Kadınları iki uçtan herhangi birine "zorunda" bırakmak yerine, kadınların özgürce yaptığı seçimlerin doğruluğunu yüceltiyor.
Oyun sonunda Nora'nın terki de, arkadaşı Kristine'in yeniden analığa kavuşması da onların özgür seçimleri doğrultusunda gerçekleşiyor ve ikisi de aradıklarına kavuşuyorlar. Burada Ibsen, kadınlar üzerinde dolaşan "görev"in değil, onların özgür bireyler olarak yaptıkları seçimlerin oyunu sona kavuşturacağını fısıldıyor.

Birey olduğu unutulan, kadın

Nora'nın "Öncelikle ve en önemli olarak bir birey olduğuma inanıyorum" cevabı sonrasındaki "…o kapı sesi tüm dünyada yankılandı". Sergilendiği hemen her yerde büyük eleştiriler alan bu oyun, Almanya'da 1880 gösteriminde son kısmı Ibsen'ın haberi olmadan değiştirilerek oynandı. Kocasına ve çocuklarına kapatılan bu kapı büyük kargaşa yaratmış olsa da "…Nora, yüzyıl dönümündeki kadın hareketinin yolunu açtı".
Ibsen bir feminist olmadığını açıkça belirtmiş olsa da oyun Avrupa'daki feminist çevrelerde memnuniyetle karşılandı. Hatta "rahatlıkla söylenebilir ki en sıkı destekçilerini sosyalistler arasında buldu". Ibsen, 1898'de Norveç Kadın Hakları Birliği'nde adına düzenlenen yemekte kadın hakları sorununun ona genel olarak tüm insanlığın sorunu olarak göründüğünü belirtmiştir.

Kış uykusu ve varoluşsal sıkıntılar

Filmde kendisini aydın, entelektüel, halk önderi, gazeteci, öğretmen, imam, yardım topluluğu üyesi olarak gören hemen hemen bütün karakterler ya kendilerine ya da birbirlerine yabancılaşmış insanlardır.

Derviş AY

1980 darbesinden sonra Türkiye sinemasında yeni bir akım başladı. Bunun geçmişteki ayak izleri ise herkesin çok yakından tanıdığı Bergman ve Tarkovsky'e aitti. 80'lerden sonra oluşan sürekli kaygı bunalımının ve işçi sınıfının ezilmişliğinden doğan iç bunalımını anlatan filmler çoğaldı.
Şüphesiz bu temaların ödülle taçlandırıldığı filmlerden biri de "Kış Uykusu" filmidir. Şimdi herkes merak ediyordur ne oldu da bu film onca fil arasından "Altın Palmiye" ödülünü alabildi.

Yabancılaşmış karakterler

Eski bir tiyatro sanatçısı olan ana karakterimiz Aydın'ın, odasını gözlemlediğimizde Nuri Bilge Ceylan'ın Çehov ve Shakespeare etkisini filme nasıl yansıttığını görebiliriz.
Aydın karakterini filmde en iyi anlatan, sevgilisi Nihal'dir.
''Yaşlıları, geri kalmışlıkları, tutuculukları ve özgür düşünemedikleri için; gençleri ise özgür düşünceleri yüzünden, geleneklerden kopuk oldukları için beğenmiyorsun. Halkın, ülkenin çıkarlarının en önde olması gerektiğini söyler durursun ama her karşına çıkandan hırsızmış, soyguncuymuş gibi kuşkulandığın için halktan da nefret ediyorsun. Nefret etmediğin insan neredeyse yok."
Filmde kendisini aydın, entelektüel, halk önderi, gazeteci, öğretmen, imam, yardım topluluğu üyesi olarak gören hemen hemen bütün karakterler ya kendilerine ya da birbirlerine yabancılaşmış insanlardır.
Film genelde Aydın Nihal ve Aydın'ın kız kardeşi Necla üçgeninde geçmektedir. Üçü de güçlü oldukları kadar zayıftır. Necla eşinden ayrılıp kardeşi Aydın'ın yanına yerleşmiştir. Ama sürekli kendini mutsuz bir kadın olarak görür.

Bağımlı olduğumuz korkular

Filmde en dikkat çekici sahnelerden biri üçlünün yemekte yerken Necla'nın "suçlu birine şans verilmesi" görüşüne Aydın'ın oldukça sert tepki vermesidir. Burada ve sonrasındaki diyaloglarda karakterlerin birbirlerine olan eleştirilerinin giderek sertleştiğini ve birbirini acıtmak için yapıldığını görürüz.
Yemek masasında Nihal Necla'ya sessizce katılır fakat ikiliyi başka bir sahnede yine, dostça bir sohbet içerisinde değil acımasız eleştirilerinin yalnızlığında buluruz.
Aydın ve Nihal arasında ise çok keskin bir soğukluk olduğunu ve birbirlerinin yüzlerine bakmaya bile tahammülleri olmadığını ilerleyen sahnelerde anlamaya başlıyoruz. Bu evlilikte Aydının yarı entelektüel yarı ataerkil tutumlarının zaman zaman çatıştığını gözlemleyebiliriz. Aydın parasıyla Nihal'i elde etmek ister ama başaramaz; bunu beceremeyince Nihal'i metresi gibi kullanmak ve küçük düşürmek ister.
Nihal ise çaresizlik içinde tüm bu aşağılamalara boyun eğer. Bu boyun eğiş bize kadının bağımsızlık korkusunu anlatır. Aydın ise erkekleşmiş entelektüel karakteriyle yüzleşecektir.

Değişim nerede başlar

Son sahneler den birinde Aydın'ı değişimin etrafında gezinirken buluruz. İstanbul'a gitmek için yola çıkan Aydın kendisi için aldığı atı serbest bırakarak değişime kapılarını aralamıştır.
Aydın'ın yanında yardımcılığını yapan Hidayet'in ve aydının unutulmaz bir son sahnesi vardır. İstasyonda, işçi sınıfını temsil ettiğini düşündüğümüz Hidayet'in defalarca sendeleyip düştüğü yerlerden, Aydın'ın hiçbir sorun yaşamadan yürüyebilmesi… Bu sahnenin herkes açısından farklı bir yorumu olabilir. Ama bize daha çok işçi sınıfının içerisinde bulunduğu durumu gösterdiğine inanıyoruz.
En vurucu sahne ise Aydın'ın otele döndüğünde her şeyin aynı şekilde devam ediyor oluşudur. Belki de değişimin tek başına sadece etrafında dolaşılarak gerçekleştirilebilecek bir olgu olmadığını gösteriyordur bizlere…

Dönemi karşılayan bir kişilik olmak için zaaflardan yenilikçi ve tempolu bir kopuş

Kopuş ruhunun yaratımları-1

"Spring" sözcüğü, aynı zamanda "bahar" anlamına gelir. Baharın, kıştan ayrılmasıdır kopuş. Kopuş, yeni, yeşil, çiçekli, güneşli günlerin; soğuk, karartılı, solgun günlere baskınlığıdır. Durgunluktan, sessizlikten yeni ve hareketli bir yaşama sular sellerce bir fışkırmadır, kopuş.

H.ARIKUŞU

Devrimci mücadelede kadrolar, kişiliklerinde, kendi varoluşlarını süreklileştirecek hamlelere ihtiyaç duyarlar. Çünkü hayat süreklilik ve kopuş diyalektiğinde yürür. Çünkü kopuş ruhunun olasılıkçılığı, devrimci kişiliğin sürekliliğinde etkileşerek devinir, belirlenimlenir(determinizm).

Bireyin, devrimcilik yolunda, ilk siyasal-toplumsal kopuşu, kapitalist sistemden kopuşudur. Kapitalist sistemin, paraya, bencilliğe, sınıfsal ayrıcalıklara dayalı yaşamına karşı kopuşudur. Bu yetmez. Kendi kişilik zaaflarından, burjuva, küçük burjuva alışkanlıklardan da kopuşmalıdır.

Kopuşun kavramsal anlam ve içeriği

Kopmak fiili, eski Türkçede (Anadolu Türkçesinde); koşmak, hızla ayrılmak anlamına gelir. Bulunduğu yerden, var olduğu hızdan ve zamandan, çabuk ve keskince ayrılmak, uzaklaşmak demektir.

Günümüzde, bu kavramı karşılayan, İngilizce "spring" sözcüğüdür ki sıçrama ve atlama demektir. "Spring" sözcüğü, aynı zamanda "bahar" anlamına gelir. Baharın, kıştan ayrılmasıdır kopuş. Kopuş, yeni, yeşil, çiçekli, güneşli günlerin; soğuk, karartılı, solgun günlere baskınlığıdır. Durgunluktan, sessizlikten yeni ve hareketli bir yaşama sular sellerce bir fışkırmadır, kopuş.

Kopuş ruhu hangi ihtiyaçtan doğar?

Devrimci kadrolarda, uzun mücadele yaşamları boyunca, davranış, zaaf, tutum ve alışkanlıklardan kopuşarak, kişiliklerine yeni değerler katma ihtiyacı oluşur. Öyle zamanlar vardır ki kişiliğimizde içerili olan tutumlarımızı, davranışlarımızı değiştirmek zorunda kalırız. Öyle ki dönemi karşılayan bir kişilik olmak için bu "değerler ve zaaflardan" uzaklaşmak zorunludur.

Düzensiz günlük koşturmacalardan, planlı çalışmaya; sorunların etrafından dolanmaktan çözümcü hamleci iradeye; az olsun temiz ve derin olsun darlığında seyreden devrimcilikten, stratejik konumlanan devrimciliğe; kendi enerjisince devrimcilik yapan değil de, politik ortamın gereklerince enerji katma; yayılmacı kitle ilişkileri yanında derinleşmeci kadro anlayışıyla hareket eden komünist kişilikler yaratmak için "kopuş ruhuna" ihtiyaç vardır.

"Kopuşsa kopuş" diyebilmek için

Devrimci yaşam içinde kadrolar, birçok nedenle "kopuş" gerçekleştirmek zorundadırlar.

Birincisi; yenilikçi anlamda bir kopuştur. "Her şey zamanda ve mekânda var olur" der Lenin. Devrimciler ve devrimci örgütlerde zamanının ve mekânının devrimcisi olmak zorundadırlar. Buna göre strateji ve taktiklerini, buna göre örgütlenme hamle ve planlarını, davranışlarını, üsluplarını değiştirmek zorundadırlar.

Örneğin; Gezi İsyanı, bir kopuştur. Önceki devrimci anlayıştan, stratejiden, taktikten kopuştur. Türkiye devrim tarihinde "yeni dönemin" açıldığının işaretidir. Çoğunluğun tarif ettiği gibi, 4. Dönem devrimciliği görevleriyle karşı karşıyayız.

İkincisi, zaaflardan kopuştur. En bilinen haliyle kopuştur ki; devrimci kadrolar, mücadele içindeki zaaflarından arınmadıkça düzene karşı direnemeyecektir. Uyku, yemek-içmek, cinsellik, fazla duygusallık-akılcılık; paniğe kapılma, disiplinsizlik, ertelemecilik, vb. zaaflar devrimciyi yer bitirir.

Plan ve tempo

Üçüncüsü; plan ve tempo için kopuştur. Devrimci kişiliklerde var olan zaaflar sadece düzenden ya da yanlış yaşam alışkanlıklarından kaynaklanmaz. Örgütlenme yeri ve politik zamanlama da verili kişiliklerimiz yetersiz kalabilir. Devrimci plana göre hareket edip, sınıflar savaşının gereklerine göre tempo tutturmalıdır. İşte planın istediği; hamleci, sıcak ve hareketli kişilik; temponun istediği; Sakin, soğuk ve disiplinli kişilik özelliklerini kazanmak zorundayız.

Sonuç olarak; kopuş ruhu, bir yontu ustalığı gibidir. Tortulara, fazlalıklara şekil vererek " eser" yaratırsın. Heykeltıraş Rodin diyor ya hani: " Taşın fazlasını atıyorum, heykel oluyor." Döneme ve göreve uygun kişiliklere ancak böylesi bir kopuş ruhu ve iradesiyle ulaşabiliriz.

Yürünen yolda "durmaksızın kendini yenileme" esas slogan...

Dönemin sürükleyicisi olmak

Bu dönem, her devrimci kadro için öncülük düzeyine sıçrayabileceği ve siyaset dövüştürebileceği zemini sunuyor. Ancak, talip olan ve bu gücü heyecanla içinde duyan kişilikler önderleşir.

Pelin KAHİLOĞULLARI

Türkiye politik ortamındaki belirsizlik, egemen güçlere karşı yürütülen mücadelede toplumsal güçlerin önünü açıyor. Devrimci-militan kadrolar açısından bu durum, Türkiye çapında politika yapma ve toplumdaki bütün alanlara müdahale etme fırsatını ortaya koyuyor.

Her dönem kendine özgü ihtiyaçları ve imkânları açığa çıkarır. Bu dönem, her devrimci kadro için öncülük düzeyine sıçrayabilme ve siyaset dövüştürebilme zemini sunuyor. Ancak, talip olan ve bu gücü heyecanla içinde duyan kişilikler önderleşir.

İrade ve bilinç

Siyasette başarı kazanarak yol aldıkça daha üst düzeyde bir yetkinleşme talebi açığa çıkar. Ve yürünen yolda "durmaksızın kendini yenileme" esas slogan haline gelir. Geçmişte önemli olan bazı özellikler artık yetersiz kalmaya başlar. Hızla olunan yerden kopuşup yeni nitelikler kazanarak derinleşmek gerekir.

Sınırları çizilmiş bir yaşamdan durmadan yeni imkânlar açığa çıkartan bir zenginlikte pozisyon alabilmek için «yüksek bir bilinç ve dönüştürücü bir iradeye» ihtiyaç vardır.

Geçmişteki gündelik basit yaşamını özleme ve oraya dönme isteği, zorlanılan her anda devrimci kadronun yakasına yapışır. Kendini var etmenin "mümkün olan en az çalışmak-çabalamak" ve "durmadan daha çok kaytarmak" anlamına geldiği toplumumuza, kendi isteğiyle ve bilinçlice yoğun çaba harcamak oldukça "yabancı"dır.

Kendi ile savaş ve mücadele

Yaşamla kurulan her ilişkiyi anlamsızlaştıran ve hızla tüketen kapitalist sistemin yarattığı kültür, içimize sızmıştır ve sinsice saldırarak mücadeleyi de değersizleştirmeye çalışır.

Mücadeleye ilk katılımı sağlayan haksızlıklara karşı olan tepkisellik, komünist bilinç ve devrimci irade ile derinleştirilmelidir. Aksi takdirde bir süre mücadele yürütmüş kişilerde yorgunluk, anlamsızlık, geri çekilme gerçekleşir.

İrade, hem «kendiyle savaşımda" hem de mücadele içinde dönüştürücüdür. Devrimci irade, salt kadronun kendisinden doğru belirlenmeyen gerçeklikten de beslenen bir zeminde konumlanırsa başarı kazanır. Ancak komünist bilinç ve devrimci iradenin yeni kopuşlarla biçimlendirdiği devrimci kadro, özgürlüğün bayrağını en yükseğe taşır.

Misyon bilinci

Her devrimci-militan kadro, yaptığı işin-yürüttüğü mücadelenin işçi sınıfı ve ezilenler açısından ne anlama geldiğini ve bu noktada kendi üzerine düşen görevi netçe kavramak ve buna uygun hareket etmek zorundadır.

İçinden geçtiğimiz süreç «devrimci hareket» olarak önümüzü açıyor. Ve devrimci kadrolardan kurucu-önderlik bekliyor. Atılan her hamle, yapılan her iş, toplumsal güçlerin inisiyatifini genişleten, önünü açan kritik bir süreçte şekilleniyor.

Devrimci kadrolar, kapitalist sistemin dayattığı sömürü ve köleleşmenin karşısında hayaller kuran maceracılar değil, işçi sınıfının ve ezilenlerin mücadelesindeki öncü savaşçılardır.

Devrimci kadrolar, kapitalist sistemin ortaya çıkardığı sömürüye, gericiliğe, yoksulluğa, güvensizliğe bütün çürümüşlüğün ve değersizleşmenin karşısına insanlığın ortak değerlerini koymanın ve bunun için savaşmanın yarattığı onuru hisseder.

Yürüttüğü mücadelenin anlamını buradan kavrar. Devrimci kadro, kurucu-önderliğin gerektirdiği atılımlara coşkuyla sahip çıkar ve bu misyondan heyecan duyar.

Zirveye doğru yükseliş

Eğer ki kadro, yaptığı işi salt bir görev ya da yük olarak anlar ve hissederse hızla ve hükmen mağlup olur. Artık mücadelenin olağan akışında ortaya çıkan en basit sorunlar dahi bataklığa dönüşür. Kişide öfke ve çaresizlik hâkim duygular haline gelir.

Oysa talip olan ve neye talip olduğunu kavrayan devrimci kadro, savaşın içinde bir öncü-savaşçı olduğunun bilinciyle "kendine güvenli" engelleri aşar, yürür. Yürüdükçe güçlenir, zirveye doğru yükselir.

Öncü-kadro, işi yapmakla yetinmez, en ince ayrıntıya kadar hesap yaparak uygun dinamiği yakalamaya çalışır. Toplumsal güçlerin kendi hegemonyasını kuracağı zeminin sözcülüğünü üstlenir.

HABERLER

Ekmek ve Onur işçi kampları

Kenan Budak'ın ışığında "Ekmek ve Onur" kavgası büyüyor!

Ekmek ve Onur Gazetesi tarafından bu yıl dördüncüsü düzenlenen Kenan Budak işçi buluşmaları, 30 Temmuz'da Adana, Mersin, İzmir ve İstanbul olmak üzere 4 ilde yapıldı. Toplantılara 350'den fazla işçi katıldı.

Ekmek ve Onur Gazetesi tarafından bu yıl dördüncüsü düzenlenen Kenan Budak işçi buluşmaları, 30 Temmuz'da Adana, Mersin, İzmir ve İstanbul olmak üzere 4 ilde yapıldı. Toplantılara 350'den fazla işçi katıldı.
İşçi buluşmalarında 25 Temmuz 1981 yılında katledilen, Kazlıçeşme deri işçilerinin öncüsü, DİSK'e bağlı İlerici Deri İş sendikası kurucu genel başkanı devrimci sendikacı Kenan Budak anıldı. Aynı zamanda sınıfın tarihsel ve güncel mücadele deneyimlerinden yola çıkarak, işçi hareketinin durumu, örgütlenme sorunları ve stratejisi tartışıldı.

Ekonomik kriz işçiyi vuruyor

Toplantılarda konuşmacı olan Zafer Aydın, Emre Gürcanlı, Hakan Koçak ve Serkan Öngel; sınıfa yönelik kapsamlı saldırılar, işçiler aleyhine çıkarılan yasalar, işçilerin ekonomik şartları, örgütlenme düzeyleri hakkında bilgiler verdi:
"Kapitalizm, krizini aşmak için işçilerin haklarına saldırıyor. Ucuz emek, yoğun ve esnek çalışma, iş cinayetlerinin artması, örgütsüz ve bilinçsiz işçilik zemininde işçilerin sorunları büyüyor. İşçilerin bilinçlenmesi ve örgütlenmesi en acil görev. Emek sömürüsü özellikle kadın işçiler üzerinden derinleşiyor. Ayrıca kapitalizmin doğayı talanı sonucu kentlerdeki yok oluş esas olarak işçileri etkiliyor. Bu bağlamda kadın ve doğa eksenli bir mücadele perspektifinin olması gerekiyor."

Taban örgütlülüğü kurulmalı

İkinci oturumda konuşan Ekmek ve Onur temsilcileri ise; bunca olumsuz koşullara rağmen, işçilerin irili ufaklı fiili direnişler, hak arayışları, sendikalaşma mücadeleleriyle kendi savunma hatlarını kurmaya çalıştıklarını ifade ettiler:
"Sendikal örgütlenmeler tıkanma noktasına gelmiş durumda ve taban örgütlülüğü sağlanması gerekiyor. Özellikle işçi havzalarının bulundukları mahallelerde işsizliğe, pahalılığa ve yoksulluğa karşı dayanışma ağları ve birliktelikler kurulmalı, örgütlenme bu zemin üzerinden de yapılmalı."

Yaşasın Sınıf Kardeşliği!

Forum bölümünde inşaat, petro-kimya, metal, liman, tekstil, market, belediye, cam vb. iş kollarındaki işçiler; sömürü, fazla mesai, düşük ücret, baskı, mobbing, iş kazaları konularında yaşadıkları deneyimleri aktardılar.
Memleket, din, mezhep, dil, ırk, cinsiyet ayrımı yapmadan sınıf kardeşliği inşa edildiği takdirde, patronların oyunlarının tutmayacağı vurgulandı. İş yerlerinde iş yeri komitelerinin kurulması, taban örgütlülüğünün sağlanmasıyla sorunların çözüleceği, birliğin ve hak kazanımlarının bu örgütlenmelerle sağlanacağı sonuçları çıkarıldı.
Son olarak işçi marşlarının söylendiği, halayların çekildiği eğlence bölümüyle işçi buluşmaları coşkuyla bitirildi.

Mor Dayanışma kampı coşkuyla gerçekleştirildi

Kampta işlenen ana tema; kadınları tehdit eden 'erkeklik krizi' ve ona karşı yükselen kadın hareketinin nasıl şekilleneceği idi.

Mor Dayanışma "Özgürlüğü ve Yaşamı İstiyoruz" şiarıyla, yaklaşık 10 ilden 150 kadının bir araya gelerek, güven ortamını yaratıp dayanışmayı ve umudu yeniden büyüttüğü, tüm korku ve sindirme politikalarına karşı neşeyi kuşanıp cesareti örgütlediği bir kadın kampı gerçekleştirdi.
Türkiye'nin birçok ilinden katılımın gerçekleştiği kampta; Alevi, Sünni, Türk, Arap, Kürt, her kimlikten, etnik kökenden kadınlar, kadın olmaktan kaynaklı sorunlarını ortaklaştırmak, heybelerinde biriken deneyimleri paylaşmak ve çözümler üretmek için bir araya geldi. Beraber hareket etmenin ilk provalarını gerçekleştirdi.

Zırhımızı kadın dayanışmasıyla örelim

Kampta işlenen ana tema; kadınları tehdit eden "erkeklik krizi" ve ona karşı yükselen kadın hareketinin nasıl şekilleneceği idi.
Erkeklik krizinin ve kadınlarda bağımsızlık korkusunun tartışıldığı kampta, bir yandan çocukluk çağında başlayan ve ilerleyen zamanlarda hayatın her alanında kadınların karşısına çıkan baskı biçimleri tespit edilirken; öte yandan zamanın ruhunu kavran yaratıcı direnme yöntemleri geliştirildi, deneyimler paylaşıldı, tartışmalar yürütüldü.
Kültürel, ekonomik, siyasal, sosyal tüm alanlarda oluşan kriz gerilimlerinin, kadın, işçi ve çocuklara yöneltildiği; kadın bedeni, emeği ve kimliğinin sürekli hedef gösterildiği saldırılar karşısında Mor Dayanışma, kadınların kuşanacağı zırhı beraber örmek için çağrıda bulunuyor.

Kampüs Cadıları yeni döneme hazır

Üniversiteli kadınların öz örgütü Kampüs Cadıları geçtiğimiz Temmuz ayında ikinci yaz kampını gerçekleştirdi

Türkiye'de sistematik olarak artan kadın cinayetlerinin, taciz ve tecavüzlerin, kadın cinayetlerine verilen ceza indirimlerinin, yükselen cinsiyetçi, ayrımcı ve militarist dilin, kadınlar tarafından daha fazla direnişle karşılık bulduğu bir dönemden geçiyoruz. Yükselen kadın direnişlerinin tüm dünyaya yayıldığı bu atmosferde, örgütlü mücadelenin ve kadın dayanışmasının öne çıktığı Kampüs Cadıları yaz kampına yüze yakın genç, üniversiteli kadın katıldı.
İstanbul, Ankara, İzmir, Adana, Antalya, Mersin, Antakya, Bursa, Balıkesir ve Samsun gibi büyük şehirlere ek olarak Ordu, Isparta, Bolu, Karabük, Muğla gibi şehirlerden de pek çok kadının katıldığı kamp, kız kardeşliğin dayanışma ruhu ile örgütlendi.

Genç, dinamik ve korkusuz

Filmmor, Vegan Feministler, Cinsel Şiddetle Mücadele Derneği, Ahura Ritim topluluğu ile yapılan çeşitli atölyeler dışında, ihraç edilen akademisyenlerle "masal" atölyesi ve engelleri kaldırmak tüm kadınlara ses olabilmek adına "işaret dili" atölyesi de yapıldı.
Kampın sonunda gerçekleştirilen örgütlenme atölyesinde, yeni dönemin açığa çıkardığı mücadele biçimlerini ve dayattığı sorumlulukları tartışan kadınlar, aynı zamanda kişisel zaaflarına ve örgütlenme sorunlarına eleştirel bir bilinçle yaklaştılar.
Kızkardeşlik ruhuyla atılan sloganlarla son bulan yaz kampı, Türkiye kadın hareketinin; genç, dinamik, korkusuz ve bilinçli yeni dalgasının örgütlü halini gösterdi.

Çocuk düşlerinin özgürce gerçekleştiği bir dünya

Türkiye'nin 7 ili, 40 mahallesi ve köyünde gerçekleştirilen "Her Yer Çocuk Yaz Okulları" yapılan coşkulu şenliklerle noktalandı.

Selefilik'e doğru savrulan, "Erdoğancı" bir İslam anlayışı ve sermayenin çıkarları doğrultusunda yapılandırılan eğitim sistemine karşı; Her Yer Çocuk Yaz Okulları çocuk düşlerinin özgürce gerçekleşebileceği bir eğitim sisteminin mümkün olduğunu gösterdi. İstanbul, Ankara, İzmir, Maraş, Antakya, Mersin ve Adana›da gerçekleştirilen yaz okullarında eğitmenlerin, çocukların ve ailelerin hep birlikte öğrendiği çalışmalar yapıldı.
Psiko-drama, yabancı dil, resim, tiyatro, kitap okuma, kolektif masal yazma, halk oyunları, spor faaliyetleri ve diğer atölyeler eğlenilerek yürütülürken; çocuklar paylaşmayı, dayanışmayı ve yardımlaşmayı, yaparak ve yaşayarak gerçekleştirdiler.
Çocuklarla beraber demokratik süreçler yürüterek alınan ve uygulanan kararlarla eğitim alanları yardımlaşarak temizlendi, çalışmalar hep birlikte gerçekleştirildi ve yemekler paylaşılarak yenildi.
Her Yer Çocuk Yaz Okulları, gelecek yaza kadar dayanışma derslikleriyle, çeşitli kurs ve atölyelerle, panellerle, toplum sağlığı çalışmalarıyla dayanışma ağlarını güçlendirmeye ve alternatif bir yaşam seçeneğini büyütmeye çağırıyor.

Çocuklar paylaşmayı, dayanışmayı ve yardımlaşmayı, yaparak ve yaşayarak öğrendiler...

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Mert Can Hepgoncalı
Adres: Hüseyinağa Mah. İstiklal Cad. Balo Sok. No: 29/3 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza, No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00